

Görbüljek

meg, ha
igazat

mondok

ally carter

A Pandora's TeAm bemutatja:

ALLY CARTER

Görbüljek meg, ha igazat mondok

Release date: 2011-06-15

A Könyv Megjelenésének éve: 2011
Kiadó: KELLY
Oldalszám: 206
Az eredeti könyv oldalszáma: 227
Fejezetek száma: 28
ISBN: 978 963 9943 98 8

Rendszer Igény: Office 97+; OpenOffice3+
Egyéni font készlet: () Igen () Nem

A könyvet nem kell megköszönnöd, hobbyból csináljuk. De tiszteld meg a munkánkat azzal,

hogyan ezt az oldalt benne hagyd a doc.-ban, és változatlan formában töltöd fel más oldalakra!

Ha tetszik a könyv, és megengedheted magadnak, vásárold meg, ezzel is támogatva a szerzőket/kiadókat! Az ebook olvasása nem helyettesíti a papír alapú könyvet, és a polcra sem tudod feltenni!

ALLY CARTER

Görbüljek meg,
ha igazat mondok

A magyar kiadás alapja:
Cross My Heart and Hope to Spy
First Hyperion Paperbacks edition, 2008

Fordította
STIER ÁGNES

Szerkesztette
BUJDOSÓ HAJNALKA

Kiadványmenedzser
KELLY KATA

Tördelés
GOSLER LENKE

Korrektor
FÜZESI ISTVÁN

ISBN 978 963 9943 98 8

© Ally Carter, 2008
© Hungarian edition Kelly Kiadó
© Hungarian translation Stier Ágnes

Kiadja a Kelly Kft.
1161 Budapest, Baross utca 158.
Tel: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomás és kötés: Kaposvári Nyomda Kft. 2011-ben - 110411
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

*Faithnek és Lilynek,
a Gallagher lányok következő
generációjának*

Első fejezet

- Csak légy önmagad! - anya ezt úgy mondta, mintha az olyan könnyű lenne. Pedig nem. Soha nem az! Pláne nem tizenhat¹ évesen, amikor azt sem tudod, milyen nyelven kell majd beszélned ebéd közben, vagy mi lesz a neved a következő extra kredites „projektnél”. Nem az, ha úgy becéznek: „A Kaméleon”.

Akkor sem, ha kémiskolába jársz.

Persze, ha te most ezt olvasod, akkor valószínűleg hozzáférsz a legtitkosabb információkhoz, és mindent tudsz a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájáról. Tudod, hogy *valójában* nem gazdag lányok bentlakásos iskolája, és hogy a gyönyörű kastély meg a szépen nyírt pázsit ellenére nem vagyunk sznobok. Kémek vagyunk. De azon a januári napon úgy tűnt, még az anyám is... vagyis még az *igazgatónőm* is elfelejtette, hogy ha eddigi életedet azzal töltötted, hogy megtanulj tizennégy különböző nyelven, és azzal, hogyan változtasd át teljesen a külsőd csupán körömcsipesz és cipőfényező segítségével, akkor kicsit nehezebb önmagadnak lenni. Hogy mi, Gallagher lányok, sokkal jobbak vagyunk abban, hogy valaki mások legyünk. (És hamis személyink is van, amivel ezt bizonyíthatjuk.)

¹ Az eredeti szövegben 15 éves szerepel, de kronológiailag ez nem helyes (a fordító megjegyzése)

Anyám körém fonta a karját, és ezt suttogetta, miközben átkormányzott a bevásárlóközpontban hömpölygő tömegen:

- Minden rendben lesz, kölyök! - Mozdulatainkat biztonsági kamerák követték, de anya csak annyit mondott: - Ne aggódj! Ez a protokoll. Ez normális.

Azt hiszem, mióta négyéves koromban véletlenül feltörtem az NSA Zafír kódsorát, amit egy küldetés után apa hozott haza Szingapúrból, eléggé nyilvánvaló volt, hogy a *normális* nem rám fog vonatkozni.

Hiszen a normális lányok általában szeretnek a bevásárlóközpontban flangálni karácsonyi pénzzel teli zsebbel. A normális lányokat nem idézik be D. C.-be a téli szünet utolsó napján. És a normális lányok igen ritkán érzik azt, hogy elájulnak, amikor az anyjuk leemel egy farmert a polcról, majd közli, hogy:

- Elnézést, a lányom szeretné ezt felpróbálni.

Mindennek éreztem magam, csak normálisnak nem, amikor az eladó valamilyen titkos jelzés után kutatva kereste a tekintetemet.

- Ezeket a milánóiakat felpróbáltad már? - kérdezte. - Úgy hallom, az európai stílus igen népszerű.

Mellettem anyám megérintette a puha farmeranyagot.

- Igen, nekem is volt egy ilyen, de tönkrement a tisztítóban.

A hölgy egy keskeny folyosóra mutatott. Arcán halvány mosoly suhant át.

- Azt hiszem, a *hetes* próbafülke épp szabad.

Elindult, aztán visszafordult hozzám, és azt suttogetta:

- Sok szerencsét!

Én pedig pontosan tudtam, hogy szükségem is lesz rá.

Anyával végigsétáltunk a keskeny folyosón. Miután beléptünk a próbafülkébe, bezárta mögöttünk az ajtót. Tekintetünk találkozott a tükörben, és ő azt mondta:

- Kész vagy?

Azt tettem, ami a Gallagher lányoknak a legkönnyebben megy. Hazudtam.

- Persze!

A sima, hideg tükörhöz nyomtuk a tenyerünket; az üveg felmelegedett a bőrünk alatt.

- Nagyszerű leszel - közölte anya, mintha önmagának lenni nem lenne borzasztóan nehéz és rettenetes. Mintha nem azzal töltöttem volna az egész életem, hogy olyan akarok lenni, mint ő.

Ekkor rázkódni kezdett alattunk a talaj.

A falak emelkedtek, a padló pedig süllyedt. Vakító fehér fény égette a szemem. Szédelegve nyúltam anya keze után.

- Csak egy test szkener - nyugtatgatott, a lift pedig egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett a város alá. Forró levegőhullám csapódott az arcomba, mintha a világ legnagyobb hajszárítójából jönne.

- Biológiai veszélyészlelő detektor - magyarázta anya, miközben folytattuk zavartalan, gyors utazásunkat. Úgy tűnt, megállt az idő, de én számoltam a másodperceket. Egy perc. Két perc...

- Majdnem ott vagyunk - mondta anya. Átereszkedtünk egy vékony lézersugáron, amely beolvasta a retinaképünket. Pár pillanattal később vakító narancssárga fény villant. Éreztem, hogy a felvonó megállt. Kinyíltak az ajtók.

Leesett az állam.

A fekete gránit és fehér márvány csempék úgy borították a tágas tér padlóját, akár egy gigantikus sakkaszt. A hatalmas terem két szemközti sarkából ikerlépcsők kígyóztak felfelé, több mint negyven méter magasságba kanyarogtak a második emeletig, ahol a gránit falon a CIA ezüst jelképe és a mottó díszelgett, amit kívülről tudtam: Tudni az igazságot, amely szabaddá tesz.

Elindulva lifteket láttam – több tucatnyit – sorakozni a mögöttünk lévő falon. A fölött, amiből kiszálltunk, rozsdamentes acél betűkkel ez állt: NŐI RUHA OSZTÁLY: BEVÁSÁRLÓKÖZPONT. Tőle jobbra pedig, a másik felett: FÉRFI RUHA OSZTÁLY: ROSLYN METRÓ ÁLLOMÁS.

A lift feletti képernyőn a mi nevünk villogott: RACHEL MORGAN: OPERATÍV MŰVELETEK OSZTÁLYA. Anyára néztem, miközben változott a felirat. CAMERON MORGAN: IDŐSZAKOS VENDÉG.

Hangos csilingelés, és hamarosan DAVID DUNCAN: ISMERTETŐJEGY ELTÁVOLÍTÓ RÉSZLEG lépett ki a SAINT SEBASTIAN: GYÓNTATÓSZÉK feliratú felvonóból. Ez volt az a pont, ahol kezdtem kiakadni. De nem a „Te jó ég, a Fehér Háznál háromszor biztonságosabb szupertitkos létesítményben vagyok!” értelemben. Nem, ez egyszerűen csak „Ez a legmenőbb dolog, ami valaha történt velem!” kiakadás volt. Mert a három és fél éves képzés ellenére, egy időre elfelejtettem, miért vagyunk itt.

– Gyere, édesem! – Anya kézen fogva átkísért az átriumon, ahol az emberek céltudatosan járkáltak a csigalépcsőkön. Kezükben újsággal beszélgettek a kávéscsészéjük felett. Tulajdonképpen minden majdnem... normális volt. De aztán anya odasétált egy űrhöz, akinek hiányzott a fél orra és az egyik füle, én meg arra gondoltam, mennyire relatív a normalitás, ha az ember Gallagher lány.

– Üdvözlöm önöket, hölgyeim! – köszönt az űr. – Helyezzék ide a tenyerüket! – Az előtte lévő sima pultra mutatott. Amint a felülethez értünk, éreztem az ujjlenyomatunkat memorizáló szkener forróságát. Valahol életre kelt egy nyomtató, az űr pedig lehajolt két kítűzőért. – Nos, Rachel

Morgan – úgy nézett anyámra, mintha nem állt volna már egy teljes perce előtte –, üdv újra itt! Ó pedig itt biztosan a kis... – A férfi bandzsított, és megpróbálta elolvasni a kezében lapuló kítűzőt.

- Ő a lányom, Cameron.

- Hát persze! Kiköpött az anyja! - Ez azt bizonyította, hogy bármilyen szörnyű baleset történt is az orrával, az minden bizonnyal érintette a látását is, mert miközben Rachel Morganról gyakran mondták, hogy gyönyörű, *engem* általában meghatározhatatlan jellegűnek tartanak.

- Tedd ezt fel, ifjú hölgy! - nyújtotta nekem az azonosító kitűzőt. - És el ne veszítsd! Nyomkövető és fél milligramm C 4-es van benne. Ha megpróbálsz levenni, vagy nem engedélyezett területre lépsz, felrobban. - Rám bámult. - Akkor pedig meghalsz.

Nagyot nyeltem. Hirtelen világossá vált, miért nem volt soha lehetőség „vidd el a lányodat a munkahelyedre”- napra a Morgan családban.

- Oké - motyogtam, és félénken megfogtam a kitűzőt. A férfi a pultra csapott, és én - kémkiképzés ide vagy oda - felugrottam.

- Ha! - Az őr éles hangon felnevetett, és közelebb hajolt anyához. - A Gallagher Akadémia hiszékenyebbé neveli őket, mint az én időmben, Rochel - viccelődött, és rám kacsintott. - Kémhumor.

Hát, szerintem a „humor” egyáltalán nem volt vicces, de anya mosolygott, és újra karon fogott.

- Gyere, kölyök, biztos nem akarsz elkésni!

A napos folyosón, ahol végigkísért, szinte hihetetlen volt, hogy a föld alatt járunk. Éles, hűvös fényben fürödtek a szürke falak. Erről eszembe jutott az Első Alsó szint a suliban... amiről eszembe jutott a Titkos Műveletek óra... amiről eszembe jutott a vizsgák hete... arról pedig... Josh.

Elhaladtunk a GERILLA HADVISELÉSI IRODA előtt, de nem lassítottunk. Két nő integetett anyának a TITOK és REJTŐZKÖDÉS ÜGYOSZTÁLY előtt, de nem álltunk meg csevegni. Gyorsuló léptekkel egyre mélyebbre jutottunk a titkok labirintusában, mígnem a folyosó elágazott, és mehettünk balra a

SZABOTÁZSOK és LÁTSZÓLAG VÉLETLEN ROBBANÁSOK OSZTÁLYA vagy jobbra az OPERATÍV FEJLESZTÉSI és EMBERI INTELLIGENCIA IRODA felé. És bár tőlem balra az INNENTŐL TŰZÁLLÓ KEZESLÁBAS VISELÉSE KÖTELEZŐ! tábla állt, én mégis sokkal szívesebben mentem volna abba az irányba. Vagy egyszerűen vissza a bevásárlóközpontba. Bárhová, csak oda nem, ahova mennem kellett.

Mert bár az igazság felszabadíthat, az nem jelenti azt, hogy nem fáj.

* * *

- A nevem Cammie.

- Nem, mi a *teljes neve*?- kérdezte a férfi a hazugságvizsgáló előtt, mintha nem viseltem volna az előbb már említett (és valószínűleg nem robbanó) névkitűzőt.

Anya bölcs szavai jutottak eszembe, és vettem egy mély lélegzetet.

- Cameron Anne Morgan.

A helyiség körülöttem teljesen üres volt, kivéve a rozsdamentes acél asztalt, két széket és egy egyoldalú tükröt. Valószínűleg nem én voltam az első Gallagher lány, aki ült már ebben a steril szobában - hisz végül is a kihallgatás a titkos műveletek csomag része volt. Én mégis fészkelődtem a nehéz fémszékben - talán, mert hideg volt, talán, mert ideges voltam, talán, mert kisebbfajta fehérnemű vészhelyzetbe kerültem. (Jegyzet magamnak: Fejlessz ki egy beragadt bugyis kihallgatási technikát - még jól jöhet!) De a profinak tűnő drótkeretes szemüveget viselő férfi túl nagy figyelemmel csavargatott gombokat és nyomkodott billentyűket - miközben próbálta kitalálni, milyen az, ha igazat mondok - ahhoz, hogy az én mocorgásommal törődjön.

- A Gallagher Akadémián nem tanulunk kihallgatási eljárásokat harmadikos korunkig, tudja? - kérdeztem, de a férfi csak annyit mormogott:

- Aha.

- Én pedig még csak másodikos vagyok, úgyhogy nem kell amiatt aggódnia, hogy az eredmények rosszak, vagy ilyesmi. Nem vagyok immúnis a kihallgatás erejére. *Még.*

- Jó tudni - mormogta, de szeme egy pillanatra sem hagyta el a képernyőt.

- Tudom, hogy ez csak rutineljárás, szóval csak... kérdezzen bátran! - fecsegtem, és úgy tűnt, képtelen voltam abbahagyni. - Komolyan! - folytattam. - Bármit is kell tudnia, csak...

- A Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájára jár? - vágott bele a férfi, és én sose fogom tudni, miért, azt feleltem:

- Izé... igen? - mintha ez beugratós kérdés lenne.

- Tanulta valaha a Titkos Műveletek tantárgyat?

- Igen - feleltem újra. Az önbizalmam vagy csupán a gyakorlatom visszatért.

- A Titkos Műveletek óra feladatainak teljesítése közben járt valaha a virginiai Roseville városában?

Még abban a Washington D. C. alatti steril szobában is szinte elöltött annak a tavaly szeptemberi estének a nyirkos forrósága. Szinte hallottam a zenekart, és éreztem a mini hot dog illatát. A gyomrom felmordult, ahogy válaszoltam.

- Igen.

Poligráfos Pasi jegyzetelt, és tanulmányozta a képernyőket maga körül.

- Ekkor vette észre először a Célszemélyt?

Elmondok valamit a szerelmes kémekről: a barátnak sosincs neve. Az olyanok, mint Poligráfos Pasi, sosem fogják egyszerűen Joshnak hívni. Mindig ő lesz a Célszemély, az Érdeklődésre Érdemes Személy. Úgy vették el őt, hogy elvették a nevét, vagy azt, ami maradt belőle. Így azt mondtam:

- Igen - és reméltem, hogy nem csuklik el a hangom.

- Ön arra használta a képesítését, hogy kapcsolatot építsen ki a Célszeméllyel?

- Pfff, ha így mondja...

- Igen, vagy nem, Ms...

- Igen!

Szeretném megjegyezni, hogy ez közel sem olyan rossz, mint ahogy hangzik, hisz ahhoz nem kell házkutatási parancs, hogy átválogassuk valaki szemetét. Komolyan. Amint kikerül a járdára, szabad préda. Utánanézhetsz.

De valahogy tudtam, hogy az OPERATÍV FEJLESZTÉSI és EMBERI INTELLIGENCIA IRODÁT kevésbé aggasztja a szemétügy, mint ami a szemétügy *után* történt. Így egyáltalán nem ért felkészületlenül, amikor Poligráfós Pasi megkérdezte:

- Követte önt a Célszemély a Titkos Műveletek záróvizsgájára?

Felidéztem, ahogy Josh megjelent az elhagyott raktárépületben a vizsgahéten: egy targoncát vezetve falakat tört át, és jött „megmenteni” engem. Így nyeltem egy nagyot, és azt mondtam:

- Igen.

- A Célszemélynek memóriamódosító teát adtak, hogy kitöröljék annak az estének az eseményeit?

Ahogy ő mondta, egyszerűnek hangzott: fekete-fehérnek. Igen, anya adott Joshnak valamilyen teát, ami üresre söpri az ember memóriáját, kitöröl pár órát az életéből, és mindenki tiszta lapot kap. De a tiszta lap bármilyen életben ritka - különösen egy kém életében ezért nem engedhettem meg magamnak, hogy milliomodik alkalommal is azon törjem a fejem, mire emlékszik Josh abból az éjszakából vagy rólam. Nem kínoztam magam azokkal a kérdésekkel, amikre talán sosem fogok válasz kapni. Ültem, tudva, hogy nincs olyan, hogy fekete-fehér. Eszembe jutott, hogy az én egész életem kissé szürke.

Bólintottam és azt motyogtam:

- Igen.

Tetszett vagy sem, tudtam, hogy hangosan ki kell mondanom azt a szót.

A férfi jegyzetelt, és megnyomott pár billentyűt.

- Jelenleg kapcsolatban áll a Célszeméllyel bármilyen módon?

- Nem - vágtam rá, mert tudtam, hogy ez igaz. Nem láttam Josht, nem beszéltem vele, még csak fel se törtem az e-mail fiókját a téli szünetben, amit, tekintve a mostani körülményeket, úgy tűnt, jól tettem. (Ráadásul az elmúlt két hetet Nebraskában töltöttem Morgan nagypapával és nagyival, nekik pedig nincs szélessávú netjük, anélkül pedig órákig tart.)

Ekkor a drótkeretes szemüveget viselő férfi a monitorokról egyenesen a szemembe nézett.

- Szándékában áll újra felvenni a kapcsolatot a Célszeméllyel, annak ellenére, hogy a szabályok szigorúan tiltják az efféle kapcsolatot?

Itt volt hát: a kérdés, amin hetek óta töprengtem.

Itt voltam hát: Cammie, a Kaméleon, a Gallagher lány, aki kockára tette a kémkedés történetének legszentebb testvériségét. Egy fiú miatt.

- Ms. Morgan - Proligráfos Pasi egyre türelmetlenebb lett -, szándékában áll újra felvenni a kapcsolatot a Célszeméllyel?

- Nem - feleltem halkán.

Aztán rápillantottam a képernyőre, hogy lássam, hazudtam-e.

Második fejezet

Ha már téged is kihallgatott a CIA, akkor pontosan tudod, hogy éreztem magam két órával később egy limuzin hátsó ülésén, ahogy figyeltem, mint adja át a helyét a belváros a külvárosnak, majd a külváros a vidéknek. A sötét, piszkos hókupacokat felváltotta a friss, fehér hótakaró, a világ tisztának és érintetlennek látszott. Új kezdetre készen.

Befejeztem a hazudozást (kivéve persze a hivatalos fedősztorikat). A settenkedést is (nos... kivéve, ha titkos műveletekben veszek részt). Normális leszek! (Vagy annyira, amennyire egy kémiskola diákja lehet.)

Önmagam leszek.

Anyára néztem, és azt az ígéreteket ismételtetem, hogy soha többé nem hagyok egy srácot közém és a családom, vagy a barátaim, vagy a nemzetbiztonság közé állni. Aztán rájöttem, hogy majdnem egy szót sem szólt, mióta elhagytuk D. C.-t.

- Jól csináltam, ugye? - kérdeztem, és szinte féltem a választól.

- Persze, édesem! Remek voltál!

Nem akarok beképzeltnek tűnni, vagy ilyesmi, de ezt valahogy már tudtam, hisz A) mindig jól vizsgáztam, és B) azok, akik megbuknak a hazugságvizsgálaton, általában nem hagyhatnak el egy szupertitkos intézményt és utazhatnak vissza a kémiskolába.

Aztán eszembe jutott az egyirányú üveg.

- Neked végig kellett nézned, ugye? - kérdeztem. Azt vártam, olyasmiket felel, hogy *Nagyszerű voltál, édesem!* vagy *Szerintem ez mégér pár extra kreditet.* vagy *Ne felejtsd, ha Igazságmester 3000-rel kérdeznak ki, a kulcs a légzés.* De nem, semmi ilyesmit nem mondott.

Ehelyett anya csak a kezemre tette a kezét, és így szólt:

- Nem, Cam, sajnós dolgom volt.

Dolga? Az anyám lemaradt az első hivatalos kormányzati kihallgatásomról, mert... *dolga volt?*

Kérdezhettem volna a részletekről, könyöröghettem volna, hogy magyarázza el, hogy maradhatott le ifjú kém leánya életének mérföldkövéről, de tudtam, hogy anya általában olyasmiket csinál, aminek a nemzetbiztonsághoz, hamis útlevelekhez és fegyvernek minősülő plutóniumhoz van köze, így csak annyit mondtam:

- Ó, oké - tudtam, hogy nem kellene így éreznem, de megbántódtam.

Csendben ültünk, míg az ablakon túl fel nem tűnt a Gallagher Akadémia birtokát körbefutó magas kőkerítés. Otthon.

A limó lassult, és megállt a szinte ugyanilyen bérautók hosszú sora mögött. Minden félévben ezek hoztak vissza minket a suliba. Már több mint egy évszázad telt el, mióta Gillian Gallagher úgy döntött, a családi kastélyt elit bentlakásos iskolává alakítja át, és még most - miután több mint száz éve oktatott kivételes ifjú hölgyeket a virginiai Roseville városában - sem volt fogalma senkinek, milyen kivételesek is vagyunk valójában.

Még a volt barátomnak se.

- *Mondd el mindent!* - kiáltotta valaki, amint kinyitottam a limó ajtaját. A napfény visszaverődött a óról, megvakított, még mielőtt a legjobb barátnőm arcára fókuszálhattam volna. Bex karamellszínű szeme belém fúródott, barna bőre ragyogott, és mint mindig, úgy nézett ki, mint egy egyiptomi istennő. - Eszméletlen volt?

Arrébb lépett ugyan, miközben kikászálódttam a kocsiból, de nem állt le, mert... nos... Bex igazából sosem áll le. Volt rajta *lejátszás gomb, gyors előretekerés* és néha *vissza- tekerés gomb*, de Rebecca Baxter nem azért lett a történelem első nem amerikai Gallagher lánya, mert nyugodtan álldogált.

- Megsütöttek? - kérdezte. Aztán elkerekedett a szeme, és felerősödött az akcentusa. - *Megkínóztak?*

Hát, persze, hogy nem kínoztak meg, de mielőtt ezt elmondhattam volna, Bex felkiáltott.

- Fogadok, hogy eszméletlenül briliáns volt!

A legtöbb kislány Angliában arról álmodozva nő fel, hogy hozzámegy egy herceghez. Bex úgy nőtt fel, hogy fenéken akarta billenteni James Bondot, és átvenni a 0-s titulusát.

Anya körbesétált a kocsin.

- Szép napot, Rebecca! Ugye rendben visszaértél a reptérről?

Bár körülöttünk ragyogott a napfény, árnyék suhant át legjobb barátnőm arcán.

- Igen, asszonyom. - Kihúzta az egyik táskám a nyitott csomagtartóból. - Még egyszer köszönöm, hogy magukkal tölthettem a téli szünetet.

A legtöbben nem vették volna észre az apró változást a hangjában, hogy mosolya bizonytalanná válik. De én tudtam, milyen az, ha nem tudod, melyik földrészen vannak a szüleid, vagy mikor látod őket újra. Ha látod őket egyáltalán. Az én anyám ott állt mellettem, de Bexnek csak egy kódolt üzenet jutott, hogy a szülei Angliát képviselik az MI6 és CIA közös akciójában, és tetszik vagy sem, de nem tudnak hazajönni karácsonyra.

Anya megölelte Bexet, és azt suttogta:

- Mindig szívesen látunk, kedvesem! - Önkéntelenül eszembe jutott, hogy Bex élete kis részét együtt tölti mindkét szülőjével, én meg az életem nagy részét ugyan, de csak anyával; abban a pillanatban ettől egyikünk sem tűnt túl boldognak.

Egy percig csendben álltunk, néztük, ahogy anya elsétál. Kérdezhettem volna Bexet a szüleiről. Ő megemlíthette volna az apámat. Ehelyett felé fordultam, és annyit mondtam:

- Találkoznom kellett a nővel, aki bepoloskázta a berlini nagykövetséget 1962-ben.

Csak ennyi kellett ahhoz, hogy a legjobb barátnőm elmosolyodjon.

A bejáráshoz indultunk, átverekedtük magunkat a zsúfolt előtérben, és felmentünk a Főlépcsőn. Félúton voltunk a szobánk felé, amikor valaki... vagy inkább valami... megállított minket.

- Hölgyeim! - kiáltott Patrícia Buckingham, mikor a Keleti Szárnyhoz vezető ajtó kilincse után nyúltam; - ez volt ugyanis a legrövidebb út a szobánkhoz. Megpróbáltam elfordítani az ajtógombot, de nem mozdult.

- Ez... - erősebben csavartam - beragadt!

- Nem ragadt be, hölgyeim - szólt újra Buckingham, akinek finomkodó brit akcentusa hangosabb volt a lenti előtér zajánál. - Be van zárva - mondta, mintha mindig is lettek volna zárt ajtók a Gallagher Akadémián, ami, elárulom, nem igaz. Mármint, persze, sok ajtót véd az NSA által jóváhagyott kód és retinaszkennel, de sosincsnek egyszerűen csak... zárva. (Mert, komolyan, mi értelme lenne, ha egész részleg van a könyvtárunkban a következő címkével: Zárak. - *Kezelésük és hatástalanításuk.*)

- A biztonsági osztály a téli szünetben kiiktatott néhány... mondjuk úgy... *rést* a biztonsági rendszerben. - Buckingham tanárnő az olvasószemüvege felett rám pillantott, nekem meg a bűntudat gombóca ült meg a gyomrom. - Megállapították, hogy a szárnyat beszennyezték a kémia laborból érkező gázok. Ezért egy ideig ez a folyosó tiltott terület. Más utat kell keresniük a szobájukhoz.

Hát, miután három és fél éven át felfedeztem a Gallagher kastély minden centijét, mindenkinél jobban tudtam, hogy *vannak* más utak a szobánkhoz (néhányukhoz szükség van zárt orrú cipőre, Philips csavarhúzóra és majd ötven méter biztosítókötélre). De mielőtt bármelyiket megemlíthettem volna, Buckingham újra hozzánk fordult.

- Ó, és Cameron, kedvesem, tegyen róla, hogy az alternatív útvonal ne jelentse azt, hogy átmászik a falakon!

Ez a „teljesen új kezdet” dolog úgy tűnt, nehezebb, mint hittem.

Bexszel a hátsó lépcső felé indultunk, ahol Courtney Bauer a hanukára kapott csizmáját mutogatta. A másodikosok társalgóján áthaladva láttuk, hogy Kim Lee a Proadszky Pozíció alkalmazásával henceg, amit a szünetben tanult meg. A számtalanféle méretű, formájú és bőrszínű lány között minden egyes lépéssel egyre inkább otthon éreztem magam. Végül benyomtam a szobánk ajtaját, és épp a „dobd a táskád az ágyra” művelet közepén tartottam, amikor valaki hátulról megragadott.

- Istenem! - kiáltotta Liz. - *Annyira aggódtam!*

A bőrrönd a lábamon landolt, de fájdalmamban még felkiáltani sem igazán tudtam, mert Liz még mindig szorongatott, és bár kevesebb mint ötven kiló, elég erősen tud szorítani, ha akar.

- Bex azt mondta, kihallgatásra mentél. És hogy *Top Secret!*

Aha. Szinte minden *Top Secret*, amit csinálunk, de Liz számára sosem szűnt meg az újdonság varázsa. Talán mert Bexszel, az osztálytársaink hetven százalékával és velem ellentétben, az ő szülei Volvón jártak, tagjai voltak a szülői munkaközösségnek, és sosem kellett megölniük valakit egy *People* magazinnal. (Nem mintha bárki bizonyítani tudná, hogy anya ezt egyszer tényleg megtette. Ez csak pletyka.)

- Liz, minden rendben! - szabadultam. - Csak kihallgatás volt. Sima protokoll cucc.

- Szóval... - kezdte Liz. - Nem vagy bajban? - felkapott egy nehéz könyvet. - Mert az Operatív Műveletek Kézikönyvének kilences cikkelyének hetes pontja világosan kimondja, hogy a képzésen részt vevő ügynököket átmenetileg...

- Liz - állította le Bex - , kérlek, mondd, hogy nem a könyv megtanulásával töltötted a délelőttöt!

- Nem tanultam meg! - védekezett Liz. - Én csak... elolvastam.

Ami, ha fotografikus memóriád van, majdnem ugyanaz, de ezt nem mondtam.

Hallottam, hogy lent a hallban Eva Alvarez azt magyarázza, hogy Buenos Aires mennyire fantasztikus szilveszterkor. Két elsős sietett el az ajtónk előtt, miközben arról beszélgettek, ki lenne jobb Gallagher lány: Buffy, a vámpírok réme vagy Veronika Mars. (A vitát még érdekesebbé tette, hogy fársziul zajlott.)

Erős napfény ömlött be az ablakokon, amely visszaverődött a hóról. Új félév kezdődött, a legjobb barátaim mellettem voltak. Úgy tűnt, a világon minden a legnagyobb rendben.

Harminc perccel később az egyenruhában siettem le a csigalépcsőn a Nagyterem felé a többi diákkal együtt. *Majdnem* minddel.

- Macey hol van?

- Ó, ő már visszajött! - közölte Liz, de ezt már én is tudtam. Végére is nehéz lett volna nem észrevenni Macey drága ruhákkal teli szekrényét, a nevetségesen drága szépítőszerkekből álló titkos készletét (sokat csak Európában engedélyeztek), valamint a tényt, hogy valaki nemrég aludt az ágyában. Amikor utoljára láttam, negyedik szobatársunk a svájci Alpokba készült három hétre szenátor apjával, kozmetikai örökös nő anyjával, és egy szakáccsal a Kaja csatornáról. De Macey McHenry korábban jött haza. És most nem volt sehol.

Bex is körbepillogott, átnézett az előttünk haladó hetedikesek feje felett.

- Azt mondta, végeznie kell egy kis kutatást a könyvtárban, de ez órákkal ezelőtt volt. Azt hittem, odalent találkozunk, de... - elhallgatott és tovább keresgélt.

- Csajok, menjetek enni! - Kiváltam a tömegeből, és elindultam a folyosón. - Megkeresem.

Kinyitottam a könyvtár nehéz ajtaját, és beléptem a terebélyes könyvespolcokkal teli terembe. A parázsló tűz körül kényelmes bőrfotelek és tölgyfa asztalok álltak. És középen Macey McHenry. Feje a *Havi Molekuláris Kémia* legújabb számán pihent,

arcán rózsaszín kihúzófilc nyomai, szájából nyáltócsa folyt a faasztal lapjára.

- Macey! - ráztam meg gyengéden a vállát.

- Mi? Ha... Cammie? - Feltápáskodott, és rám hunyorgott. - Mennyi az idő? - kiáltott fel, majd felugrott, és ezzel kupacnyi jegyzetlapot sodort a földre.

Lehajoltam, hogy segítsék összeszedni őket.

- Mindjárt kezdődik a visszatérési vacsora.

- Remek - úgy hangzott, mint aki szerint ez egyáltalán nem remek.

Fénylő haja fura szögekben meredezett, általában fénylő kék szeme most álomittasan csillogott. Bár pontosan tudtam, mégis megkérdeztem:

- Jó volt a szüneted?

Olyan pillantást küldött felém, amivel ölni lehetett volna (így is lesz - amint vezető tudósunk, dr. Fibs tökéletesíti „*Gyilkos pillantás*” technológiáját).

- Naná! - Macey kifújta egy hajszálat gyönyörű arcából, és az utolsó jegyzetecetlit is kupacba rendezte. - Addig, amíg a szüleim meg nem látták a jegyeimet.

- De a jegyeid szuperek! Majdnem két félévnyi anyagot hoztál be. Te...

- Kaptam négy ötöst és három négyest - fejezte be helyettem Macey.

- *Tudom!* - kiáltottam. Hisz személyesen készítettem fel a makrogazdaságtan, molekuláris regenerálódás és társalgási szuahéli vizsgára.

- És a *Szenátor* szerint - tartotta magát kimondatlan ígéretéhez, hogy sosem szólítja nevén az apját - kizárt, hogy én képes legyek négy ötöst és három négyest kapni, tehát biztos csaltam.

- De... - kerestem a szavakat. - De... a Gallagher lányok nem csálnak!

Ez igaz. Nem akarom túldramatizálni, de a Gallagher lányok jegyei nem bukás és átmenés kérdése, hanem élethalálé. Persze ezt McHenry szenátor nem tudta. Néztam a meseszép első bálozót, akit kicsaptak a keleti part összes előkészítő sulijából, és aki most négyes-ötösöket gyűjt a kémiskolában. A szenátornak sok mindenről fogalma sincs. Még a saját lányáról sem.

A könyvtár üres volt, én mégis halkabban mondtam:

- Macey, szólnod kéne anyának! Ő felhívhatná az apádat. Esetleg...

- Ki van zárva! - Macey ezt úgy mondta, mintha minden örömtől meg akarnám fosztani. - Már különben is tudom, mit fogok tenni.

Elértük a robusztus ajtót, de megálltam.

- Mit?

- Tanulni - húzta fel Macey tökéletesen tépett szemöldökét. - Legközelebb *mindenből* ötösöm lesz!

Aztán úgy mosolygott, mintha tizenhat évnyi gyakorlattal a háta mögött végre rájött volna, hogy szállhat szembe a szüleivel. Hangokat hallottam a kinti folyosóról, ami azért volt különös, mert ebben a pillanatban a Gallagher Akadémia minden diákja a Nagyteremben várakozott. Valamitől megdermedtünk. Vártunk. A vastag ajtók ellenére is tisztán hallottam, ahogy anya azt mondja:

- Nem, Cammie nem tud semmiről.

Hát, kémként (pláne lányként), sok olyan mondat van, ami megállít és hallgatózásra sarkall. Mondanom se kell, hogy a „Nem, Cammie nem tud semmiről” természetesen ilyen. Közelebb hajoltam az ajtóhoz, mellettem Macey nagy, kék szeme még inkább elkerekedett. Hozzám hajolva suttopta:

- Mit nem tudsz?

- Nem sejt semmit? - kérdezte Mr. Solomon, az áloidögös TitMűv tanár.

- *Mit* nem sejtész? - kérdezte Macey.

Hát, természetesen a „nem tudni és nem sejteni semmit” azt jelenti, hogy nem tudtam és nem is sejtettem semmit, de erről nem számolhattam be, mert ebben a pillanatban anya ezt mondta az ajtó túloldalán:

- Nem, akkor kérdezték ki.

Visszagondoltam a hosszú, néma útra D. C.-ből, arra, ahogy anya a fagyos tájat bámulta, miközben azt mondta, hogy nem nézte végig a kihallgatásom, mert *dolga volt*.

- Nem mondhatjuk el neki, Joe! - folytatta. - Nem mondhatjuk el senkinek. Amíg nem muszáj.

- A csipkebokrot sem?

- Semmit - sóhajtott anya. - Azt akarom, hogy minden a lehető legnormálisabb legyen, és addig, ameddig csak lehet.

Macey-re néztem. A normális fogalma ettől kezdve új értelmet kapott.

Miután elmentek, Macey-vel becsusszantunk a Nagyterembe a másodikok asztala mellé. Anya már helyet foglalt a terem elején. Rémllett, hogy miközben leültem, Liz azt suttogetta:

- Mi tartott ennyi ideig?

De ezenkívül semmiben nem voltam biztos, mert meg kell mondanom, kicsit nehezemre esett hallani. Meg beszélni. És járni. Minden anyának vannak titkai. Az enyémnek az átlagnál több. És bár mindig tudtam, hogy rengeteg dolog van, amit anyám sosem mondhat el, még sosem tűnt fel, hogy van, amit *titkol* előlem. Nem tűnik nagy különbségnek, de az. Anya megmarkolta a pódiumot, és a száz lányra nézett, akik készen álltak az új félévre.

- Mindenkit üdvözlök újra itt! Remélem, csodás téli szünetük volt!

- Cammie - suttogetta Bex és rám, majd Macey-re pislogott. - Valami történt veletek, ugye?

Mielőtt válaszolhattam volna, anya folytatta.

- Azzal a rendkívül érdekes hírrel kezdem, hogy ebben a félévben új tantárgyat kínálunk, a Kémkedés Történetét, amit Buckingham tanárnő oktat majd.

Halk taps töltötte meg a Nagytermet a tantestület legidősebb tagjának finom intésére.

- Valamint - mondta anya lassan -, ahogy néhányan már biztosan észrevették, a Keleti Szárny egy ideig tiltott terület, mert a kastély felújítása közben kiderült, hogy a kémialaborból származó gázok árasztották el.

- Cammie - hajolt közelebb Liz -, úgy nézel ki, mint... aki mindjárt kidobja a taccsot.

Hát, úgy is *éreztem* magam, mint aki mindjárt kidobja a taccsot.

- De legfőképp - mondta anya - mindenkinek jó félévet kívánok!

A csend, ami egy perce még betöltötte a termet, átadta helyét a csevegő lányok és a tányézőrgés kórusának. Megpróbáltam letekerni a hangerőt, hogy halljam a gondolataimat, amik úgy kavarogtak, mint odakint a hó. Szorosan lehunytam a szemem, kényszerítettem a termet, hogy eltűnjön, míg hirtelen minden világossá vált.

Elsuttogtam azt, amit már évek óta tudtam, de csak most jutott eszembe.

- Nincs szellőzési összeköttetés a kémialabor és a Keleti Szárny között!

Harmadik fejezet

Sok előnye és hátránya van annak, ha egy kétszáz éves kastélyban él az ember. Például: van kábé tucatnyi teljesen elhagyatott, mégis tökéletesen biztonságos hely, ahol leülhet és megvitathat titkos információkat: ELŐNY.

Az, hogy ezeket a helyeket egyáltalán nem fűtik és/vagy szigetelik jól, amikor megvitatja a fent említett információkat tél közepén: HÁTRÁNY.

Két órával a visszatérési vacsora után Macey a kőfalnak dőlt a kastély egyik legmagasabb tornyában, és a neve kezdőbetűit rajzolgatta a fagyos ablaktáblára. Liz járkált, Bex remegett, én pedig a térdem köré font karokkal ültem a padlón, és a hideg ellenére is, ami átszivárgott az egyenruhámon és beette magát a csontjaimba, túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy beindítsam a vérkeringésem.

- Akkor ennyi? - kérdezte Bex. - Anyád és Mr. Solomon csak ennyit mondott? Szó szerint?

Macey-vel egymásra néztünk, felidéztük a kihallgatott beszélgetést és a történetet, amit az előbb elmondtunk. Aztán bólintottunk:

- Szó szerint.

Abban a pillanatban valószínűleg a teljes másodikos osztály a jó ideig utolsó házifeladat-mentes estéjét élvezte (a pletykák szerint Tiba Walters Jason Bourne - maratont rendezett), de mi ott maradtunk abban a toronyszobában, miközben lefagyott a tudod mink, figyeltük a nehéz tölgyfa ajtó zsanérjainak nyikorgását a lépcső alján, mert az figyelmeztetne minket, ha már nem lennénk egyedül.

- Nem hiszem el! - közölte Liz, aki továbbra is fel - alá járkált. Talán, hogy ne fázzon, de valószínűleg azért... mert... Liz mindig sétált. (A hálósobánk padlóján a kikoptatott csík a bizonyíték.) -

Cam - kérdezte biztos, hogy a Keleti Szárnyat nem önthette el mérgező gáz a kémialaborból?

- Persze, hogy biztos benne! - sóhajtott Bex.

- De teljesen, tökéletesen, száz százalékig biztos vagy? - kérdezte Liz újra. Végül is mint a *Tudományos Amerika* legfiatalabban publikált szerzője, szerette, ha a dolgokat kétséget kizáróan igazolták, hivatkoztak rájuk, és bizonyították.

- Cam - fordult felém Bex -, hány szellőzőakna van a konyhában?

- Tizennégy. Ha a kamrát is beleszámítjuk. Beleszámoljuk a kamrát? - kérdeztem, és úgy tűnt, ez igazolja a szakértelmemet, mert Macey a szemét forgatta, és mellém csusszant a padlóra.

- Biztos benne.

A szoba halvány fényében átderengtek az odakint kavargó hópelyhek, amiket a kastély tetejéről fújt le a szél (vagy... nos... a tető azon darabkái, amiket nem védett elektromos biztonsági zsindeley). De bent mi négyen nyugodt csendben voltunk.

- Miért hazudnának? - kérdezte Liz. Bex, Macey és én csak néztük őt, egyikünk se akarta kimondani a nyilvánvalót: *Mert kémeek.*

Ez olyasmi, ami Bexnek és nekem egész életünkben egyértelmű volt. Az arckifejezéséből ítélve Macey is értette (hisz az apja politikus). De Liz úgy nőtt fel, hogy nem tudta: a hazugság nem csak az, amit kimondunk, hanem az élet, amit élünk. Ő még mindig hinni akart abban, hogy a szülők és a tanárok igazat mondanak, hogy ha megeszed a zöldséget és megmosod a fogad, semmi rossz nem történhet. Én már rég tudtam, hogy nem így van, de benne még maradt naivitás, és utáltam volna látni, hogy elveszíti.

- Mi az a csipkebokor? - kérdezte Macey, és végignézett rajtunk. - Úgy értem, ti sem tudjátok, ugye? Ez nem olyan „én vagyok az új lány” dolog?

Mindenki rázta a fejét, aztán rám nézett.

- Sosem hallottam róla - mondtam.

És tényleg nem. Nem titkos művelet neve volt, amit már kielemeztünk, sem tudományos áttörése, amit valamikor tanulmányoztunk. Csipkebokor vagy Csipkebokor vagy akármi, lehetett bárki, bármi, bárhol! És akárki... vagy akármi... akárhol is volt, az anyám lemondott miatta egy nagyon fontos anya- lánya kihallgatási alkalmat. Arra sarkallta a Titkos Műveletek oktatómat, hogy bizalmas megbeszélést folytasson az igazgatónőmmel. Beszivárgott a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájára (vagy legalábbis a Keleti Szárnyba). Álltunk, és nem igazán tudtuk, mi ilyenkor egy Gallagher lány teendője.

Mindent egybevetve három tökéletesen járható út állt előttünk: 1) Elfelejtjük, amit hallottunk, és lefekszünk. 2) Megfogadjuk azt az egész „őszinteségesdit”, és elmondunk anyának mindent. Vagy 3) lehetek... önmagam. Vagy pontosabban az az én, aki lenni szoktam.

- A Keleti Szárny tiltott folyosója szinte pontosan alattunk van - kezdtem lassan. - Csak hozzá kell férnünk az ételliftaknához a negyediken, átpréselni magunkat a Kultúra és Alkalmazkodás terem fűtésaknáján, és leereszkednünk a csövön kábé húsz métert.

Már mikor kimondtam, éreztem, hogy közel sem olyan egyszerű, mint ahogy hangzott.

- Szóval - kezdte Macey -, mire várunk?

Talpra ugrott és elindult az ajtó felé.

- Macey! Várj! - Mindenki rám nézett. - A biztonságiak sok mindent megbütyköltek a téli szünetben. - Közelebb húztam a lábam és szorosabbra fontam a karom. - Nem tudom, milyen fejlesztéseket végeztek, hogy mi változott. Jártak az összes alagútban és folyosón és... - elhallgattam. Hálás voltam, hogy Bex mellettem van, hogy befejezze helyettem.

- Sejtelmünk sincs, mi van ott, Macey - közölte. Bár tulajdonképpen éppen az volt a lényeg, hogy nem tudtuk, mi vár

minket a Keleti Szárnyban; és ahogy elnéztem, Macey épp ezzel készült érvelni.

- A meglepetés - fejeztem be lassan -, mint tudjuk... nem jó.

Macey visszaroskadt mellém a padlóra, miközben én azt ismételtettem magamnak, hogy minden, amit mondtam, igaz. Hiszen kockázatos ügylet. Nem volt megfelelő mennyiségű információnk és elég időnk, hogy felkészüljünk. Egy tucat tökéletesen logikus okot tudok felsorolni, hogy miért nem mozdultam a kőpadlóról, de azt nem mondtam el a barátaimnak, hogy megígértem anyának, a kisurranás és a szabályszegés ideje lejárt. És reméltem, hogy az ígéretem tovább tart majd, mint huszonnégy óra.

- Szóval, mit csinálunk? - kérdezte Liz.

Bex mosolygott.

- Ó - közölte furfangos arccal -, kitalálunk valamit!

Titkos Műveleti Jelentés Megfigyelési jelentés

Készítette: Cameron Morgan, Rebecca Baxter, Elisabeth Sutton és Macey McHenry (a továbbiakban „munkatársak”).

Miután tudomásukra jutott, hogy a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájának tanárai vörös akciót terveznek, a munkatársak kutató misszióba kezdenek, hogy meghatározzák a következőket:

1. Mi az az iszonyatosan fontos ügy, amit mindenki titkol a munkatársak előtt?
2. A munkatársak miért nem léphetnek többé a Keleti Szárnyba? (Ez a változás tíz perccel megnövelte átlagos napi sétájukat órák között!)

3. Ki vagy micsoda Csipke Bokor, esetleg Csipkebokor? (Lehetséges, hogy Morgan igazgatónő és Mr. Solomon terroristákat/kertészeket alkalmazott?)
4. Hogy néz ki Mr. Solomon póló nélkül?

(Mert, ha már felállítunk egy megfigyelési pontot, lehetünk nagyon alaposak).

Másnap reggel felébredtem, és megpróbáltam nem gondolni az előző estére. De sajnos elég nehéz elfelejteni titkos és esetleg veszélyes akciókat, ha A) a piszkos kőpadló foltot hagy a legjobb iskolai szoknyámon. B) reggelinél anyád így szól: Jó reggelt, Cam! Jól szórakoztatok tegnap este, lányok?”, amiről nyilvánvaló, hogy azt jelenti, *tökéletesen normálisan viselkedem, mert valamit nagyon is rejtegetnem kell.* És C) a titokzatos módon tiltott Keleti Szárny elkerülése miatt napi célállomásaid 60 százalékához új útvonalat kell találnod.

Útban a földszintre lassan elsétáltam a Keleti Szárnyra nyíló ajtó előtt. Csak egy ajtó – sötét, tömör fából, réz ajtógombbal. Több száz ilyen volt a kastélyban, de ez az egy tiltott volt, így, jó kémhez méltón, ezt akartam kinyitni.

Éreztem, hogy Kim Lee hozzám igazítja a lépteit, miközben az ajtóra pillant, és azt mondja:

– Olyan macerás körbemenni!

Ő persze arra nem gondolt, hogy abban a szent pillanatban a fél tanári kar amögött az ajtó mögött várakozhat, azt tervezve, hogy megtámad pár gaz kertészt.

Én viszont nehezen gondoltam bármi másra.

Még az se állította le kényszeresen az ajtó és a mögötte rejlő titkok körül járó gondolataimat, hogy megláttam Mr. Smitht, a Világ Országai (VO) tanáromat, kezében egy befőttesüvegnyi aprópénzzel, aki azt kérte, váltsuk át a dollárt nyolc különböző pénznemre, miközben kiszámoljuk a devizaárfolyamot.

Még Madame Dabney tökéletes köszönőlevelekről és a bennük rejlő alulértékelt kódolási lehetőségekről szóló előadása se vonta el a tőprengéseimet a Keleti Szárnyról.

Már volt kétórányi házink, és egy Délkelet-Ázsia mérgező növényeiről szóló röpdolgozat ígérete. Minden tanár úgy viselkedett, mintha fogalmuk se lenne arról, mi folyik itt, vagy megesküdtek volna, hogy magukkal viszik a titkot a sírba (ami lehet, hogy tényleg így van).

Minden a szokásos mederben folyt a Gallagher Akadémián. A Kultúra és Alkalmazkodás (K&A) óra után lefelé sétálva, majdnem olyan volt, mintha a szünet meg sem történt volna.

Majdnem.

- Hát, ennyi - mondta Liz.

Bex és én a lift felé indultunk, amit a Főlépcső alatti keskeny folyosó rejtett.

- Micsoda? - kérdeztem. Aztán megfordultam, és láttam, hogy Liz nem követ minket a következő óránkra.

Ehelyett beakasztotta hüvelykujját hátizsákja pántjába, és arrébb lépett.

- Nekem Emelt szintű Szerves Kémiám van.

Bexnek és nekem nem volt Emelt szintű Szerves Kémiánk. Nekünk Titkos Műveletek óránk volt. Attól kezdve mi ketten egy küldetésekkel és terepmunkával teli életre készültünk, miközben Liz egy laborban vagy irodában befutható karrierre. Az előző félévben kitöltött nyomtatványokra gondoltam, arra, hogy úgy döntöttem, esélyt se adok magamnak a biztonságos, normális életre - az olyan fiúkra, mint Josh. így nem csoda, hogy elcsuklott a hangom:

- Ó! Oké.

Bexszel liftajtót rejtő tükörbe nézve vártuk, hogy a vörös sugár beolvassa a retinaképünket, és elkezdhessük második félévünket az Első Alszinten. Megpróbáltam nem belegondolni milyen lesz, hogy hetedik óta először Liz nem lesz mellettünk.

Bex agyában is ugyanez járhatott, mert hamarosan így szólt:

- *Biztos*, hogy a következő két és fél évet kísérletezéssel és kódfeltöréssel akarod tölteni? – Szeme huncutul felvillant, miközben Liz sápadt tükörképét tanulmányozta. – Mert TitMűvön lesznek víz alatti gyakorlatok, és tudod, akkor Mr. Solomonnak le kell vennie az ingét.

A hátunk mögötti falon Gillian Gallagher portréja függött. A szeme zölden felvillant, a tükör félrecsúszott, és feltűnt a TitMűv teremhez vezető apró lift. Liz figyelte a hátunk mögött bezáródó ajtókat. Aztán Bex megfordult, és azt kiáltotta:

- De lehet, hogy valamikor Mr. Mosckowitz is félmeztelen lesz!

Hallottam, ahogy Liz felnevet.

- Meglesz nélkülünk, ugye? – kérdezte Bex.

Egy páncél csörömpölve a földre esett, és Liz összetévesztetlen „Hopszi Maxi!” kiáltása hangzott fel.

Ahogy a lift elindult, Bex annyit mondott:

- Ne válaszolj!

Valamit tudnod kell az Első Alszintről: nagy. Olyan „láttam már ennél kisebb futballpályát” nagy. És míg a kastély többi része kőből és ősrégi fából készült, a Titkos Műveletek terem tejüveg bokszai és rozsdamentes acél bútorai egyáltalán nem illettek egy gazdag lányokat elszállásoló kétszáz éves kastélyhoz.

Bexszel kiszálltunk a liftből. Visszhangzó léptekkel haladtunk el a TitMűv könyvtár előtt, ami számtalan, az alszintről soha ki nem vihető könyvet rejtett. (Olyan papírból készültek, ami szétporlad, ha valaha természetes fénynek teszik ki, biztos, ami biztos) Elsétáltunk néhány hatalmas, marcona karbantartó mellett, akik mosolyogtak, és azt mondták:

- Nyírjátok ki őket, lányok!

(Ismerve a *mi* karbantartóinkat, még az is lehet, hogy szó szerint értették.)

Becsúsztam a székembe, megpróbáltam sem Lizre, sem *az ajtóra* nem gondolni, és semmi másra azon kívül, hogy végre újra a Gallagher Akadémia egyetlen olyan részében vagyok, ami sosem tette magát másnak, mint ami.

Ez még azelőtt volt, hogy Tina Walters hozzám hajolt. Úgy vigyorgott és úgy pattogtatta a rágóját, ahogy arra csak egy harmadik generációs kém/pletykarovat- vezető lánya képes.

- Szóval, Cammie, igaz, hogy különleges egységet küldtek, hogy kirángassanak a nagyszüleid házából karácsony reggel? - Nem várt választ. - Mert azt hallottam, bár jól küzdöttél, végül mégis a fejedre húzták a karácsonyi zoknidat, és belecsavartak a karácsonyfa-alátétbe.

Lehet, hogy egy nap a nemzetbiztonság Tina Walters kezében lesz. De szerencsére ez nem az a nap volt.

- Vele voltam, Tina - közölte Bex. - Tényleg komolyan azt hiszed, hogy elbírtak volna kettőnkkel?

Tina bólintott, megadta magát. Mielőbb mélyebbre áshatott volna, megszólalt egy mély hang:

- Statikus megfigyelés. - Mr. Solomon anélkül sétált be a terembe, hogy akár csak köszönt volna. - Ez az alapja annak, amit csinálunk, és van egy arany szabálya. Nevezzék meg!

Ekkor, mindennek ellenére, bár nem igazán számítottam rá, vékonyka kar lőtt a levegőbe, ami csak Lizé lehetett volna, de persze egy másik hang válaszolt.

- A statikus megfigyelés első szabálya, hogy a munkatárs a legegyszerűbb, legvisszafogottabb eszközöket használja.

Az első gondolatom az volt, hogy az Első Alszintet valamilyen hallucinogén vegyi anyag öntötte el, mert a lány, aki megszólalt, úgy *hangzott*, mint Anna Fetterman. Úgy *nézett ki*, mint Anna Fetterman. De az ki van zárva, hogy Anna Fetterman Titkos Műveletek szakirányon legyen!

Ne érts félre, imádom Annát. Tényleg! De egyszer láttam, hogy úgy orron vágta magát, miközben kinyitott egy dobozos csipszet, hogy az vérezni kezdett (Eggyáltalán nem színeztem ki.) Ez nem olyan emberről árulkodik, aki követeli, hogy „*Hadd ugorjak le ejtőernyővel egy idegen nagykövetség tetejére, hogy bepoloskázzam a nagykövet mandzsettagombját!*”, ha érted, mire gondolok.

De Mr. Solomon megdöbbsent ezen? Nem, csak annyit mondott:

- Nagyon jó, Ms. Fetterman! - mintha minden tökéletesen normális lett volna, ami... helló... nem igaz! Mármint Anna TitMűv-re járt, anya rejtegetett valamit előlem, és volt az iskolának egy teljes szárnya, ahová még én se léphettem be! Eggyáltalán semmi nem volt normális!

Joe Solomon tizennyolc évig működött beépített ügynökként, tehát ő természetesen teljesen nyugodt volt, miközben nekidőlt az asztalának, és azt mondta:

- Mi információban utazunk, hölgyeim. Nem tettekről van szó, hanem intelligenciáról. Nem menő kütyükről, hanem hogy elvégezzük a munkát. - Körülnézett a teremben. - Más szóval, ne vesződjenek azzal, hogy bekamerázzanak egy nappalit, ha a célpont sose húzza le a redőnyt!

Nekiálltam, hogy leírjak mindent, de ekkor Mr. Solomon Eva Alvarez füzetét az asztról a táskájába csúsztatta.

- Nincs jegyzetelés, hölgyeim!

Nincs jegyzetelés? Ezt hogy érti? Komolyan beszél? (Egyébként talán nem baj, hogy Liz nem TitMűv szakirányon volt, mert eddigre felrobbant volna a feje!)

A terem elejében Joe Solomon a táblához fordult, és vázolni kezdte a tipikus statikus megfigyelési forgatókönyvet. Anna annyira szorította a tollát, hogy félő volt, mindjárt meghúzódik egy izma. Mr. Solomon viszont biztosan jól értett a „hátról is van szeme” trükkhöz, mert így szólt:

- Azt mondtam, nincs jegyzetelés, Ms. Fetterman!

Anna úgy dobta el a tollát, mintha megrázta volna. (Előfordulhat. Tényleg van néhány igen különleges íróeszköz a Gallagher Akadémián.)

- Ez nem kötelező tantárgy, hölgyeim! Nem kell többé ide jönniük. - Mr. Solomon megfordult. Zöld szemét belénk fúrta, és abban a pillanatban nemcsak a legdögösebb tanárunk volt, de a legijesztőbb is. - Hat osztálytársuk már viszonylag biztonságos életet választott a Kutatási és Művelet i szakirányon. Ha nem tudnak megjegyezni egy ötvenperces előadást, akkor arra biztatom önöket, csatlakozzanak hozzájuk!

Visszafordult a táblához, és írt tovább.

- A memóriájuk a legelső és legjobb fegyverük, hölgyeim! Tanulják meg használni!

Sokáig ültem ott, emésztettem, amit mondott és amit az jelentett. Tudtam, igaza van. A memóriánk az egyetlen fegyver, amit mindig magunkkal viszünk, bármerre is megyünk. De aztán eszembe jutott egy másik kijelentése: *Ne tegyék a dolgokat nehezebbé, mint amennyire muszáj!* Arra gondoltam, amit előző éjjel kihallgattam. A pillantásra anya szemében a hosszú, csendes hazaúton. Végül... Joshra. Belém hasított, hogy az életem sokkal *könnyebb* lenne, ha néhány dolgot elfelejthetnék.

Negyedik fejezet

Megfigyelési jelentés

A titkos műveletek „lehető legvisszafogottabb eszközök” modelljét alkalmazva, a munkatársak a következőket derítették ki:

Néhány igen népszerű internetes kereső szerint a csipkebokor a rózsafélék közé tartozik, és úgy tűnik, nem valamelyik vörös kormányzathoz tartozó összeesküvés fedőneve.

Az Egyesült Államokban pontosan 1947 állampolgárnak adták a Csipkebokor nevet, de a keresés szerint egyiknek sem Kém, Kísértet, Hullarabló, Merénylő, Bérgyilkos, Profi, Szabadúszó, Fekete Zsákos Férfi (vagy nő), Munkatárs, Ügynök vagy Aszfaltzsonglőr a foglalkozása.

A Keleti Szárny ajtaján lehetetlen átlátni, mert az ellenkezőjét bizonygató pletykákkal szemben dr. Fibs röntgenszemüvege még nincs túl a prototípus fázisán. (Ez azt is magyarázza, miért visel szemkötőt.)

Az a jó abban, ha kémsuliba jársz, hogy zseniális barátaid vannak hihetetlen képességekkel, akik bármilyen felmerülő „speciális projektben” segíthetnek. A rossz az, hogy nagyon is belemásznak ezekbe a „projektekbe”. Túlságosan is.

- Valahol ezekben kell lennie! - Liz hangja túlkiabálta a kemény fára csapódó könyvek zaját, ahogy a könyvtár asztalára dobta a *Megfigyelés századokon át IX- XIV.* kötetét.

Körbepillantottam a csendes teremben, arra számítottam, hogy valaki lepisszegi, de csak a fa ropogását hallottam a kandallóban, és annak a lánynak a sóhaját, aki egy héten át minden szabad percét a könyvtárban elbarikádozva töltötte, és mostanra kezdte elveszíteni a nyomtatott művekbe vetett hitét.

(Pedig Liz az a lány, aki az *Emelt szintű kódfejtés és te egy példányával* aludt a vizsgahéten nyolcadikos korunkban!)

Macey félretolta *A vegyi hadviselés krónikáját*, ami az ölében feküdt.

- Talán nem a *könyvtárban* van - közölte, és én komolyan azt hittem, hogy Liz idegrohamot kap vagy ilyesmi, így is lett volna, ha Macey nem kérdezi meg keresztbe tett lábbal:

- Tehát ez mit *jelent*

Te jó ég! El se hiszem, hogy eddig nem tettük fel ezt a kérdést. Hogy ennyire elfeledkeztünk a titkos műveletek egyik alapszabályáról: *minden jelent valamit!* Az, hogy nem találtunk semmi lényegeset, az volt talán a leglényegesebb.

- Tudod, mennyire újnak kell lennie valaminek, hogy ne legyen benne ezekben a könyvekben? - kérdezte Liz visszakoizva, kissé talán ijedten és szédülten. Úgy nézett az asztalon fekvő kupacra, mintha az a veszély fenyegetne, hogy felrobbannak (ami hülyeség, mert mindenki tudja, hogy az „olyan szupertitkos, hogy felrobban, ha engedély nélkül olvasod” könyveket a Harmadik Als szinten tárolják).

- Tehát a csipkebokor biztos... - kezdte Macey, miközben rám nézett.

- Titkosított - fejeztem be. - Szigorúan titkosított.

A kémek titkokat őriznek. Ezt tesszük. Tehát ültünk csendben, a tűz ropogott, az igazság pedig letaglózott minket: Ha a Csipkebokor ennyire szupertitkos, akkor biztos voltam benne, hogy sosem fogjuk megtalálni.

- Tudod, Cam - Bex mosolya egy hétköznapi lány arcán riasztó lett volna, de valakin, aki Bex különleges képességeivel rendelkezik, egyenesen rémisztő -, van *egy hely*, amit még nem néztünk meg. - Egyik ujjával úgy kocogtatta meg az állát, hogy az még Bextől is különlegesen drámai volt. - Na most, kit ismerünk, akinek bejárása van az igazgatónö irodájába?

- Nem, Bex! - kihúztam magam, és halomba raktam, majd vissza a könyveket. - Nem! Nem! Nem! Nem kémkedek anyám után!

- Miért nem? - kérdezte Bex, mintha azt mondtam volna neki, hogy nem tudok vörös rúzszt hordani (egyébként tényleg nem).

- Mert... *ő az anyám!* - közöltem, és meg se próbáltam elrejteni a felháborodást a hangomban. - A CIA egyik legjobb ügynöke. És... *ő az anyám!*

- Pontosan! Sose gyanakodna - Bex hatásszünetet tartott - a saját lányára.

Bex, Liz és Macey úgy nézett rám, mintha ez lenne a legjobb terv a világon. Pedig nem. Egyáltalán nem. Mármint, tudok pár dolgot a tervekről, hisz amikor hétéves voltam, már segitettem apának „trójai faló-szerű forgatókönyvet kieszelni, hogy beszivárogon egy korábbi szovjet nukleáris rakétatárolóba, amit terroristák foglaltak el. Ez nem volt jó terv!

- Bex! - kiáltottam. - Nem akarom ezt csinálni! Ez...

De mielőtt befejezhettem volna, kivágódott a könyvtárajtó, és hallottam, hogy Macey így szól:

- Helló, Ms. Morgan!

Bár viszonylag nyugodtan ültem az előző negyvenöt percben, a szívem mégis úgy vert mintha lefutottam volna egy kilométert. Anya lenézett a *101 klasszikus álca és a kémek, akik használták portugál fordítására*, és azt kérdezte:

- Mit csináltok, lányok, a könyvtárban egy ilyen napfényes napon?

- VO extra kredit - mondtuk egyszerre, idézve a fedősztorit, amiben még azelőtt megegyeztünk, hogy elhagytuk a szobánkat.

A pulzusom azonban még mindig nem csillapodott. Csak ültem, és emlékeztettem magam, hogy semmilyen szabályt nem szegtünk meg.

Nem is igazán hazudtam. (Mr. Smidt *tényleg* adott extra kredites házit.) Gyakorlatilag eddig betartottam az ígéretem. Eddig.

- Oké - mosolygott anya. - Este találkozunk, Cam!

Magamon éreztem Bex tekintetét, és tudtam, mire gondol. Hogy az estét az anyámmal fogom tölteni. Az irodájában. Milyen ügynök lennék, ha nem használnám ki a helyzetet?

De aztán anyára gondoltam, és azon tűnődtem, milyen lánya lennék, ha megtenném.

AMIKET TETTEM, ÉS NEM FELTÉTLENÜL VAGYOK RÁ BÜSZKE

A listát készítette: Cameron Morgan

- Egyszer véletlenül kiöntöttem Bex összes hajkiegyenesítő kondicionálóját, és hajgöndörítővel töltöttem újra az üveget. A haja hetekig hatalmas volt, de sosem árultam el neki, miért.
- Egyszer felvettem Liz kedvenc jóganadrágját az engedélye nélkül, és teljesen kinyújtottam. A kedvenc pulcsiját is.
- Amikor Nebraskában vagyok, úgy teszek, mintha túl gyenge lennék kinyitni a savanyúságos üvegeket, mert Morgan nagypapa szereti megcsinálni helyettem.
- Ahogy azt már máshol részletesen dokumentáltam, volt egy titkos kapcsolatom egy nagyon aranyos, nagyon édes fiúval, akiről aztán hazudtam. Sokat.
- Másodikban, a téli szünet utáni első vasárnapon segítettem Liznek kamerát tenni abba az órába, amit Morgan nagyfi adott a születésnapomra. Azt viseltem a vasárnap esti vacsorán anya irodájában, így megtehettem a lehető legrosszabb dolgot, amit valaha tettem.

* * *

Két titkos ügynök lányaként elég hamar megtanulod, hogy a kémek erkölcsi kötélrancot járnak. Teszünk rosszat jó célért, és általában ezzel együtt tudunk élni. De azon a vasárnap estén... Ültem anya irodájában, mikrözött rákfalatkákat ettem, és az új, rám szabott kémórámot birizgálva a fedősztorimra gondoltam: az éhes lány kapcsolatot létesít édesanyjával/mentorával. Aztán a küldetésemre: alapszintű felderítés végrehajtása az igazgatónő irodájában bízva abban, hogy valahol ott fekszik egy *Csipkebokor Hadművelet* vagy *A Keleti Szárny tartalma* című jelentés.

A vasárnap esti vacsorának anya irodájában azóta van hagyománya, amióta csak anya és én a Gallagher Akadémiára jöttünk. Általában csak a kaja *után* volt hányingerem, (mert bár anya egyszer már készített ellenszert egy ritka méreghez egy szálloda minibárjának tartalmát használva, a mikróval és a meleg kajával még meg kellett küzdenie).

- Szóval - anya a rákfalatkákkal teli kis ezüsttálcára mutatott - , milyen?

(Jegyzet magamnak: Nézz utána, mekkora lehetőség van a rákfalatkák biofegyverként való felhasználásában!)

- Nagyon finom! - hazudtam, anya pedig mosolygott.

Nem - törlés -, ragyogott. Én pedig abban a pillanatban komolyan hátraarcot akartam csinálni, berakni az órát a zsebembe, és elfelejteni, hogy már mindennek megjegyeztem a pontos helyét az íróasztalán, ha esetleg szimatolhatnék, és aztán mindent vissza kellene tennem. Nem akartam kém lenni, lány akartam lenni. Pláne, amikor anya az órára pillantott:

- Felvetted nagy óráját.

Végighúztam a hüvelykujjam a sima üvegen, ami egyben telefotólencse is volt.

- Igen.

- Ez kedves! - felelte erre, és boldogan mosolygott. Bár úgy tűnt, most jól van, felrémlt bennem az az aggó nő, akivel közös limóban utaztam D. C.-ből, és eszembe jutott a kihallgatott beszélgetés is. Nem én voltam az egyetlen ügynök a szobában, aki ragaszzkodott a regéjéhez.

Még mielőtt végiggondoltam volna, kiböktem:

- Van körömcsípeszed? - Anya egy pillanatilg rám nézett, és tudtam, már nincs visszaút. Kinyújtottam a jobb kezem, ami hála az égnek, nem remegett. - Leszakadt egy köröm, és az őrületbe kerget. - Persze, édesem. Az íróasztalban. Legfelső fiók. Látod, még csak nem is kellett lakatot feltörnöm, vagy átvernem az ujjlenyomat-leolvasós fiókokat. Tökéletesen lányi jogaimon belül maradtam, miközben anya asztalához mentem, és a csipesz után turkáltam.

Az igazgatónő íróasztalának rövid átvizsgálása a következő eredménnyel járt:

Morgan igazgatónő tíz különböző rúzszt tart az íróasztal fiókjában (ebből csupán hármát pusztán kozmetikai célból).

Anya bevitt egy kis lábást a külön fürdőszobájába. Kinyitotta a vizet; ekkor fényképeztem le minden egyes dolgot a szemetesben.

Morgan igazgatónő láthatóan megfázással küzdött, mert a szemetese tizennégy használt papírzsebkendőt és egy üres üveg C-vitamint tartalmazott.

Levertem a gemkapocstartót az íróasztalról, és hangos „Hopszi maxi!” kiáltással utánoztam Lizt. Aztán lekuporodtam a padlóra, egyik kezemmel a

gemkapcsokat szedegettem, a másikkal átturkáltam a legalsó fiókot.

Azon tárgyak közül, amelyek után a Gallagher Akadémia részesedést kap, meglepő módon a ragtapasz a legjövödelmezőbb.

Hallottam, hogy anya a szoba másik végében sűrög- forog.

- Megtaláltad? - kérdezte.

Egyik kezemmel felmutattam a csipeszt, míg a másikkal betoltam a legalsó fiókot.

Mosolyogtam, meglóbáltam manikűrözött körmeimet, és arra gondoltam, rettenetes gyerek vagyok.

De anyám csak visszamosolygott, mert talán ugyanakkor remek kém is vagyok.

Ironikus módon az egyetlen embert, aki elmagyarázhatta volna a kettő közti különbséget, nem kérdezhettem meg erről. Visszatettem a körömcsipeszt oda, ahol találtam, az asztalra néztem; még egy szakértő is megesküdült volna, hogy sosem értek hozzá. Tenyeremet a középső fiókra tettem, ujjbegyem végigcsúszott alul a sima fán és a hűvös fémsínen, amiben futott. És még valami máson is. Gyűrött, vékony valamin.

- Tudom, hogy ez a félév sokkal könnyebb lesz neked, kölyök - közölte anya. Buborékoló lötytyöt kavargatott egy cserépedényben, míg én addig nyomtam a papírra az ujjam, míg az meg nem mozdult.

- Az előző félév. Csak elképzelni tudom, milyen lehetett. A jelentések, a kihallgatások.

Talán semmi fontosat nem találtam. Egy fiók alja nem a legkedveltebb rejtkehely egy kém számára. Nem biztonságos, nem védett. De jó lehet egy nő számára. Hely, ahol olyasmit tarthatsz, amit a közeledben akarsz tudni, de nem szem előtt.

- Azt szeretném, hogy tudd - folytatta anya -, nagyon büszke vagyok rád.

Igen, így van, nemcsak betörtem anya magánszférájába az orra előtt, de ő épp ezt a pillanatot választotta arra, hogy közölje, mennyire büszke az új, megjavult viselkedésemre! Már hivatalos volt:

Szörnyű alak vagyok.

Éreztem, hogy a papír megadja magát. A levegőbe emelkedett, majd pont az ölemben landolt. Onnantól kezdve alig hallottam, amit anya mond.

Apa. Egy kép volt apáról. De nem olyan, amilyeneket eddig láttam, mert először is, idősebbnek látszott, mint azokon a képeken, amiket Morgan nagyi adott, és fiatalabbnak, mint az anyával közös fotóikon. És ezen apám nem volt egyedül.

Mr. Solomon karja volt a válla körül. Egy kosárpályán álltak. Fiatalok voltak. Erősek. Ha nem tudtam volna az igazat, megesküdtem volna rá, hogy mindketten halhatatlanok.

De tudtam. És azt hiszem, ez volt a gond.

- Megtaláltad, amire szükséged volt, édesem? - kérdezte anya. Ez tényleg jó kérdés. A képre irányítottam az órám, szinte hallottam a halk kattanást, ahogy fényképeztem. - Cam! - szólt anya újra, és felém indult.

- Nem érzem túl jól magam - mondtam, és visszacsúsztattam a képet oda, ahol anya tartotta titokban. Előlem. Maga elől. Bárki elől. Elléptem az asztaltól az ajtó felé. - Eltennéd későbbre a vacsorám?

- Cam - állított meg anya. Kezét a homlokomra tette, ahogy Morgan nagyi szokta. - Lehet, hogy megfáztál. Tudod, valami volt a levegőben.

Tudtam. Már láttam a bizonyítékot a szemetesében.

- Szerintem csak le kell feküdnöm - mondtam. - Elég késő van.

Kinyitottam az ajtót, és a Történelem Termében megláttam
Bexet.

Liz pedig a vállán ült.

Ötödik fejezet

Az idő furcsa jószág a Gallagher Akadémián. Általában repül. De néha nagyon, nagyon lelassul. Mondanom sem kell, ez most *olyan* alkalom volt.

A munkatársak módosították a Mobil Megfigyelési Eszközt (vagyis Macey új digitális kameráját), és Leszedhető Tapadó Egységgel (vagyis ragasztószalaggal) csatlakoztatták az igazgatónő irodájának ajtajával szemközti könyvespolchoz, és úgy programozták, hogy kilencven másodperces időközönként képeket készítsen.

Lejjebb a folyosón láttam, hogy Macey a Keleti Szárny titokzatos zárt ajtaja előtt térdel.

A munkatársak egy Belépés/Kilépés Érzékelő Egységet (vagyis egy zsinórt) erősítettek a kérdéses ajtógombhoz, mert tudták, az le fog esni, ha az ajtót kinyitják a munkatársak távollétében.

Egy pillanatig úgy tűnt, minden megfagyott, aztán meghallottam anyát.

– Mi az, Cam? – sétált felém.

– Semmi. – Becsuktam az ajtót, és nekidőltem. – Csak...

Csak a barátaim teljesen örültek, és most az ajtó túloldalán olyasmiket csinálnak, amit igazán nem kellene, és ha elkapod őket, vagy nagyon dühös leszel, vagy büszke – de valószínűleg dühös!

– Csak azt akartam mondani... hogy szerintem ebben a félévben tényleg jó helyen vagyok. (Mert gyakorlatilag abban a pillanatban a lehető legjobb hely az igazgatónő és a szobatársaim

közt volt.) És arra gondoltam, amit mondtál - folytattam.-
Elhatároztam...

A puffanás az ajtón elhallgattatott. Az a rossz érzésem támadt, hogy Liz leesett Bex válláról, és eszméletlen az ajtógombtól szerzett ütéstől.

- Cam - közeledett anya. - Kinyitod?

Nem mertem megfordulni.

- Micsodát? - Még egy koppanás. - Óóóóó! Aaaaazt!

Kinyitottam az ajtót. Legyen Bex, imádkoztam. Vagy Liz...
Vagy Macey... Vagy...

Bárki, csak ne Joe Solomon!

Te jó ég! Lehet az este ennél rosszabb?! Igen, kiderült, lehet. Mert nem csak a CIA egyik legjobb titkos ügynöke állt előttem, de a legjobb barátaim öt méterrel mögötte titokban ügködtek! (Tudom, mert láttam Macey-t egy púdertartóval vizsgálni a sarkon, hogy tiszta-e a levegő. Ami nyilvánvalóan nem volt az!)

Nyernem kellett egy kis időt. Egy percet, legalább harminc másodpercet - hogy Bex, Liz és Macey előbújhasson a rejtkehelyéről, és kijuthasson innen. Így azt mondtam:

- Ó, üdv, Mr. Solomon! - mert Madame Dabney arra tanított, hogy legyek társadalmilag szívélyes, és mert maga Mr. Solomon pedig arra, hogy a legabnormálisabb körülmények közt is viselkedjem normálisan.

- Ms. Morgan, szörnyen bánt, hogy zavarnom kell, de...

- átnézett felettem anya felé. - Ezek azok az iratok, amiket kértél, Rachel.

Egyszerű barna borítékot nyújtott át anyának.

Egy borítékot, amin Mr. Solomon gondos kézírásával az állt:
Csipkebokor.

Ekkor az idő megint nagyon lelassult.

- Cam? - szólalt meg mögöttem anya. - Tényleg nem érzed jól magad, ugye, édesem?

- Nem - motyogtam, és annak első konkrét bizonyítékára bámultam, hogy a *Csipkebokor* nem az én fura álmom volt. Én meg álltam, a Titkos Műveletek oktatómra meredtem, de csak a férfit láttam a képről. Apám barátját.

- Oké, megyek - pillantottam anyára. - Nektek úgylis van... valami... elintéznivalótok. És...

Tucatnyi mást mondhattam volna, de mielőtt bármit kibökhettem volna, kiáltást hallottam a Történelem Terméből.

- Hát itt vagy!

Ekkor bekövetkezett, amitől féltem: Mr. Solomon megfordult.

De különbség van aközött, hogy elkapnak, vagy hogy hagyod magad megtalálni. Macey, Bex és Liz átsétált a Történelem Termén, mintha semmi nem lenne ennél természetesebb.

- Nem mozizhatunk örökké, Cam! - közölte Bex.

Így hátat fordítottam anyának, Mr. Solomonnak, és boríték ide vagy oda, elsétáltam.

Tudod, hányféle érzés kavargott bennem, mikor visszaértünk a szobába? Sok. Nagyon sok. Először is ott volt a rákfalatka. Meg a borítékügy. De amint becsuktuk az ajtót, és bekapcsoltuk a magnót, a barátaimhoz fordultam, és rájuk üvöltöttem

- Ti megfigyelési eszközöket helyeztetek el a Történelem Termében, miközben anyám az irodájában volt! -

Ezzel kezdtem, mert azt hiszem, ezt éreztem a legsürgetőbbnek.

- Ó, Cam! - vonogatta a vállát Bex. - Ez csak egy kis felderítés volt.

A szívem mélyén szerettem volna bebújni a kényelmes pizsamámba, lefeküdni aludni, és kimosni a rákfalatka ízét a számból (nem feltétlenül ebben a sorrendben). De ehelyett felcsattantam:

- Aha, kis híján elkaptak titeket, kis híján elintéztétek, hogy *engem* kapjanak el. És ha a biztonságiak kikérdeznek, az nem

olyan mókás, mint amilyennek hangzik, csajok! – Erőltetetten felnevettem. – Higgyétek el!

Eléggé arrogáns voltam, de Bex nem válaszolt. Még csak nem is lett dühös. Ehelyett úgy nézett rám, ahogy csak egy kém/barát/ „valaki tanult testbeszéd-olvasást” tud. Felmászott az ágyára, és keresztbe vetette hosszú lábait.

– Találtál valamit.

Letagadhattam volna. Hazudhattam volna. De most a kastély egyetlen olyan szobájában voltam, ahol sosem tűnhetek el.

– Tényleg találtam.

Elmondtam, mit láttam anya íróasztalában. Felsoroltam a szemetese tartalmát. Még a rúzsa árnyalatát is elárultam. És végül meséltem a borítékról.

– Meg kell szerezniük! – kiáltotta Bex olyan izgatottan, mint egy gyerek karácsony reggel. – Megvárjuk, míg mindenki lefekszik, és betörünk az irodájába.

– Ez rossz ötlet, Bex – közöltem, miközben belebújtam a pizamámába, levettem az órám, és összefogtam a hajam egy régi, kinyúlt hajgumival.

– Ne már, Cam! – könyörgött Bex. Macey és Liz engem néztek.

– Ha valaki be tud törni az igazgatónö irodájába, akkor az te vagy!

– Nem! – vágtam rá, talán mert tudtam, nem jó ötlet hagyni, hogy Bex belelendüljön, mert még mindig ideges voltam. De talán csak azért, mert néha muszáj ráförmedni valakire, akiről tudjuk, hogy később úgymint megbocsátja.

Elindultam a fürdőszobába. Bex jött utánam:

– Miért nem?

– Mert ez nem játék! – Ezt hangosabban mondtam, mint akartam, de képtelen voltam levinni a hangom. – Mert néha a kémeket elkapják. Mert a kémek néha megsérülnek. Mert néha...

- Vannak képeink! - kiáltotta Bex győzedelmesen. A drót az új órámból a számítógépébe vezetett. Képek villogtak a képernyőn. Rákfalatkák. Aktatartók. Végül...

Apa.

Mert néha képek nem jönnek haza többet.

A kép, amit készítettem, betöltötte a képernyőt. A farmerem akár egy vászonkeret. Képeret az ölemben landolt kép mögött. Liz ráközelített. Kinagyította.

- Ó! - szólalt meg Macey. - Ki ez a dögös pasi?

- Az Mr. Solomon, Macey - mondtam a fürdőszobába menet, mert, nos, nem akartam sírni a barátaim előtt. Az arcmosás folyamatának egyik előnye pedig éppen az, hogy van indokod dörzsölni a szemed és félrenézni.

- Nem Mr. Solomon - magyarázta Macey. - A másik pasi. Ő Csipkebokor?

- Nem, Macey - húzott ki Bex a bajból. A fürdőszobátükörben láttam, hogy Bex elfordul a képernyőtől, és elkapja a pillantásom az üvegben. - Ő Cam apja.

Sok veszélyes tárgyat tanulunk a Gallagher Akadémián, de van néhány dolog, amitől annyira félünk, hogy soha, soha nem beszélünk róla. Mindenki tudja, hogy apa a CIA-nál dolgozott. Hogy küldetésre ment, és sosem jött haza. Most üres a sír a családi parcellában, Nebraskában. Mindenki tudja, de senki nem mer a történelekről kérdezni. Akkor éjjel Macey se volt ezzel másképp.

Hideg vizet locsoltam az arcomra, és a fogamat sikáltam. Kapaszzkodtam a megszokott rutinba, a normalitásba. Talán örökre ott maradok és sikálok, ha meg nem hallom Lizt:

- Te... jó... ég!

A tükörben láttam, ahogy tudós szemeivel a képernyőre bámul, és a két fiú arcának minden részletét megfigyeli.

- Cam! - kiáltotta, anélkül, hogy levette volna tekintetét a monitorról. - Ezt meg kell nézned!

Fogmosásról arcradírozásra váltottam, csak hogy legyen miért elfoglaltnak tűnnöm.

- Már láttam.

- Nem, Cam! - Liz a fényes képernyőre mutatott a sötét szobában. - Nézd! Nézd az inget! Mr. Solomon pólóját!

Nem kellett többet mondania, mert ott... nagyítva - kiemelve - láttam, amit nem vettem észre anya irodájában. Olvastam a szavakat: CSIPKEBOKOR FIÚINTÉZET.

- Egy iskola - mondta Macey lassan.

- Egy fiúiskola! - kiáltotta Liz.

A képre meredve kimondtam, amire mindenki más is gondolt:

- Kémeknek!

Hatodik fejezet

Mindig azt mondják, hogy egy kém számára nem az a legnehezebb, ha tud valamit, hanem ha úgy kell tennie, mintha nem tudna olyasmiről, amiről nem kellene. De eddig sosem értettem a különbséget. Nehéz volt Mr. Solomonra nézni, lehetetlen anyával beszélni, és a következő hét úgy telt, akár valami álom. Nagyon fura, „van egy kémiskola fiúknak, amiről nekem eddig senki nem beszélt” rémálom.

A Csipkebokor egy iskola! Ahová Mr. Solomon is járt! Egy iskola, ahol még több Mr. Solomont gyártanak. Egész titkos életemnek ez volt a legfurcsább hete. (Beleértve azt az időszakot is, mikor dr. Fibs laborjában átmenetileg megszűnt a gravitáció.)

Azt ismétелgettem magamban, hogy Tina Walters évek óta esküdözik: van egy fiúiskola Mainben. Végül is Tina arra is megesküdött, hogy Gillian Gallagher Jean D' Arc egyenes ági leszármazottja. Tina sok mindenre esküdözik. És gyakran téved.

De mikor Buckingham tanárnő fellépett az emelvényre, és bejelentette, hogy:

- Ma áttekintjük a titkosszolgálatok eredetét, kezdve az Operatív Műveletek Montevelli modelljével - tudtam, hogy nem fogok egyhamar felébredni.

Szeretem Buckingham tanárnőt. Nyugodt, erős, a legelképesztőbb példakép, de a tanítási stílusát leginkább úgy lehetne jellemezni, hogy... hát... unalmas.

- Mióta több mint kétezer évvel ezelőtt megjelentették, *A háború művészete* a fegyverkezés és megtévesztés legmeghatározóbb elmélete... - olvasta a jegyzeteit. Meleg napfény szűrődött be az ablakon, és én egyre nehezebbnek éreztem az ebédet a gyomromban. A tanárnő hangja megnyugtató volt, akár a fehér zaj, a szempilláimat tonnányi súlyúnak éreztem, hisz érthető okból senki nem aludt sokat a szobánkban előző éjjel.

(Említettem, hogy bizonyítékaink szerint igen valószínű, hogy létezik egy fiúiskola? Kémeknek!)

De vajon Buckingham tanárnő felvilágosított minket rég elveszett lehetséges testvéreinkről? Nem. Az 1947-es Titkos ügynökök Tanácsáról beszélt, ami, hadd áruljam el, egyáltalán nem olyan érdekes, mint amilyennek hangzik.

Buckingham egyszerre elhallgatott. A hirtelen csend felébresztett. Tanárom az olvasószemüvege felett pillantott át.

- Igen, Ms. McHenry?

Ekkor, talán ebben a félévben először, minden figyelmünket Patrícia Buckinghamnek szenteltük.

- Elnézést, tanárnő - kezdte Macey - csak azon tűnődtem... bocsánat, ha ezt már mindenki tudja... én még mindig kicsit új vagyok, tudja.

- Semmi gond, Ms. McHenry! - felelte Buckingham. - Mi a kérdése?

- Nos, csak azon gondolkodtam, hogy vannak- e más iskolák is. - Macey megállt, úgy tűnt, egy pillanatig a tanárnőt tanulmányozta, mielőtt hozzátette. - *Olyanok, mint a Gallagher Akadémia.*

Liz majdnem leesett a székről. Tina szeme nagyon, nagyon nagyra tágult, és biztos voltam benne, hogy a másodikosok közül senki nem lélegzik.

- Úgy értem - folytatta Macey -, ez az egyetlen ilyen típusú iskola, vagy van...

- A Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájából csak *egy* van, Ms. McHenry - közölte Buckingham hátradobott vállal. - A maga nemében ez a világ legkiválóbb intézménye.

Buckingham mosolygott, visszatért a jegyzeteihez, és egyáltalán nem számított rá, hogy Macey még folytatja.

- *Tehát léteznek* más intézmények?

Buckingham sóhajtott, és szinte fájdalmas kifejezés suhant át az arcán, miközben gondosan megválogatta a szavait.

- A hidegháború idején az a gondolat, hogy fiatalokat toborozzanak és képezzenek ügynökökké, nem volt szokatlan. És lehet, hogy voltak e célból létrehozott intézmények. - Megigazította a szemüvegét, körbenézett a teremben, mintha azt mérlegelné, mennyire csalogattuk le a biztonságos ösvényről. - Érthető okokból lehetetlen megmondani, hogy most léteznek-e ilyen intézmények. Ha valaha léteztek, természetesen.

- *Tehát létezhetnek* más iskolák? - kiáltott fel Tina.

- *A létezhet és a van*, Ms. Walters - Buckingham hangja kemény volt, mint az acél két különböző dolog.

Hidegen ránk mosolygott, ezzel jelezte, hogy a program kérdezz-felelek része hivatalosan is véget ért.

Majd visszatért a jegyzeteihez.

- Ez az elmélet 1953-ig volt divatban, amikor nyugalmazott ügynökök egy csoportja...

Eva és Tina figyelme ismét az ablakon túlra kalandozott, de mi a szobatársaimmal továbbra is készenlétben álltunk.

Voltak más iskolák.

Ez nem jelenti azt, hogy most is vannak.

Az járt a fejemben, ahogy Mr. Solomon és apa mosolygott azon a képen. Nem volt rajta se dátum, se hely. Szinte hamisnak látszott - mintha csak egy rege része lett volna, amit a CIA készített egy laborban; az apámnak egy sosem ismert álarca.

Ekkor kopogtattak az ajtón.

- Igen? - szólt Buckingham, és levette a szemüvegét, miközben kitérült az ajtó.

Minden fej arra fordult, mikor Mr. Solomon közölte:

- Röpdolgozat.

Nem sokat aludtam. Alig ettem. Talán ez volt a legrosszabb pillanat egy TitMűv dolgozathoz, mégis, három perccel később, a télikabátomat gomboltam, és a teljes második TitMűv osztállyal együtt leszaladtam a Főlépcsőn. Többé nem gondoltam

a képre és az aktára. Semmire nem gondoltam. És ez néha még a Gallagher Akadémián is nagyon jól jöhet.

A hideg szél az arcunkba fújt, miközben kisieltünk a bejárati ajtón. Ismerős teherautó várakozott lustán a kocsifelhajtón, úgyhogy elindultunk felé, amíg Mr. Solomon ránk nem szólt:

- Nem azzal megyünk, hölgyeim! - A nyolc magasan képzett ügynök csúszkálva megállt.

Jobbra néztem, azt vártam, hogy másik teherautó tűnik fel a kastély sarkán túlról, de csak a nyolcadikosokat láttam, akik Védelem & Támadás (V&T) órára igyekeztek, és futás közben ide- oda lebegett a lófarkuk. Balra fordultam, de nem láttam semmit, csak az erdő és kastély közti nyílt pusztaságot borító havat.

- Akkor hogy fogunk... - kezdtem, de aztán elhallgattam.

Fényes napsugarak verődtek vissza a latyakos, félig olvadt hókupacokról. Hunyorogtam és pislogtam, hogy lássam, nem a szemem űz-e tréfát velem, mert esküdni mertem volna, hogy a környezet alakja változni kezd.

A tanáromra pillantottam: halvány, alig észrevehető mosoly játszott az ajkán. Mögötte hatalmas, üreges nyílás jelent meg a tér közepén. Egy helikopter dupla propellere emelkedett ki egyenletesen az óriási lyukból, nedves hó kezdett kavarni a fagyos talaj felett, ahogy a propeller forogni kezdett. Mr. Solomon átmutatott a válla felett.

- *Azzal* megyünk.

Hetedik fejezet

Ötéves voltam, amikor anya először hozott el a Gallagher Akadémiára. Azt hittem, ez a világ legnagyobb épülete. De ma, kinézve a helikopter ablakán, a kastély egyre kisebb és kisebb lett, mígnem olyanná vált, mint egy hógömb, amit valaki jól megrázott.

Annyira alacsonyan repültünk az erdő felett, hogy szinte megérinthessem a fákat. Eszembe jutott, hogy tanított nekem az iskola kémiát, biológiát, sőt még a szép kézírás elsajátítását is. De a helikopter teljesen új terület volt! Ugornunk kell majd? Vagy kötéllel leereszkedni? (Hello! Az egyenruhánkhoz szoknya jár!)

Nem tudom, hogy a turbulenciától, az idegességtől vagy a szemkötők látványától – e Mr. Solomon kezében, de a gyomrom ugrott egy kicsit.

– Attól tartok, ez nem városnéző túra, hölgyeim – Mr. Solomon szorosan bekötötte a szemünket. – A maguk helyében kényelmesen elhelyezkednék. Idefent leszünk egy darabig.

* * *

Mint kiderült, az „egy ideig” negyvenhét percet és negyvenkét másodpercet jelent. Ennyi idő után éreztem, hogy a helikopter gyorsan ereszkedik. A repülés alatt Mr. Solomon kétszer figyelmeztetett, hogy „Ne lessen, Ms. Walters!”; de ezen és Bex horkolásán kívül (bárhol képes aludni), egyetlen hang se hallatszott titokzatos utazásunk során.

Fogalmam sem volt, milyen gyorsan haladunk, vagy milyen irányba. Csak annyi, hogy majd negyvennyolc percet töltöttünk a levegőben, és nekem nagyon ki kellett volna mennem a mosdóba.

Földet értünk. Hallottam nyílni a helikopter ajtajait, majd valaki kivezetett a betonra, onnan pedig egy várakozó teherautóhoz. Hamarosan megint úton voltunk. Úti cél ismeretlen.

Megéreztem magam mellett Bex parfümjét, és egy kis erőt merítettem az ismerős illatból.

- Szemfedőt le! - utasított Mr. Solomon.

Lehúztam a fejemet keretező fekete szalagot, és hunyorogva próbáltam hozzászokni a fényhez, a helyzethez, és főleg a hét, igen érdekes frizurájú Gallagher lány látványához. Statikus elektromosság töltötte meg a teherautót. Eva hosszú, fekete sörénye gyakorlatilag égnek állt. Engem mégis az ablaktalan falat betöltő csúcsmodern berendezés kötött le. Két generációval jobb kütyük, mint amihez eddig valaha hozzáfértünk. Nem is volt rá szükségem, hogy Joe Solomon azt mondja: „Ma a profikkal játszunk, hölgyeim!”, hogy tudjam, igazat mond.

Mr. Solomon Courtney-hez fordult.

- A megfigyelés- elhárításnak három funkciója van, Ms. Bauer, nevezze meg őket!

- Észrevenni és kivédeni a megfigyelést? - Courtney válasza inkább hangozott kérdésnek, mint egyenes idézetnek a *Titkos műveleti kézikönyv megfigyelési ellenlépések- huszonkilencedike* oldaláról.

- Így van! - mondta Mr. Solomon. Nem mosolygott. Nem mondta, hogy szép munka. Ehelyett a teherautó falát borító képernyőkre, a gondosan rögzített drótokra és billentyűzetekre szegezte a szemét. - A világ nagy, hölgyeim, de ettől még nem könnyű elbújni benne. Ha ezen a szakirányon maradnak, akkor jobb, ha felkészülnek rá, hogy életük végéig a válluk fölött fognak hátranézegetni. A megfigyelés- elhárítás nem olyasmi, amit könyvből meg lehet tanulni. Nem az elméletről szól - folytatta Solomon. - Hanem a bizsergésről a nyakszirtjükön, a kis

hangról a fejükben, ami azt súgja, hogy valami nincs teljesen rendben.

A teherautó megállt.

- Az előző félévben néhányan önök közül - egyenesen rám nézett - bebizonyították, elég jók abban, hogy ne vegyék észre őket, ha nem akarják. Nos, ma követőből követetté válnak. És, hölgyeim... - Mr. Solomon elhallgatott. Osztálytársaim olyan csendben voltak, olyan zibbadtak, hogy szinte hallottam a szívverésünket -...ez a nehezebb.

Az első küldetésünkre gondoltam előző félévben, hogyan vetett be Mr. Smith minden ismert megfigyelés- elleni intézkedést csak azért, hogy élvezhesse az estét Roseville főterén. Már figyelni is őt kimerítő volt, és tudtam, Mr. Solomonnak igaza van. Bárki lehet rosszfiú, bárhol lehet, és mindig nekik áll a zászló.

- Alkossanak négy kétfős csapatot, és ne feledjék, hölgyeim, nem tudom, pontosan hány ügynök vár ma magukra odakint, de ha jók - és nem árt feltételezniük, hogy nagyon-nagyon jók -, akkor minden olyan trükkre, amit ismernek, minden csepp szerencsésükre szükségük lesz, hogy azonosítsák, lerázzák őket, és erre a helyre érjenek öt óra előtt.

Előhúzott egy borítékot a kabátzsebéből, és Tina kezébe nyomta.

A teherautó hátsó ajtaja felé indult.

- Ó, hölgyeim, a megfigyelés segíthet a munkájukban, de a megfigyelés- elhárítás életben tartja magukat. Ha ez az akció nehéz - Mr. Solomon elhallgatott; egy pillanatra nem tanár volt, hanem apám barátja -, akkor annak is kell lennie.

Kivágódtak az ajtók, ragyogó napfény ömlött be, és mire újra hallottuk a nehéz, fémes csattanást, Joe Solomon már el is tűnt.

Repülhettünk akár háromszáz kilométernyire, de körözhattunk is, és landolhattunk a suli kocsifeljáróján, öt méterre onnan, ahonnan elindultunk. Minden lehetséges volt, de

csak egyvalami biztos: ez a doga nem jegyre ment, ahogy a Gallagher Akadémián igazából soha semmi sem.

- Nyomás, Cam! - Bex elindult az ajtó felé, és kinyitotta.

Fénysugár vágott át a homályos teherautón. Kilestem, és hagytam, hogy a szemem felfogja, amit lát.

- Egy park.

- Klassz! - csusszant felém Bex.

Jobban kitártam az ajtót.

- Nem akármelyik.

Nyolcadik fejezet

Egyenként másztunk ki a teherautó hátuljából, sokáig ácsorogtunk, és végignéztünk a Washington szívében futó füves sétányon, a Washington- emlékmű és a Capitolium között. Sokan azt hiszik, a Smithonian egy múzeum, de valójában rengeteg különböző múzeum együttese, és mi épp a kellős közepén voltunk. Megnézhettünk volna mindent az Egyesült Államok Alkotmányától kezdve Fonzie² bőrdzsekijéig, de tudtam, hogy mi mások vagyunk, mint azok az iskolai csoportok, amelyek minden évben ellátogatnak a National Maliba.

Egy fekete ruhás férfi a térdszalagjait nyújtogatta egy padnál, mielőtt kocogni indult. Egy metrómegállónál nők hosszú sora ácsorgott „Louisvillei hölgyei beveszik D. C.-t” feliratú pólóban. Én pedig önkéntelenül arra gondoltam: Ó, jól csinálja, Mr. Solomon.

Hiszen heteken át azt magyarázta nekünk, hogy a megfigyelésben a legfontosabb a hazai pálya előnye, és hogy minél kevésbé nyilvános a helyszín, annál könnyebb lesz észrevenni valakit, aki nem tartozik oda. De aznap Joe Solomon olyan helyre vitt minket, ahová a világ minden részéből özönlöttek a turisták, oda, ahol a koldustól a politikusokig mindenki otthon van. (Macey egyébként esküszik rá, hogy a kettő közt nincs nagy különbség). És mielőtt megtehettem volna, Kim pont azt mondta ki, amire én is gondoltam.

- Akik figyelnek minket...

- Azok Mr. Solomon barátai - tette hozzá Mick Morrison, az ujjperceit ropogtatva.

² Fonzie az amerikai Happy days című tévésorozat szereplője, aki állandóan bőrdzsekit viselt.

- És lehetnek... - kezdte Anna, de elcsuklott a hangja, és nagyot nyelt.

- *Bárkik!* - fejezte be Bex. Hangja annyira izgatott volt, mint amennyire Annáé rémült.

Mellettem Tina kibontotta a borítékot, amit Mr. Solomon adott neki.

- Mi az? - kérdezte Bex. - Mi van benne?

Tina a Történeti Múzeum gyűrött prospektusát tartotta a kezében, és egy apró, fényes, piros cipő képére mutatott. Ráfirkantva ez állt:

Mindenütt jó, de legjobb otthon!

5:00.

Hát, a bennem lakó lány kábé egymilliárdszor látta az *Óz, a nagy varázslót*. Tudtam, hogy Dorothy rubincipője a füves park másik oldalán van a többi nemzeti kincssel együtt.

De a bennem lakó kém tudta, hogy odajutni, anélkül hogy követnének, és még öt óra előtt elérni a találkozási pontot, az sokkal nehezebb, mint összeütni a sarkunkat, és azt kívánni, hogy legyünk otthon.

- *És...* patt! - mondta Bex egy óra múlva.

Félúton a múzeum előtt megálltunk, aztán megfordultunk, és elindultunk az ellenkező irányba. A piros baseballsapkás pasi, aki a Nemzeti Galéria óta követett minket, sétált tovább, mintha nem érdekelné, hogy a két lány előtte teljes hátraarcot csinált. És talán nem is. Mármint nem érdekelt. De lehet, hogy a csapatának egy másik tagja pozíciót váltott vele, és átvette a helyét. Nem tudhattuk. Tehát sétáltunk tovább.

- Lehet, hogy tiszták vagyunk - Bex hangjában kérés bujkált. - Talán már senki sincs ránk állítva.

- De az is lehet, hogy van idekint egy húsz CIA-nagy-
menőből álló csapat, és mi egyszerűen nem vagyunk elég jók,
hogy észrevegyük őket.

- Igen - mondta Bex. - Az is lehet.

Szeretek aszfaltsonglőr lenni, de komolyan. Mint amikor a
fiúk, akik általában utálnak állatira magasak lenni, hirtelen
felfedezik a kosárlabdát, vagy az abnormálisan hosszú ujjú
lányok leülnek a zongorához. Beolvadni, észrevétlenné válni,
árnyéknak lenni a napon, ebben jó vagyok. *Meglát*ni az
árnyékokat, mint kiderült, nem az én asztalom.

- Nem hiszem el, hogy nem vettem észre senkit! - kiáltottam
idegesen.

- Nézd a jó oldalát, Cam! - Bex szélesre tárta a karját, mint egy
lány, aki lóg az óráról, vagy elszökött az iskolai csoportjától. A
körülöttünk lévő emberek biztos gyönyörűnek és különlegesnek
látták. Semmiképp nem jól képzett ügynöknek, aki
harmincméteres körzetben megjegyzi mindenkinek az arcát. -
Most Ókori Nyelvek órán is lehetnénk - közölte, és ez jó
meglátás volt. - Lehetnénk bezárva a pincébe dr. Fibsszel. - Ez
kiváló meglátás volt. (A röntgenszemüveges incidens óta, hogy
nem tudta érzékelni a mélységet, kémiantanárunk még inkább
hajlamossá vált a balesetekre.) - És itt mindenképpen jobb a
kilátás.

Azt kívántam, bár a Washington-émlékműről, az
Oligopóliumról vagy bármelyik turistacsalogató látványosságról
beszélne. De elég jól ismertem Bexet ahhoz, hogy tudjam,
igazából arról a két fiúról beszél, akik tíz méterre ültek a padon,
és őt bámulták.

- Ó! - Bex egyik karját átdobta a vállamon. - *Akarok* egyet!

- Nem kiskutyák.

- Gyere! - Megragadta a kezem. - Beszéljünk velük! Olyan
aranyosak!

És... oké... beismerem: *tényleg* nagyon aranyosak voltak. De ez nem az az időpont volt, hogy biztathassam.

- Bex, küldetésünk van!

- Igen, de tudunk figyelmet megosztani.

- Nem, Bex! Rossz ötlet civil fiúkkal beszélgetni egy TitMűv feladat közben. Higgy nekem! - Mosolyt erőltettem magamra, és éneklő hangon folytattam. - *Minden móka és kacagás, míg ki nem törlik memóriád.*

- Húha! - Bex a napba hunyorgott. - Te nagyon...

- Micsoda? - Abban a pillanatban tudtam, hogy legalább tizenkilenc biztonsági kamera pásztázta az utunkat. Tudtam, hogy a japán férfi a hátunk mögött megkérdezte a feleségét, hogy még mindig szeretne- e egy pólót a Hard Rock Cafe-ból. Sok mindent tudtam, de fogalmam sem volt, mit akar mondani a legjobb barátnőm.

- Én nagyon mi vagyok? - kérdeztem újra.

Bex félrenézett, aztán vissza, és ahhoz képest, hogy ő volt az egyik legbátrabb ember, akit ismertem, szinte félve mondta:

- Nem vagy túl Joshon.

Josh. Több mint egy hete jöttünk vissza a suliba, de eddig senki nem mondta ki a nevét. És őszintén szólva fura volt hallani.

- Dehogynem vagyok túl rajta! - Vállat vontam, sétáltam, a tömeget fürkésztem. - *Én szakítottam vele.* Emlékszel? Nem volt nagy ügy.

Bex hozzám igazította a lépteit. Szinte félénken szólalt meg.

- Nem kell tettetned, Cam!

De ezt tesszük, mi kémeek - tettetünk. Vannak álcáink és álarcaink, és nagyon messzire elmegyünk, hogy ne önmagunk legyünk. így azt mondtam:

- De túl vagyok rajta!

Tovább sétáltam, a végsőig kapaszkodva a fedősztorimba.

Bex talán vitatkozott volna velem; bizonyára emlékeztetett volna, hogy Josh volt az első barátom, tőle kaptam az első

csókom; hogy ő észrevett, amikor a világ többi része számára láthatatlan voltam, és ez nem olyasmi, amit egy lány – pláne egy kém – gyorsan elfelejthet. Ismerve Bexet, sok mindent mondott volna, de abban a pillanatban... kicsit több mint öt méterre előttünk... megláttunk egy nőt. Bézs kosztümben ült egy padon és telefonált. Nem volt benne semmi szokatlan. Se a hajában, se az arcában. Semmi, kivéve azt, hogy ötven perccel korábban melegítőruhát hordott, és babakocsit tolt.

- Bex - mondtam olyan nyugodtan, ahogy tudtam.

- Látom - válaszolta.

Elárulok valamit a követő észrevételéről és lerázásáról: hogy jól csináld - mármint *tényleg* jól -, ahhoz a fél várost be kell járnod. Ki- be kell szállnod taxikból és vonatokból, és legalább tucatnyi járdán kell sétálnod menetiránnyal szemben. Rá kell szánnod az egész napot.

De Mr. Solomon nem adott nekünk ennyi időt, és igazából ez volt a lényeg. Így Bexszel azzal töltöttük a következő órát, hogy bementünk egy múzeum egyik bejáratán és kijöttünk egy másikon. Felmentünk a mozgólépcsőn csak azért, hogy két perccel később lejjünk lifttel. Hirtelen megálltunk, tükrökbe nézegettünk, akkor is kötöttünk cipőfűzőt, amikor nem kellett. Tisztítottunk sarkot, szórtunk morzsát - kipróbáltunk mindent, amit valaha láttam, vagy akár csak hallottam róla. (Bex majdnem rábeszélte, hogy másszam ki a Légügyi és Űrkutatási Múzeum mosdójának ablakán, de egy rendőr arra sétált, és úgy döntöttünk, nem kísértjük a szerencsénket.)

A másodpercek peregték, a nap lejjebb ereszkedett, és a Washington- emlékmű árnyéka hamarosan szinte az egész parkon végignyúlt. Kezdtünk kifutni az időből.

- Tina! - szóltam bele a komm-egységbe. - Hogy vagytok Annával? - Csak süket csend felelt. - Mick! - folytattam. - Ott vagy?

Aggódó pillantást váltottunk Bexszel, mert oka van, ha egy ügynök rádiója elnémul, és a legtöbb ok nem jó.

Átvágtunk a Parkon, észak felé sétáltunk, bízunk benne, hogy aki nem szándékosan követ minket, eltűnik az ösvényről.

- Negyvenhét perc - állapítottam meg, mintha Bex nem lett volna teljesen tisztában vele.

Megfordult, és a férfira nézett, aki túl gyorsan sétált mögöttünk. Nem tudtam, hogy sértésnek vagy bóknak vegyem, hogy egy csapat profi CIA-st többé nem érdekli, hogy észreveszik-e őket. Csak a nyomunkban akartak maradni. Amikor nagy csapat lány özönlötte el a járdát előttünk, és elindultak lefelé a hosszú, meredek mozgólépcsőn a metróállomásra, Bexre néztem.

- Csináljuk! - mondta. Beleolvadtunk a tömegbe.

A lányok majdnem ugyanolyan fehér blúzt hordtak, mint mi. A kitűzőjükön valami Vitabíróság lógója szerepelt. Deréktől felfelé szinte egyformák voltunk, így Bex és én levettük a kabátunkat, miközben leereszkedtünk a tágas, visszhangzó állomásra.

- Tetszik a karkötőd! - mondtam egy barna hajú lánynak mellettem, mert bár a legtöbb lány tökéletesen felkészült az „idegen cukorkával” taktika ellen, a „bókoló idegen” módszer még mindig rendkívül hatékony.

- Kösz! - felelte a lány, aki a kitűzője szerint Whitney volt, Dallasból. - Hé, ti mind a csoporttal vagytok?

- Aha - mondta Bex. Aztán lenézett a mellkasára. - Te jó ég! A szenátor irodájában hagytam a névkártyámat! Mind levettük, amikor lefényképeztek minket. - magyarázta.

- Tényleg? - kérdezte egy másik lány. - Az király! Ki a ti szenátorotok?

Bexszel kórusban mondtuk ki az első nevet, ami az eszünkbe jutott.

- McHenry.

Egymásra néztünk, és finoman felneveltünk. A mozgólépcső egyre mélyebbre vitt minket a város alá.

Az egyik lány, Kaitlin K-val azt súgta egy másik lánynak, Caitlinnek C-vel:

- Visszaérték?

C hátrapillantott fel a lépcsőn.

- *Nagyon* követnek minket!

Azt a benyomást kelthettük, Bex és én, hogy bepánikoltunk, mert K odahajolt, hogy elmagyarázza:

- Az a két dögös pasi teljesen beindult ránk!

- Ó! - lehelte Bex, miközben felhasználtuk az ürügyet, hogy hátranézzünk. Tényleg, a piros baseballsapkás krapek megint ott volt (most tengerészhadnagynak öltözött). Három méterre előtte pedig a fiúk a padról.

A C(K)aitlinek felnevettek. Nevetséges volt. Vicces. Cuki pasik követték őket, talán azt gondolták, nem veszik észre őket, vagy hogy menők, de a legfontosabb, hogy amikor hazaérnek, lesz egy sztori, amit elmesélhetnek. És nem lesz titkosítva.

Amikor a mozgólépcső leért, a szerelvény már az állomáson volt.

- Fussunk, és érjük el! - kiáltotta Bex.

Mindenki nekilódult, lesietett a mozgólépcsőn, és a vonat végéhez rohant. A lányok bepréselődtek, az ajtók záródtak, a piros baseballsapkás/tengerésztiszt pasi előreugrott, éppen hogy elérte az utolsó előtti kocsit. A vonat kigördült az állomásról, és távolodott onnan, ahol Bex és én továbbra is a mozgólépcső alatt álltunk; vártuk, hogy új barátaink és egy régi árny eltűnjenek.

Láttuk, hogy a férfi a vonaton az üveghez préselődik. Aztán a kocsit belerobogott az alagútba. Szabadok voltunk. Tiszták voltunk. Gondoltuk mi.

Kilencedik fejezet

A túlzott magabiztosság egy kém legnagyobb ellensége, így biztos, ami biztos, Bexszel úgy döntöttünk, szétválunk, miután elhagytuk a metrót. Pontosan húsz percünk maradt odaérni a Történeti Múzeumba a randevúnkra Mr. Solomonnal. Még húsz perc, hogy biztosak legyünk benne, tiszták vagyunk.

Megbújtam a metróállomás árnyékában, és figyeltem, ahogy Bex felszáll a mozgólépcsőre. Elég sokáig vártam ahhoz, hogy biztosan tudjam, senki nem követi. Aztán a lift felé indultam, de a gomb felé nyúlva egy másik kéz megelőzött.

- Szia! - mondta az egyik fiú a park padjáról.

Aprót biccentett a fejével, ahogy minden fiú teszi... vagy legalábbis a fiúk, akiket én ismertem. Ami főleg Josht jelenti.

- Szia! - válaszoltam. Újra megnyomtam a gombot, abban bízva, hogy ettől majd gyorsabban érkezik a lift, mert amikor utoljára köszönt nekem egy ismeretlen srác, az elég rosszul sült el. „Mr. Solomont gyakorlatilag elütötte egy targonca” rosszul. Azt sem kell mondanom, hogy ez nem mutat jól egy lány aktájában.

A lift ajtaja kinyílt, én meg valahogy abban reménykedtem, hogy ő nem száll be, de persze ezt tette. És mivel a metró örökkévalóságra és még egy napnyira volt a föld alatt, a liftút az örökkévalóságig és még egy napig tartott. A fiú a korlátnak dőlt. Kicsit alacsonyabb és vállban szélesebb volt, de a liftajtók homályos tükrében majdnem úgy nézett ki, mint Josh.

- Szóval - mutatott a címerre a kabátomon. - A Guggenheim Akadémia...

- Gallagher Akadémia - javítottam ki.

- Sose hallottam róla.

Ez volt benne a lényeg, de ezt nem mondtam.

- Ez az iskolám.

Esküszöm, a lift úgy lassult és lassult, ahogy az óra a fejemben egyre hangosabban ketyegett. Eszembe jutott, hogy Mr. Solomon esetleg majd azt akarja, hogy *sétáljunk* vissza Roseville-be, ha senkinek nem sikerül teljesítenie a küldetést.

- Sietsz valahová? - kérdezte a fiú.

- A tanárommal kell találkoznom a rubint cipős kiállításon. Már csak húsz percem van, és ha elkésem, megöl. (Nem hazugság, de talán túlzás. Reméltem.)

- Honnan tudod?

- Mert azt mondta: „Találkozunk a rubint cipős kiállításon!”

- Nem - a fiú mosolyogva csóválta a fejét. - Honnan tudod, hogy csak húsz perced van? Nincs is órád.

- A barátnőm az előbb mondta.

Sima, könnyed hazugság volt. Kicsit büszke is voltam rá, és boldog, hogy nem kell azon törnöm a fejem, ez a fiú, hogy vehetett észre valamit negyvenöt másodperc alatt, amit Joshnak négy hónap alatt sem sikerült.

- Sokat mocorogsz - folytatta.

Ez már a második, amit Josh nem vett észre.

- Sajnálom - mondtam, pedig nem is. - Alacsony a vércukrom. - Harmadik hazugság. - Ennem kell valamit. - Ez nem volt igazi hazugság, mert... hát... *éhes voltam*.

Ekkor Idegen- fiú teljesen letaglózott, mert a kezembe nyomott egy zacskó M&M's- et.

- Tessék! A legtöbbet már megettem.

- Ó... izé... - Mit is mondtam a cukorkás idegenekről? - Nem lesz baj! De azért kösz.

Visszacúsztatta a cukrot a zsebébe.

- Ó, oké! - mondta.

Végre a felszínre értünk, és az ajtók kinyíltak a Parkra, ahová valahogy az elmúlt tíz percben leszállt a szürkület.

- Még egyszer kösz a csokit! - Kilöttem, mert tudtam, ahhoz, hogy biztonságban legyek, nem mehetek egyenesen a múzeumba. Még nem. El kell...

Várjunk!

Követtek!

De nem titkos értelemben!

- Hová mész? - pördültem hátra a fiúhoz.

- Azt hittem, találkozunk a tanároddal. Óz csodálatos világában.

- *Mi ketten?*

- Persze. Veled megyek.

- Nem, nem jössz! - csattantam fel, mert A) az előbb már említettem a targoncaügyet, és B) eléggé biztos vagyok benne, hogy fiút vinni egy titkos találkozóra nincs benne a CIA-kézikönyvben.

- Figyelj! - szólt a srác magabiztosan. - Sötét van. Egyedül vagy. És ez D. C. - Te jó ég! Mintha elérte volna Morgan nagyit a gyors hívon. - Neked pedig csak - mérlegelt - tizenöt perced van arra, hogy találkozz a tanároddal.

Kilencven másodpercet tévedett, de ezt nem árultam el. Csak azt tudtam, hogy nem rázhatom le. Anélkül nem, hogy ne drámázzon még többet, ha nem hagyom, hogy a nyomomban járjon, így csak meggyorsítottam a lépteimet, és azt mondtam:

- Jó.

Sétáltunk a hideg szélben, én meg azt ismételttem magamnak, hogy jó ez így, minden rendben van. Senki, aki egy Gallagher lányt keres, nem számít arra, hogy egy fiúval vagyok. Ő volt a fedezék. Hasznomra vált.

- Jó gyorsan tudsz sétálni - mondta, de én nem reagáltam semmit. - Szóval, van neved? - kérdezte, mintha ez lenne a legártatlanabb kérdés a világon. Mintha nem ezzel kezdődne minden összetört szív és tönkrement fedősztori története.

- Persze! Rengeteg.

Ez volt talán a leginkább igaz, amit eddig mondtam neki, de a fiú csak mosolygott, mintha vicces és édes lennék, és flörtölnék vele. Hadd mondjam el, egyik se igaz. Pláne, miután nem aludtam, nem ettem, egy órán át be volt kötve a szemem, és egész nap fel-le sétáltam a fagyos Parkban.

Folyt az orrom. Pokolian fájt a lábam. Csak arra vágytam, hogy odaérjek Dorothy cipőjéhez, összeüsssem a sarkam, és hazamenjek. De ehelyett el kellett viselnem egy srácot, aki azt hitte, meg kell védenie. Egy fiút, aki mellett sosem „lehetek önmagam”. Egy fiút, aki úgy bámult rám, mintha valami titkot tudna – és még rosszabb –, mintha az a titok rólam szólna.

– Van barátod? – kérdezte.

Itt kellene megjegyeznem, hogy ez a fiú szinte biztosan flörtölt velem! Legalábbis én azt *gondoltam*, hogy flörtöl velem, de Macey véleménye nélkül (és talán anélkül, hogy betennénk egy mintát a hang- stressz analizátorba, amit Liz erre a célra fejlesztett ki), nem volt rá mód, hogy biztos legyek benne. Előző félévben azt hittem, megtanultam értelmezni a pasi-jelzéseket, de igazából csak azt tanultam meg, hogy a Gallagher lányoknak nem lenne szabad normál sráccokkal flörtölni. Nem azért, mert nem fogjuk szeretni őket. Hanem mert talán túlságosan is megkedveljük őket. És ez lenne a lehető legrosszabb.

– Figyelj, köszi a lovagiasságot, meg minden, de tényleg nincs rá szükség – motyogtam. Ez persze az évszázad alámondása volt, mert majdnem biztos vagyok benne, hogy a hátizsákkal megölhettem volna. – Máris ott vagyok – mutattam a Történeti Múzeumra, ami húsz méternyire előttünk fénylett. – Ráadásul ott egy rendőr is.

– Micsoda? – a fiú a sarkon álló rendőrré nézett. – Szerinted az a pasi jobban meg tud védeni, mint én?

Igazából úgy gondoltam, még *Liz* is jobban „meg tud védeni”, mint ő, de ehelyett azt mondtam:

- Nem, azt hiszem, ha nem hagysz békén, akkor sikoltok, az a rendőr pedig letartóztat.

Valahogy úgy tűnt, a fiú tudja, hogy vicc volt... nagyjából. Arrább lépett és mosolygott. Egy pillanatig én is mosolyogtam.

- Hé! - kiáltottam neki, mert annak ellenére, hogy mennyire idegesített, abban a másodpercben büntudat szúrását éreztem a gyomromban. Végül is egész idő alatt páncélos lovagként viselkedett. Arról nem tehet, hogy én nem az a lány vagyok, akit meg kellene menteni. - Azért kösz!

Biccentett. Ha ez másik nap, vagy én másik lány vagyok, száz más is történhetett volna. De ezt a félévet úgy kezdtem, hogy ígéretet tettem magamnak, és az igazi énem még mindig küldetésen lévő kém volt.

Az ajtók felé iramodtam, benyomtam, aztán becsusszantam egy keskeny folyosóra az információs pult mögött. Figyeltem a bejáratot, vártam kilencven másodpercet, hogy biztos tiszta vagyok-e.

- Bex - próbálgattam a komm-egységet. - Courtney... Mick... Kim...

Azt mondtam magamnak, kizárt, hogy *mindenkit* lekapcsoltak. Valószínűleg odalent vannak a jégkrémesnél, vagy a teherautóban várakoznak.

Felkaptam egy látogatói brosrát a pultról, besurrantam egy szűk lépcsőházba, és elindultam a harmadikra. Nem érdekelt, hogy nem látom a kiállításokat. (Végül is a Julia Child konyhája" tárlat még csak be sem mutatta, hogyan küldött kódolt üzeneteket a receptjeiben.)

Éreztem, hogy ketyeg az óra, szinte láttam Mr. Solomon arckifejezését, és hallottam, hogy azt mondja, szép munka. Olyan közel voltam; néztem a térképet, és kettesével szedtem a lépcsőfokokat, míg el nem értem azt az emeletet, ahol kiállították a rubint cipőket.

Se Mr. Solomonnak, se az osztálytársaimnak, sőt senki másnak nyoma sem volt a nagy ovális teremben. Az óra a fejemben elütötte az ötöt. A vitrin felé indultam, ami nagyon hasonlított a Történelem Terme közepén állóhoz. De a kard helyett, amivel Gillian Gallagher megölte az első férfit, aki merényletet tervezett Lincoln elnök ellen, ebben a vitrinben más nemzeti kincs volt.

A rubint cipők parányiak voltak, finomak. Egy részem ki akarta élvezni annak nagyszerűségét, hogy közel lehetek ehhez a ritkasághoz. A másik felem csak azt akarta tudni, miért nem válaszol hét Gallagher lány a rádióra, és miért nem látom sehol a tanáromat. Aztán a hátam mögül meghallottam Mr. Solomon hangját.

- Négy másodpercet késett.

A cipők megcsillantak, ahogy megpördültem.

- De egyedül vagyok.

- Nem, Ms. Morgan. Nincs.

Ekkor a fiú a liftből, a fiú a padról, előlépett az árnyékból. Rám nézett. Mosolygott.

- Üdv újra, Gallagher lány! - mondta.

Tizedik fejezet

Vannak lassú változások. Mint az evolúció. Vagy ha megnöveszted a hajad. Aztán vannak változások, amihez egyetlen másodperc is elég; egy megcsörrenő telefon, egy jól időzített pillantás. Abban a szempillanatban már tudtam, hogy a Gallagher Akadémia nincs egyedül. Tudtam, hogy van egy fiúiskola. De leginkább azt tudtam, hogy az egyik legjobbjukat állították rám.

Ez nem történhet meg, ismétелgettem magamban. Ez nem...

- Szép munka, Zach! - mondta Mr. Solomon. „Zach” rám kacsintott. Ez nagyon is megtörténik!

Felületes voltam. Elvonták a figyelmemet. És ami a legrosszabb, hagytam, hogy egy fiú közém és a küldetésem teljesítése közé álljon... már megint.

A helyzet lehetett volna túl szörnyű, túl megalázó, hogy elviseljem, ha nem szedem össze a bátorságom ahhoz, hogy azt mondjam:

- Szia, Csipkebokor fiú!

Mivel nem is tudhattam volna, hogy a Csipkebokor Intézet egyáltalán létezik, egy röpke másodpercig nálam volt az előny.

Mr. Solomon pislogott. Zachnek tátva maradt a szája, és most én mosolyogtam, amikor a tanárom megszólalt:

- Nagyon jó, Ms. Morgan! - De aztán a fiúra nézett, aki saját játékomban vert meg, és az arcom éppen olyan vörös színt öltött, mint Dorothy cipője.- De nem elég jó.

Az eltelt nap filmként pergett a fejemben: Zach és a barátja Bexet bámulja pörögni a szélben; a fiúk állnak a hosszú mozgólépcsőn egészen a metróállomásig. Ott voltak. Láttuk őket! De azt hittük, csak... fiúk. És azok is voltak. Ahogy mi csak lányok.

- A küldetésed... mi volt? - kezdtem. Meglepett, mennyire nyugodt a hangom, milyen egyenletes a pulzusom. - Megakadályozni a miénk teljesítését?

A srác félredöntötte a fejét, és felvonta a szemöldökét.

- Olyasmi. - Aztán elvigyorodott, majd halvány kacajt hallatott. - Azt reméltem, el tudom érni, hogy lekésed a találkozózt, de azt nem, hogy te fogod elmondani, hol lesz, és félig még oda is kísérsz.

Azt hittem, rosszul leszek! Komolyan! Pont ott, nyolc biztonsági kamera, a kedvenc tanárom és... Zach előtt.

Azt hittem, lovagias volt (de nem). Azt hittem, aranyos (de azt, hogy valaki magas, sötét hajú és jóképű, nagyon túlértékeli, ha jobban belegondolsz). Ami pedig a legrosszabb, azt hittem, flörtölt... velem.

Csapatnyi turista sétált be a cipőkiállításra, és nyomakodott közelebb a vitrinhez. Meglökött a tömeg, aztán elvakított egy villanó fényképezőgép. Mr. Solomon a vállam köré fonta a karját, és az ajtók felé vezetett.

Visszanéztem a cipőkre.

De Zach addigra már eltűnt.

Mennyire volt fura a helikopterút hazafelé? Hadd soroljam:

Mick és Eva, hogy kevésbé legyenek követhetőek, lecserélték az egyenruhájukat a parkőrök kezeslábasára.

Kim Lee legurult a Nemzeti Galéria lépcsőjén, így most jéggel borított, felpolcolt bokáját Tina ölében tartotta.

Courtney Bauer még mindig vizes volt, köszönhetően egy nagyon szerencsétlen balesetnek a Lincoln- emlékmű Tükörmedencéjénél.

Anna Fetterman pedig csak tátott szájjal meredt a sötétbe, mert az összes Gallagher lány közül, aki aznap ott volt a Parkban, egyedül ő teljesítette a küldetést (igen, jól olvastad, *Anna Fetterman!*), és ezen ő döbbsent meg a leginkább.

Még Bex is beleakadt egy követőbe kifelé a metróállomásról, és nem ért oda a múzeumba időben.

Ezért ült hát teljes csendben a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájának második TitMűv osztálya. Figyeltük, ahogy a Washington- emlékmű beleolvad a sötét éjszakába, miközben a helikopter felemelkedett és hazavitt minket.

Azt hittem, lesznek majd kérdések. És elméletek. De még Tina Walters – aki egyszer feltörte a Nemzetbiztonsági Hivatal műholdját, hogy megkeresse az állítólagos fiúiskolát – se szólt egy szót sem.

Hiszen az egy dolog, ha rájössz, hogy létezik egy szupertitkos iskola kémfiúknak.

Az egy másik, ha szembesülsz azzal, lehet, hogy jobbak, mint te. A táj csillogott alattunk, és végre feltűnt a kastély, a fények világítottak az ablakokban, és visszatükrözödték a hóról. Éreztem, hogy a helikopter földet ér, láttam, hogy körülöttünk kavargó a hó. Mr. Solomon a helikopter ajtaja felé nyúlt, aztán megállt.

– Ma arra kértem magukat, hogy olyasmit teljesítsenek, amire talán az egész világon csak ötven ember képes – mondta. Arra gondoltam, ez az: a megerősítés, a megoldás. Vagy legalább magyarázat arra, kik voltak azok a fiúk, és miért találkoztunk velük most. De ehelyett Mr. Solomon így folytatta: – A félév végére jobb lenne, ha ötvennyolcan lennének.

– Tényleg láttatok néhányat? – kérdezte Liz egy órával később. Persze bömböltettük a magnót, megnyitottuk a zuhanyt, de Liz még mindig suttogott. – Tényleg... léteznek?

– Liz! – suttogtam vissza. – Nem egyszarvúak!

– Nem – közölte Bex határozottan. – Hanem fiúk. És ők... jók.

Nyirkosság ülte meg a hajam, gőz párásította be a fürdőszoba tükkrét, de mi négyen zárva hagytuk az ajtót, mert A) a gőz nagyon jól tesz a pórusoknak, és B) testvériségünk történetének

legmeggrázóbb híre végigsöpört egy olyan hely termein, ahol a hallgatóság egyszerre művészet és tudomány. Mondanom sem kell, a szobatársaimmal semmit nem bízunk a véletlenre.

- Talán nem az, amire gondoltok - mondta Liz. - Talán egyáltalán nem a Csipkebokorból jöttek. Talán csak fiatalnak látszottak. Talán...

- Ó! - Bex egyszerűen annyit mondott. - Ők voltak!

Ledobtam magam a kád szélére, a fejemet pedig a kezemen nyugtattam. Semmim nem sérült meg annyira, mint a büszkeségem.

- Nem hiszem el, hogy tényleg beszéltem velem! - ismertem be végül. - Nem hiszem el, hogy tényleg *elmondtam* neki, hova megyek!

- Nem lehetett annyira rossz, Cam! - huppant le mellém Liz.

- Ó, annál is rosszabb! Ő... én meg... Aztán... - De feladtam, mert a tizennégy általam beszélt nyelvben egyetlen szó sem fejezhette ki azt a dühöt/megaláztatást, ami az ereimben lüktetett.

- Szóval - Macey lehuppant a pultra, és keresztbe tette hosszú lábait -, mennyire volt dögös ez a srác?

Te! Jó! Ég!

- Macey! - nyögtem fel. - Számít az?

Bex bólintott.

- Nagyon dögös volt.

- Csajok! - könyörögtem. - A dögösség most tényleg nem számít!

- De pontosan milyen dögös volt? - kérdezte Liz, miközben kinyitotta a jegyzetfüzetét és tollat ragadott. - Mármint, szerinted szépfíú dögös volt, mint a korai Leonardo DiCaprio, vagy markánsan jóképű, mint az idősebb George Clooney?

Épp fel akartam világosítani, hogy egyik se jogosított volna fel arra, hogy felfedjem egy titkos találkozó helyszínét, de Bex válaszolt helyettem.

- Markánsan. Határozottan markánsan.

Macey helyeslően bólintott.

Lent a hallban a többi másodikos a Smithonian megfigyelési rendszerét törte fel, és az FBI arcfelismerő programjával végignézte minden húsz és huszonkét év közötti férfi képét, akik aznap ott voltak a Parkban. Legalább egy tucat lány azokat a könyveket nyálazta át a könyvtárban, amiket mi pár napja félretettünk. Mégse mondta ki senki a Csipkebokor nevet. Senki nem említette a Keleti Szárnyat.

Liz becsukta a jegyzetfüzetét.

- Nos, már tudjuk, miről beszélt a mamád és Mr. Solomon. És vége van. - Mosolygott. - Soha többet nem kell újra látnod.

Hajnali négy órára komolyan kezdtem neheztelni Joe Solomonra és a „használjuk a memóriánkat” edzésére, mert addigra az összes spórolt pénzemet (947 dollár 52 cent) odaadtam volna azért, hogy elfelejthessem, ami történt.

Bex az ablak fényében feküdt, ördögien mosolygott, valószínűleg ellenséges lerohanásról és bonyolult álcákról álmodozott. Liz a fal felé fordult, nem foglalt el több helyet az ágyban, mint egy baba. Macey pedig a hátán feküdt, békésen aludt az orrában lévő hatalmas gyémánton átsűrítő levegő sípolása ellenére. De én? Én csak bámultam a plafont, imádkoztam, hogy elaludjam végre, míg végül ledobtam magamról a takarót, és mezítelen lábamat a hideg keményfa padlóra tettem.

Esküszöm, nem tudtam, hová megyek. Komolyan. Nem. Csak becsusszantam a teniszcipőmbé - zokni nélkül -, és az ajtó felé lopódtam.

Minden kém tudja, hogy néha muszáj csak az adrenalint és az ösztöneit követnie, tehát amikor a sötét, üres folyosón sétáltam, nem kérdeztem, miért. Végigmentem a második emeleti

folyosón, de nem mondtam magamnak, hogy forduljak vissza. A folyosó távoli végén holdfény hullt be a tejüveg ablakokon át. A Történelem Termének bejáratánál álló könyvespolc és a titkos járat felé lopódtam, amit rejtett. Aztán hallottam, hogy megnyikordul mögöttem a padló, és láttam a zseblámpa fénysugarát, ami átvágott a termen, mielőtt az arcomba világított. A szemem elé kaptam a kezem, és azonnal alibit kezdtem gyártani. (Alva jártam... Egy pohár vizet akartam... Azt álmodtam, hogy nem adtam be a VO házimat Mr. Smithnek, és ellenőrizni akartam...)

- Ugye nem hitted, hogy hagyjuk, hogy nélkülünk menj, igaz?

- kérdezte Bex.

Macey végre leengedte a zseblámpát, Liz reszketett a vékony hálóingében, Bex pedig egy nyitott kis fekete dobozt tartott a kezében: Megbízható ezüst álkulcsai ragyogtak a fényben.

Senkinek nem kellett elmondani, hová tartunk. Továbbmentünk az úton, amin már napokkal ezelőtt elindultunk, és most végre megtudjuk, hová vezet. Bex a Keleti szárny lakatján ügyködött. Nem néztem be a Történelem Termébe. Nem néztem anyám sötét irodája felé, és legfőképp nem gondoltam azokra az ígéretekre, amiket többé nem volt kedvem megtartani.

- Megvan! - közölte Bex rekordidő alatt. Az ajtó kitérült.

Beléptünk a jól ismert folyosóra. Most hatalmas, nyílt térbe vezetett. Körülötte elhagyott osztályterem, de az asztalok eltűntek. Az egyik ajtó nyitva állt, így láttam, hogy az egyik mosdót úgy alakították át, hogy két... hálószoza közt álljon? A levegőt fűrészpó és friss festék szaga töltötte be.

- Úgy néznek ki... - kezdte Liz, de elhallgatott. - Mint a lakószobák? - kérdezte. Zseniagya nem volt felkészülve ilyen egyszerű magyarázatra.

Voltak ott ágyak, íróasztalok és szekrények. A vörös kertész-elmélet többé már nem tűnt olyan félelmetesnek.

- Tudjátok, ez mit jelent? - kérdezte Bex.

Egyetlen dolgot jelenthetett.

- Fiúk - mondtam. - Fiúk jönnek a Gallagher Akadémiára.

- Aha - mosolygott Bex. - Mi pedig megkapjuk a visszavágónkat.

Tizenegyedik fejezet

A Gallagher Akadémia okkal a kivételes ifjú hölgyek iskolája. Igenis, sok oka van.

Például, mivel csak női mosdóink vannak (kivéve a tanári társalgót), sok értékes helyet használhatunk kémialaborként és tévészobaként.

Ezenkívül az átlag tinédzser lányok egy koedukált intézményben valószínűleg évi száz órát töltenek azzal, hogy felöltözzenek a suliba, pedig azt az időt akár alvásra, tanulásra, vagy a városi környezetben történő gyalogos és járműves megfigyelés előnyeinek megvitatására is fordíthatnák.

De a legfontosabb ok, hogy a Gallagher Akadémia lányiskola, az, hogy még az 1800-as évek végén a fiúk számára tökéletesen elfogadott volt, hogy matekot és tudományos ismereteket tanuljanak, meg azt, hogyan védekezzenek párbaj közben, addig az olyan lányokat, mint Gillian Gallagher, arra kényszerítették, hogy a művészetekben és a hímzésben szerezzenek gyakorlatot.

Gilly nem csatlakozhatott a Titkosszolgálathoz – még azután sem, hogy megmentette az elnök életét –, mert a többi ügynök attól tartott, útban lesz az abroncsos szoknyája (pedig az abroncsban kitűnően lehet titkos információkat és/vagy fegyvereket csempészni).

Tehát Gilly megtette, amit lehetett: iskolát nyitott hölgyeknek, ahol mindent megtanulhattak, amire elvileg sose lett volna szükségük. Létrehozott egy helyet, ahol a fiatal nők kivételessé válhattak anélkül, hogy a fiúk nyomást gyakorolhattak volna rájuk, vagy befolyásolhatták volna őket.

De most... több, mint egy évszázaddal később... úgy tűnt, minden meg fog változni.

Másnap a reggelinél szobatársaimmal együtt a tányérunkat bámultuk, és nem nagyon figyeltünk Annára, aki részletesen elmesélte az előző nap történéseit.

- *Und dann sah ich ihn in den Wandshrankgebn and ich wusste, dass ich ihn dort einschlessen musste um dann die Stufen hin untergehen zu körmén* - mondta. El kellett ismernem, az, hogy bezárt egy őt követő ügynököt egy szekrénybe a Washington-emlékmű tetején, nagyon leleményes volt, de nem voltam abban a hangulatban, hogy ezt meg is jegyezzem.

- Cammie! Szerinted mikor fognak... tudod... - suttogta Liz, annak ellenére, hogy a tábla szerint németül kellett volna beszélnünk. - ... idejönni?

Fogalmam se volt róla. Az elmúlt huszonnégy órában a világ, amit eddig ismertem, gyökeresen megváltozott, úgyhogy nem siettem időkeretet adni a fiúk érkezésének. Nehogy bárhogy is valósággá váljanak.

De aztán a helyzet valódisága többé már nem rajtam múlt Anya felállt a tanári asztalnál, és az emelvényre lépett.

- Elnézést, hölgyeim, de be kell jelentenem valamit!

A terem végében kitárult az ajtó.

Tudtam, hogy a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiáján többé semmi sem lesz ugyanaz.

Csörrentek a villák. Arra fordultak a fejek. Tizenkét órája először egy pisszenés se hallatszott a kőfalak között.

Elvileg a Gallagher lányoknak mindig és mindenre felkészültnek kell lenniük. Bár biztos vagyok benne, hogy akár egy ellenséges inváziót is meg tudnánk oldani, bármelyik osztálytársamra vetett pillantás elárulta, hogy egyetlen Gallagher lány sem volt teljesen felkészülve arra, hogy tizenöt fiút lát a Nagyterem ajtajában állni.

Fiúk néztek ránk. Fiúk sétáltak felénk. Az egy dolog, ha *tudjuk*, hogy majd jönnek... valamikor. De az teljesen más, ha élvezed a szép, nyugis reggelidet, aztán megfordulsz, és azt látod, hogy

egy tinédzser tesztoszteronhorda közelít feléd! (Mármint, helló, olyan szoknya volt rajtam, aminek foltos a fenekel!)

De anyát ez érdekelte? Nem! Csak megfogta az emelvényt a terem elejében, és így szólt:

- A Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiája büszke múltra tekinthet vissza... - Biztos voltam benne, hogy senki nem figyel. - Ez az intézmény több mint száz évig elzártan működött, de tegnap néhány társatok találkozhatott más kivételes tanulókkal, egy másik kivételes intézményből.

Azt hiszem, a *találkozni a hagyni, hogy megalázzanak* kódneve.

- A Gallagher Akadémia kurátorai a Csipkebokor Intézet igazgatóságával közösen régóta úgy gondolják, hogy diákjaink sokat tanulhatnak egymástól. - Mosolygott. Egy fekete hajtincs az arcába hullott; a füle mögé tolta, mielőtt végignézett a hatalmas termen. - És ez ebben az évben megtörténik.

Félő volt, hogy Tina Walters mindjárt elájul. Eva Alvarez félúton tartotta a narancslevét a szája és az asztal közt. De úgy tűnt, Macey McHenry alig vette észre, hogy fiúk masíroztak a másodikosok asztala mellett. A másodperc törtrészéig felnézett a szerves kémia jegyzeteiből, és annyit mondott:

- Ők azok? - Megvonta a vállát. - Láttam már helyesebbeket is. - Aztán visszatért a jegyzeteihez.

- Gillian Gallagher leány korában ez a terem báloknak és táncmulatságoknak, barátoknak és családtagoknak adott otthont, de a múlt században nem látott túl sok vendéget - mondta anya. - Nagyon örülök, hogy ez a nap kivétel ez alól.

Ekkor vettem észre, hogy a fiúk nincsenek egyedül. Egy férfi kísérte őket. Kerek, pirospozsgás arca és széles, ragyogó mosolya volt. Középre sétált, integetett, és kezet rázott a lányokkal, akik mellett elhaladt, mintha valami vetélkedő játékos lenne, és anya most kérte volna meg, hogy jöjjön játszani.

- Örömmel mutatom be dr. Steven Sanderst! Dr. Sanders... - kezdte, de elhallgatott, mert az apró emberke az asztal mögé sétált, szájához emelte a mikrofont, és azt mondta:

- Dr. Steve.

- Elnézést, hogyan? - kérdezte anya.

- Hívjanak dr. Steve-nek! - kérte, és a levegőbe csapott.

Lizre néztem, mert a gondolattól, hogy egy tanárt a keresztnévén szólítanak, általában sokkot kapott volna, de úgy tűnt, a főasztal mellett álló fiúkon kívül semmi mást nem vett észre.

- Természetesen - hagyta rá anya, aztán felénk fordult. - Dr. Steve és a diákjai a félév hátralévő részét velünk töltik.

Halk suttogókórus töltötte be a termet.

- Részt vesznek az önök óráin, és együtt étkeznek önökkel.

És a Keleti Szárnyban fognak aludni, gondoltam.

- Hölgyeim, ez csodálatos lehetőség! - fejezte be anya. - Remélem, arra használják majd ezt az időt, hogy életre szóló barátságokat kössenek.

- Nem bánám, ha hozzá lennék kötve - intett Eva Alvarez egy fiú felé a csoport szélén. Egy sötétbarna hajú és széles vállú fiú felé.

Egy fiú felé, aki összefonta a karját, és a főasztalnak dőlt.

Egy fiú felé, aki mosolygott.

Rám.

Tizenkettedik fejezet

- Milyen fizikai tulajdonságok alapján azonosíthatóak ennek a törzsnek a tagjai, Ms. Bauer? - kérdezte egy órával később Mr. Smith. Biztos vagyok benne, hogy az egész másodikos osztály nevében mondhatom, abban a pillanatban sokkal kevésbé érdekeltek minket a világ országai, mint az, hogy mi történik az iskolánkban. Mármint hogy koncentrálhattunk volna, ha pótszékek voltak az osztályterem végében? Székek, amik... fiúkra vártak.

Még Liz is úgy nézett körül, mintha a srácok teleportálhatnának a terembe, vagy hasonlók. De Mr. Smith tartotta tovább az előadását, mintha ez átlagos nap lenne. Egészen addig, míg egy mély hang meg nem szólalt, hogy „Kopp, kopp!”, és dr. Steve ki nem nyitotta az ajtót.

Majd így kiáltott.

- Jó reggelt, hölgyeim!

Ha engem kérdezel, a gond az, hogy nem volt jó. Ezt épp készültem megjegyezni, amikor még rosszabb lett. Sokkal rosszabb. Mert dr. Steve nemcsak bemasírozott, megszakítva ezzel egy remek kis előadást, hanem ráadásul nem is volt egyedül.

Három fiú állt mögötte: egy sovány szemüveges, sűrű fekete hajjal. A másik kísértetiesen hasonlított egy görög istenre. Köztük pedig ott állt... Zach. A barátaim Kaméleonnak hívnak - én vagyok a lány, aki beolvad, aki láthatatlanná válik -, de még sosem akartam annyira láthatatlanná válni, mint akkor.

Mármint, értem én az iskolák közötti együttműködést, tökéletesen megértem a bajtársiasság és csapatmunka eszméjét. De a bennem lakó kémet előző nap legyőzték, a bennem élő lánnyal pedig flörtöltek és kihasználták. Belesüllyedtem a székembe, és azt kívántam, bárcsak Bex még mindig használná a

hajdúsítót, mert abban a percben minden fedezékre szükségem lett volna.

- Segíthetek önnek, dr. Sanders? - kérdezte Mr. Smith. Meg sem próbálta elrejtteni a türelmetlenséget a hangjában. De dr. Steve csak ránézett, és a levegőbe nyújtotta a kezét, mintha csak valamire rá szeretné tenni az ujját.

- A hangja nagyon ismerős nekem - közölte. Mr. Smith az egyik legjobban körözött (arról nem is beszélve, hogy a legparanoiásabb) exkém a világon, és minden nyáron teljesen új arcot kap a CIA hivatalos plasztikai sebészétől, tehát kizárt, hogy Dr. Steve felismerhette. - Találkoztunk már?

- Nem - felelte Mr. Smith hűvösen. - Biztos vagyok benne, hogy nem.

- Sosem dolgozott az Andover Intézetnél, ugye?

- Nem - ismételte Mr. Smith. Újra a tábla felé indult, mintha már épp elég ideje tartanak fel az óráját.

- Ó, hát rendben! - nevetett fel dr. Steve, és a mögötte álló fiúkra mutatott. - Mutakozzanak be a fiúk?

- Épp tanítottam, dr. Sanders...

- Steve - javította ki, de Mr. Smith levegőt se véve folytatta.

- ... a mienk olyan foglalkozás, ahol a nevek - legjobb esetben is - átmenetiek - fejezte be Mr. Smith. Ez, ha belegondolsz, valakitől, aki (Tina Walters szerint) százharminchét álnéven van regisztrálva a CIA-nál, enyhe kifejezés. - De ha muszáj...- Mr. Smith a szemét forgatta, és leült az asztala sarkára.

A vékony fiú előrelépett, idegesen húzogatta a nyakkendőjét, mintha valami teljesen ismeretlen kínzás várna rá.

- Öööö... Jonas vagyok. - Egyik lábáról a másikra állt. - Tizenhat éves. Másodikos...

- Ezért van ebben az osztályban - közölte Mr. Smith szárazon. - Üdvözljük, Jonas! Foglaljon helyet!

- Kitűnő, Jonas! - mondta dr. Steve, ügyet se vetve Mr. Smithre, aki röpdolgozatokat kezdett osztani. - Kitűnő! Nos, Jonas

kutatási szakirányon tanul. Gondolom, az ifjú hölgyek valamelyike szívesen körbevezetné őt!

- Pffff! - kiáltott fel Liz, aminek valószínűleg kevesebb köze volt ahhoz, hogy égett a vágytól, hogy körbevezesse Jonast, mint, hogy Bex keményen megrúgta a székét hátulról (erősen). De dr. Steve ebből semmit se látott. Lizre mutatott, és újra azt mondta:

- Kitűnő!

(Jegyzet magamnak: A „Kitűnőséget” valószínűleg teljesen más skála szerint értékelik a Csipkebokor Intézetben, mint nálunk, a Gallagher Akadémián.)

- Jónás, a napot együtt töltheted Ms.....- dr. Steve Lizre nézett.

- Sutton. Liz Sutton.

- Kitűnő! - mondta dr. Steve még egyszer. - Nos, Grant, ha lennél szíves...

- Grant vagyok - mondta a fiú Zach másik oldalán. Grant nem úgy nézett ki, mint egy másodikos gimis. Grant úgy nézett ki, mint Brad Pitt testdublőre. Becsusszant a székre Bex mellé, aki mosolygott, és úgy dobta hátra a haját, ahogy nem tanítják V&T-n. Te jó ég! Ilyen, amikor fiúk is járnak az órára? Mármint én jártam fiúkkal együtt suliba, mielőtt elkezdtem a Gallagher Akadémiát, de ott óvodától hatodikig nincs túl sok hajdobálás. (Bár arra emlékszem, hogy volt hajhúzás, ami aztán igazi dobálással végződött. Aztán anya megtiltotta nekem, hogy civileken használjam a Wendelsky-fogást.)

Egy fiú maradt elől a teremben, de ahelyett, hogy dr. Steve-re várt volna, az osztályhoz sétált.

- Zach vagyok - csusszant be a székre Grant mögé vagyis, mellém -, és azt hiszem, megtaláltam a kíséromet.

Előlről halkán hallottam, hogy „Kitűnő!”, de nem feltétlenül értettem vele egyet.

A Gallagher lányoknak feladataik vannak. Nehezek. Mindig. Mégis, a VO végeztével összeszedtem a könyveim, és azzal az érzéssel küzdöttem, hogy egyáltalán nem vagyok felkészülve arra, amit elvárnak tőlem. Az ajtó felé indulva felsoroltam az összes okot, miért nem szabadna úgy éreznem, ahogy épp éreztem.

1. A titkosszolgálatoknál segítség, ha annyi szövetségesünk van, amennyi csak lehet, szóval még jól jöhet egyszer, hogy ismerek egy-két Csipkebokor fiút.
2. Mr. Solomon is Csipkebokor fiú volt (és talán az apám is). Rendes emberek lettek.
3. Ahogy Liz korábban kijelentette, tudományos szempontból jó, hogy korlátlan hozzáférésünk van a fiúkhoz.
4. Zach csak utasításokat követett aznap a Parkban.
5. Kedves volt.
6. Megkínált csokival
7. Nem az ő hibája, hogy... jobb volt nálam.

- Hát megint találkozunk.

Igen, Zach tényleg ezt mondta. Bár, ha pontosak akarunk lenni, mi igazából nem *találkoztunk* D. C-ben. Nem igazán. Mármint, az ő fedőszemélyisége beszélt az én fedőszemélyiséggemmel, de csevegni valakivel, aki nem tudja, hogy te kém vagy, nagyon különbözik attól, hogy együtt álltok a szupertitkos iskolád kellős közepén.

Lányok nyomultak felénk minden irányból, mint a dagály, ami egyszerre árad és húzódik vissza, de Zachet és engem nem sodort el az áramlat.

A kőfalakat és az oszlopokat tanulmányozta maga körül.

- Szóval, ez a híres Gallagher Akadémia.

- Igen - válaszoltam udvariasan. Végül is az idegenvezetője voltam, nem beszélve arról, hogy olyasvalaki, akinek három és

fél éve volt Kultúra és Alkalmazkodás órája. – Ez a második emeleti folyosó. A legtöbb óránk erre felé van.

De Zach nem figyelt. Ehelyett bámult – engem.

– És te vagy... – kezdte lassan –... a híres Cammie Morgan.

Oké, először is, fogalmam sincs, Zach honnan tudja a nevem, de ez korántsem volt annyira érdekes, mint az, hogy figyelmen kívül hagyta a neki-nekiütköző és suttogó lányokat.

Josh úgy szokott rám nézni, mintha meg akarna csókolni, vagy ki akarna nevetni, vagy pszichiátereket hívatna, hogy megvizsgáljanak. Ezt mind jobban szerettem, mint azt, ahogy Zach tette. Mintha nem híres lennék, hanem *hírhedt*. És annak a lánynak, akit arról ismernek, hogy láthatatlan, semmi sem ijesztőbb annál, mint ha meglátják.

– Gyere! – motyogtam, úgy rémlett, nagyon hosszú idő után. Elindultam a folyosón. – A Kultúra és Alkalmazkodás a negyediken van.

– Hű! – állt meg hirtelen. – Azt mondod, hogy kultúra órára viszel? – kérdezte egyre szélesebb, gúnyos vigyorral az ajkán.

– Igen.

Zach vigyorgott.

– Haver, amikor azt állították, hogy a tiétek a legerősebb tanterv a világon... akkor komolyan beszéltek!

Ahhoz viszont nem kellett zseninek lenni, hogy tudjam, ómennyre nem így gondolja. Egyáltalán nem.

Mondogattam némán, hogy azért van itt, hogy „barátságokat kovácsoljon”. Emlékeztettem magam, hogy megígértem anyának, nem szegek meg több szabályt (és biztos vagyok abban, hogy lelökni egy vendégdiákot a lépcsőn, annak számít). Összeszedtem minden csepp erőmet és tartásomat, amim csak volt, és átfurakodtam a tömegben a negyedik emelet felé.

– A Kultúra és Alkalmazkodás több mint száz éve a tanterv része, Zach.

Befordultunk a folyosón a teaszoba felé.

- Egy Gallagher lány bármilyen kultúrába képes beolvadni, minden környezetbe. Az alkalmazkodás nem társadalmi készség kérdése. - Félúton a folyosón megálltam, kezemet az ajtófélfára tettem. - Hanem élet- halálé.

Azt hittem, klassz dolgot mondtam, és a leereszkedő pillantás mindjárt eltűnik Zach arcáról, amikor zene lágy hulláma lebegett ki a folyosóra. Hallottam, hogy Madame Dabney azt mondja:

- Ma, hölgyeim és uraim, megtanuljuk... a tánc művészetét!

Zach lehajolt; éreztem a lélegzete melegét a fülemben, ahogy azt suttogta:

- Aha. Élet. Halál.

Beléptem a teaszobába. A selyemfüggönyöket félrehúzták a magas ablakok elől, a zongora tetején friss orchideák virítottak. Székek és vászonterítés asztalok keretezték a termet, Madame Dabney pedig egyedül állt a kristálycsillár alatt. Tanárunk monogramos zsebkendővel a kezében átlibegett a fényes parkettán.

- Ezt a különleges órát különleges vendégeink érkezésére tartogattam.

- Hallottad? - suttogta Zach. - Kivételes vagyok.

- Az attól függ - kezdtem, de mielőtt befejezhettem volna, Madame Dabney megszólalt.

- Ó, Cameron, kedvesem, szeretnétek a barátoddal bemutatót tartani a többieknek?

Eltűnni akartam, de Madame Dabney a teaszoba közepére húzott minket.

- Maga biztos Zachary Goode. Üdvözlöm a Gallagher Akadémián! Nos, most kérem, tegye a jobb kezét határozottan Cameron derekának közepére.

Még egy profi aszfaltzsonglőr sem tűnhet el, ha annak, aki elől bujkál, a keze a derekán van.

- Rendben! Mindenki keressen párt! - utasított Madame Dabney.- Igen, lányok, néhányuknak át kell vennie a fiú szerepét.

Hallottam, hogy a barátaim fel - alá rohangálnak. Nevetés és kuncogás hallatszott, és láttam, amint Jonasnak és Liznek sikerül egyszerre egymás lábára lépni, miközben én Zachkel, további instrukciókra várva, álltam a terem közepén.

- Hölgyeim - szólt Madame Dabney helyezték a jobb kezüket határozottan a partnerük tenyerébe!

Megtettem.

- Mi a baj, Gallagher lány? - nézett a szemembe Zach. - Ugye, nem haragszol a tegnapi miatt?

A zene hangosodott. A tanárom azt mondta:

- Most, hölgyeim és uraim, egyszerű alaplépéssel kezdünk. Nem, Rebecca, ha Granttel táncol, akkor *hagynia kell, hogy ő vezesse!*

Zach rám mosolygott, és sokatmondó kifejezés jelent meg a tekintetében.

- Álca volt, Gallagher lány. Akció. Talán már hallottál a fogalmakról.

Mielőtt bármit mondhattam volna, Madame Dabney egyik kezét Zachre, a másikat pedig az én vállamra tette, és bejelentette:

- Tartsák szorosan a partnerüket!

Közelebb tolt minket egymáshoz, és mielőtt felfoghattam volna, táncoltunk.

Tizenharmadik fejezet

Az élet a kémiskolában sosem volt unalmas (nyilvánvaló, miért), de a következő két hét egész jövőbeli titkos ügynök létezésem talán legmozgalmasabbja volt. Gyakorlatilag csak annyit tehettem, hogy A) kerülöm Zachet, B) megbirkózom a tanulnivalókkal, és C) különválasztom a pletykákat a tényektől. Például:

A Csipkebokor delegációja tizenöt fiúból állt nyolcadikostól negyedikesig. TÉNY. Az egyik fiú egy hírhedt kettős ügynök fia. A CIA meghamisította a halálát, majd törvényesen örökbe adta, hogy alvó ügynökké tegye. PLETYKA.

Dr. Steve összetörte Madame Dabney szívét egy keserédes szerelmi háromszögben, amiben szerepelt még egy pakisztáni hastáncos is, a franciaországi Champs-Élysées tartományában. PLETYKA (valószínűleg).

Két megfigyelés pedig teljesen biztos volt: 1) Nincs akkora hangzavar a közös termekben, ami mellett egy jól képzett ügynök ne tudna aludni, és 2) A reggeli szépítkezés sokkal korábban kezdődik, ha fiúk is járnak az iskolába.

Ezért tartottam nehezen nyitva a szememet, mikor lezuttyantam Macey mellé a Nagyteremben péntek reggel.

- Tudtad, hogy Jonas tavaly a Waldstein- kitüntetés döntőse volt? - kérdezte Liz japánul, de aztán angolra váltott. - Ez nem... hűha!

Az asztal végén Courtney Bauer és Anna Fetterman arról szövegetett terveket, hogyan turbózzák fel egymás frizuráját a kémialaborból származó anyagokkal (Jegyzet magamnak: sose engedd Courtney Bauert és Anna Fettermant a hajad közelébe!) Mick Morrison arról a lenyűgöző Mankaro-fogásról mesélt, amit Grant mutatott be előző nap V&T-n.

Aztán valaki mellém huppant a padra.

- *Ne, Cammie Zach toha donnatenne?* - kérdezte Tina Walters.

Oké, azt hiszem, itt kellene megjegyeznem, hogy korán volt, előző éjjel nem aludtam túl sokat, és hogy különböző kifejezések különböző jelentéssel bírhatnak idegen nyelven. Ennek ellenére megesküdtem volna, hogy Tina Walters azt kérdezte tőlem, hogy „Van- e valami köztem és Zach között?“, és abban is biztos vagyok, hogy a „valamin“ nem egy extra kredites dolgozatot értett.

- Tina! - csattantam fel, mert láttam, hogy Zach csak pár méterre onnan merült mély beszélgetésbe Mr. Solomonnal a sütis pultnál. - *Miről beszélsz?*

- Tudod te! - lökött oldalba Tina. - Most ne nézz fel! Téged bámul.

Hát, azt nem tudom, hogy a normális lányok hogyan reagálnak a „Ne nézz fel!“ parancsra, de a kémlányokat arra képezik ki, hogy megkeressék a legközelebbi visszatükröződő felületet (ezüst gyümölcsfacsaró), *és odanézzenek.*

Zach engem tanulmányozott. És Mr. Solomon is.

- Szóval - kérdezte újra Tina -, kedveled őt?

Ezt nem mondhatja komolyan! Aztán végignéztem a hosszú asztal mellett hallgatózó lányokon, és rájöttem, hogy *teljesen komolyan gondolja!*

Nem tudtam elhinni, hogy ezt kérdezi tőlem. A Nagyteremben! Fiúkkal... *mindenfélé!* Mintha Tina nem tudná, hogy a protokoll szerint, alapvető tisztogatást kell végezni, lehallgatót aktiválni, mielőtt titkosított beszélgetést folytatnánk. Jó, persze, elég nagy volt a zaj, de mi van, ha a Csipkebokor Intézetnek nagyon jó szájról olvasó tanterve van?

De Tina gondolt erre? Nem. Ő csak közelebb hajolt, és majdnem olyan izgatottnak tűnt, mint mikor rájött, hogy Buckingham tanárnő szervezte meg Vilmos herceg védelmét, és azt mondta:

- Mert a kutatásaim szerint gyakorlatilag előjogod van Zachre, mivel te beszéltél vele először. Ha akarod.

A Gallagher lányok tanulnak. Felkészülnek. Semmit sem csinálunk félig. De legfőképp nem hagyjuk, hogy bárki - még tizenöt Csipkebokor fiú se - közénk álljon.

- Tina - mondtam lassan, áthajolva az asztal felett, és gyakorlatilag suttogtam -, hivatalosan lemondok a Zach iránti igényemről.

Tina mosolygott és bólintott. Mindenki visszatért a reggelihez.

- *Túl fogják élni.*

A hang annyira halk volt, hogy már- már azt hittem, álmodtam. Macey McHenry - a lány, akit tényleg megállítottak New Yorkban az utcán, és felajánlottak neki egy Vogue címlapfotózást - gyűrött blúzban, lófarokba kötött hajjal ült, és a *Tudományos Kiterjesztések* legújabb számát olvasta.

- Fiú hisztéria - az újdonság - le fognak nyugodni - folytatta. Észre sem vette, hogy három fiú a másodikosok asztalánál őt bámulja. Még azzal se törődtek, hogy ő volt az egyetlen a teremben, akin egy csepp smink sincs.

Mintha vírus fertőzte volna meg az iskolát, de Macey vagy ezer fiút ismert, mielőtt idejött volna. Én pedig ismertem Josht. Mi ketten már találkoztunk srácokkal, így már kitermeltük az ellenanyagot. Egyszóval: immúnisak voltunk.

Nem vagyok benne tökéletesen biztos, és ez nem tudományos vagy ilyesmi, de azt hiszem, az angol nyelv legizgalmasabb kifejezése a: *TitMűv óra, gyerünk!* Legalábbis ezt gondoltam, amikor aznap kinyílt a liftajtó az Első Alszínten, és Mr. Solomon sétált felénk a kabátját húzva.

Nem mondta, hogy nyissuk ki a könyveinket; nem kérte, hogy foglaljunk helyet; ehelyett felkísért bennünket a nyitott bejáraton át a csípős hideg levegőre a vörös kisbuszok felé, amiknek a Gallagher címer virított az oldalán. Tudom, ez kissé unalmasan

hangzik a helikopteres kaland után, de hogy őszinte legyek, egy helikopterben repülni hét nővéremmel pihentető volt, ahhoz képezt, milyen érzés egy busz hátuljában ülni... fiúkkal.

Grant elöl ült Mr. Solomonnal. Zach tanárom másik oldalán. Határozottan és egyenletesen lélegzett. A Csipkebokor Intézet vagy nagyon alaposan vagy nagyon gyatrán képezte ki őket, mert úgy tűnt, egyáltalán nem izgatja, hogy nyolc kitűnően képzett tinilánnyal van összezárva egy gépjárműben, egy férfival, aki (Tina szerint) alakformáló harisnyával fojtott meg egy jugoszláv fegyverkereskedőt és... dr. Steve-vel.

- Meg kell mondjam, Mr. Solomon - zümmögte dr. Steve -, kitűnő munkát végzett ezekkel az ifjú hölgyekkel! Egyszerűen kitűnőt!

Mr. Solomon előző héten a *guruló távozásról* tartott előadást. Egy pillanatig azon tűnődtem, nem azért hozott-e minket ide, hogy bemutassa, hogyan dobjunk ki valakit egy mozgó járműből. De aztán eszembe jutott, hogy Dr. Steve vezet.

- Hölgyeim, figyeljenek erre az emberre! - kérte Dr. Steve. - Élő legenda!

- De csak ha emlékeznek arra a fontos részletre, hogy él-felelte Mr. Solomon.

A busz megállt a kapunk előtt, aztán jobbra fordult, és elindult egy úton, amit jól ismertem.

- Ma az alapokról lesz szó, hölgyeim és uraim - mondta Mr. Solomon olyan könnyedén, mintha az *urak* mindig is ott lettek volna. - Látni akarom, hogyan mozognak, hogyan dolgoznak együtt. Figyeljék meg a környezetet, és ne feledjék, ebben a munkában fél siker, ha úgy néznek ki, mintha a környezetükhöz tartoznának! Szóval, a mai fedősztorijuk az, hogy önök csapatnyi magántanulóként kirándulnak a városba.

Felidéztem a lógót a kisbusz oldalán, aztán végignéztem az egyenruhámon, és feljegyeztem az agyamba, hogy most melyik változatomnak kell lennem, míg mellettem Bex azt kérdezte:

- Mik vagyunk valójában?

- Egy csapat kém - Mr. Solomon egy negyeddollárost húzott elő a zsebéből, és feldobta -, akik fogócskáznak.

Mielőtt még a tenyerén landolt volna a pénz, tudtam, hogy nem fej vagy írásról van szó.

- Csaliadogatás, Ms. Baxter - szólt Mr. Solomon - Határozza meg!

- A művelet, melynek során egy tárgy titokban gazdát cserél két ügynök közt.

- Helyes! - mondta Mr. Solomon. Zachra pillantottam. Arra számítottam, hogy forgatni fogja a szemeit, mert meg kell mondanom, a csaliadogatás nem különösebben bonyolultabb, mint keringőzni Madame Dabney-val. Ha alaposan megnézed, a csaliadogatás éppolyan egyszerű technika, mint amilyennek tűnik. Mégis fontos, hisz különben Mr. Solomon nem pakolt volna be minket a buszba. - Az apró dolgokat elveszthetik, hölgyeim és uraim. A kis dolgok igenis számítanak!

- Mennyire igaza van! - szólt közbe dr. Steve a vezetőülésről.

- Ahogy Morgan igazgatónőnek is mondtam...

- Ma csak önök vannak és az utca - Mr. Solomon ügyet se vetett dr. Steve-re - Lehet, hogy a mai feladat egyszerű, de ez a képesség alapvető fontosságú.

Kis dobozt húzott elő az ülése mögül. Felismertem a kommunikációs egységeket és apró kamerákat, amiket kitűzőkbe és fülbevalókba, nyakkendőtükkbe és ezüst keresztekbe rejtettek; pont olyanba, mint amilyet én viseltem előző félévben.

- Figyeljenek! Hallgassanak! - adott utasítást Mr. Solomon. - Ne feledjenek el kommunikálni! Figyeljék meg a részleteket!

Miközben Kim Lee amerikai zászlós kitűzőt/kamerát erőszakolt fel a kabátjára, Grant azt mondta: - Hadd segítsék! - erre Kim megremegtette a szempilláit, és kissé elalélt - (igen - valódi alélás), míg a fiú segített.

- Alkossanak párokat! - adott további utasításokat Mr. Solomon, miközben a busz megállt. - Olvadjanak be, és ne felejtsek, figyelni fogjuk magukat!

Bexre néztem, elindultam kifelé, de mielőtt kitehettem volna a lábam, Mr. Solomon közölte:

- Ó, nem, Ms. Morgan! Azt hiszem, már van partnere.

Sem a csaliadogatás, sem a kérdések nem lettek volna nehezek, amiket Mr. Solomon zúdított ránk a kommunikációkon keresztül szabályos időközönként. Egyik sem. De kifelé mászva a buszból tudtam, hogy ez lesz a legrázósabb iskolai feladat, amit valaha kaptam. Mert, először is, péntek délelőtt 11-kor nincs túl nagy gyalogosforgalom a virginiai Roseville főterén, és mindenki tudja, hogy ez kulcsfontosságú, ha két ügynök titokban akar átadni valamit egymás között.

Ezenkívül a ragyogó nap és a felhőtlen ég ellenére még mindig elég hideg volt odakint, tehát vagy kesztyűt húzok, és ezzel valószínűleg meggátolom a negyeddolláros-fogó képességem, vagy kesztyű nélkül maradok, és hagyom, hogy lefagyjon a kezem.

Plusz, a titkos műveletek közben természetesen a társad a mentőöved. Nos, ebben a pillanatban az én társam Zach volt.

- Gyere, Gallagher lány! - szólt elindulva a tér felé. - Ez jó móka lesz!

De nekem nem tűnt mókásnak. Egyáltalán nem. A mozimaratonok mókásak. Tizennégy féle fagyival kísérletezni, és megalkotni a saját ízkombinációd, mókás. Az *nem* móka, hogy ott kell lógnod, ahol találkoztál, csókolóztál és szakítottál a világ legédesebb fiújával! És titkos tréningen venni részt egy másikkal, aki egyáltalán nem édes, szintén nem móka.

A pavilon még mindig a tér közepén állt. A mozi mögöttem volt, és az Abrams és Fia Gyógyszertár is - Josh családi vállalkozása - pontosan ott, ahol már hetven éve. Máshogy kellene lennie, ha az ember visszatér... De azon kívül, hogy az

osztálytársaim kettesével sétáltak a járdán, minden pont olyan volt, ahogy emlékeztem rá. Még az Antlerson Kiegészítők kirakatában is ugyanazok a táskák voltak. Egy másodpercig úgy éreztem, az elmúlt két hónap meg sem történt.

- Szóval - kérdezte Zach, miközben kinyújtózott a pavilon lépcsőjén -, gyakran jársz ide?

A laza kő, ahová Josh és én rejtettük az üzeneteinket - az első titkos levélváltásom - csak pár centire volt, így csak a vállam vonogattam.

- Régebben, de aztán a CIA igazgatóhelyettese megígértette velem, hogy abbahagyom.

Zach halkán felnevetett. A napsütésen át rám hunyorgott.

A fülhallgatóban hallottam, hogy Mr. Solomon azt mondja:

- Oké, Ms. Walters, maga jön! Ügyeljen a megfigyelőire, és intézze az átadást gyorsan és tisztán!

Láttam Tinát és Évát elmenni egymás mellett a tér déli oldalán; a tenyerük a másodperc törtrészéig összeért, ahogy a negyeddolláros gazdát cserélt köztük.

- Szép munka! - mondta Mr. Solomon.

Zach hátradöntötte a fejét, lehunyta a szemét, és magába szívta a napfényt, mintha egész életében ehhez a pavilonhoz járt volna.

- Szóval, veled mi a helyzet? - kérdeztem, mikor túl hosszú lett a csend. - Pontosan hol van a Csipkebokor Intézet?

- Ó - húzta fel az egyik szemöldökét. - Az titkosított.

Nem tehetek róla, dühös lettem.

- Szóval, te lakhatsz az *én* iskolám falain belül, de én még azt se tudhatom, a tied hol *vari*?

Zach megint felnevetett, de ez most másmilyen volt, nem gúnyos, hanem mélyebb, mintha olyan viccről lett volna szó, amit én sosem érthetnék meg.

- Hidd el, Gallagher lány, nem akarnál az én iskolámban lakni.

Oké, be kell vallanom, ezen a ponton kezdett legyűrni az ügynöki génekészletem és a tinédzseres kíváncsiságom.

A komám- egységen át hallottam Mr. Solomont.

- Két férfi sakkozik a tér délnyugati sarkán. A zöld sapkás férfi hány lépésre van a mattól, Ms. Baxter?

- Hat - válaszolta Bex anélkül, hogy megállt volna, miközben ő és Grant elsétáltak az utca másik oldalán.

- Hogy érted? Mért nem mondhatod el?

- Csak bízz bennem, Gallagher lány! - Kiegyenesedett a pavilon lépcsőjén, a térdére tette a könyökét, és úgy tűnt, valami sokkal fontosabb vándorol köztünk egy negyeddollárosnál. - Meg tudsz bízni bennem?

Tépett és kifakult mozijegy repült a fűben. Mr. Solomon így szólt:

- Ms. Morrison, épp most ment el három parkoló autó mellett a főutcán. Mik voltak a rendszámok? - Mick pedig elhadarta a választ.

Zach pillantása nem engedte el az enyémet; úgy éreztem, az ő kérdése a legnehezebb mind közül.

A gyógyszerár kirakatának tükrében láttam, ahogy Eva a Courtney lábánál álló nyitott táskába dobta a negyeddollárost, miközben a komm-egységben Mr. Solomon figyelmeztetése hallatszott.

- Pénzautomata volt maga mögött, Ms. Alvarez. Az automaták kamerákat jelentenek. Zárkózzanak fel, hölgyeim!

Zach bólintott, és közölte:

- Solomon jó.

Mintha anélkül nem lenne úgy, ha nem mondja.

- Igen, az.

- Azt mondják, te is az vagy.

Ekkor, a szigorú V&T edzések ellenére, akár egy toll is agyonüthetett volna, mert A) fogalmam se volt, kik azok az „ők”, vagy hogy honnan szereztek az információkat, és B) még ha

megbízható információ is, arról álmodni se mertem, hogy ezt épp Zachary Goode mondja majd.

- Rendben, Zach - szólalt meg Mr. Solomon. - Anélkül hogy megfordulna, mondja meg, hogy a nyugati oldalról hány ablak néz a térre!

- Tizennégy. - Zach egyet se tévesztett. A tekintetét egyetlen pillanatra se vette le rólam. Aztán azt mondta nekem: - Azt beszélük, igazi aszfaltsonglór vagy.

Majd újra hátradőlt a lépcsőn.

- Tudod, talán nem is volt baj, hogy nekünk kellett követnünk téged D. C.-ben. Ha te követtél volna engem, talán észre sem veszek.

Ez elvileg bók volt - tudom, hogy az. Végül is egy kém számára talán nincs is ennél nagyobb dicséret. De akkor és ott... ott, ahol az első randim volt - az első csókom kaptam - nem kémként hallottam. Hanem... mint egy lány. És ha egy lánynak egy fiú, mint Zach Goode azt mondja, sosem vett volna észre, az nem bók. Egyáltalán nem.

Valami pimaszat kellett volna mondanom. Vagy elsütnöm egy viccet. Csinálhattam volna bármit, kivéve, hogy megfordulok, és elsétálok a pavilontól, a társamtól és a küldetésemről. Bex és Grant megfordult a járdán, és egyenesen felém tartott. Éreztem, hogy Bex nekem ütközik, és hallottam, hogy azt mondja: „Sajnálom!”, míg a keze finoman elsiklott az enyém felett.

- Szép átadás, Ms. Baxter! - mondta Mr. Solomon. Már a tenyeremben szorongattam a negyeddollárost.

Lefordultam egy mellékutcára a tér túlsó oldalán, elmentem a gyógyszertár előtt, és egy pillanatig arra a fiúra gondoltam, aki észrevett - egyszer -, és azon tűnődtem, vajon az élet csak csaliátadások sorozata-e. A dolgok csak jönnek és mennek. Akkor hallottam meg az ismerős hangot: - Cammie, te vagy az? A dolgok néha visszatérnek.

Tizennegyedik fejezet

Josh.

Josh állt előttem. Josh közelebb lépett. Josh rám nézett.

- Szia, Cammie, gondoltam, hogy te vagy az!

Na most, tudom, hogy új vagyok ebben az egész voltbarátnő dologban, de abban szinte biztos vagyok, hogy az exeknek nem kellene egymással beszélniük. Sőt, abban is szinte biztos vagyok, hogy az exeknek el kellene bújniuk, ha meglátják egymást, és ez nekem pompás ötletnek tűnt, mert hát elbújásban vagyok a legjobb.

De Josh meglátott engem. Ő mindig látott engem.

- Cammie? - kérdezte Josh újra. - Jól vagy?

Őszintén szólva fogalmam se volt, mit válaszoljak erre, mert, egyrészt Josh ott volt, és hozzám beszélt! Másrészt szakítottam vele. És hazudtam neki. És amikor utoljára láttam, megjelent egy TitMűv vizsga kellős közepén, targoncát vezetett át egy falon, módosították a memóriáját, szóval, nem feltétlenül a „jól” jutott eszembe, ha le akartam írni, hogy érzem magam.

A képek profin csinálnak egyszerre több mindent. Megfigyelünk és sétálunk, számolunk és hazudunk, de szerintem lehetetlen boldognak, ijedtnak, és egyáltalán zavartnak érezni magam egyetlen pillanatban, így azt motyogtam:

- Szia! Josh! - és mindezt megpróbáltam hangremegés nélkül.

- Mit csinálsz te itt? - kérdezte Josh. Fel- alá nézett a keskeny utcán, mintha követné valaki (ami, ha belegondolunk, nem állt olyan messze a valóságtól).

- Ó, ez... iskolai ügy - Az iskola szóra kissé hátrahőkölt. Végignézttem az egyenruhán, amit - eddig a pillanatig - sosem látott rajtam. - És hogy vagy mostanában?

- Jól, és te?

- Jól - mondtam én is. Sok mindent tudtam volna Josh-nak mondani, sokféle nyelven, de sem a bennem lakó kém, sem a bennem élő lány nem hagyhatta, hogy ezeket hallja.

- Szóval, mind a ketten jól vagyunk - erőltetett magára egy mosolyt Josh. - Jó nekünk!

Te jó ég, lehet ez a pillanat ennél is szörnyűbb? - gondoltam, épp mikor... Kitaláltad... *a pillanat még szörnyűbb lett!*

- Josh! - A hang halk volt és ismerős. - Josh, apukád azt mondta, lehet... - A hang elnémult, én pedig Josh legrégebb barátját láttam kilépni a gyógyszertár oldalajtáján.

DeeDee rövid szőke haja kicsit röpködött, ahol kiszabadult a rózsaszín kalap alól. A kesztyűje is rózsaszín volt. A rózsaszín volt DeeDee védjegye.

- Te jó ég, Cammie! Olyan jó, hogy látlak! - kiáltotta.

Megállt, és pár pillanatig az egyenruhámot vizsgálgatta, mintha eszébe jutott volna, hogy szinte minden, amit előző félévben mondtam, hazugság volt. És aztán, mindennek ellenére megölelt.

- Szia, DeeDee! - mosolyogtam erőltetetten. - Téged is... jó... újra látni.

És az is lehetett volna, ha nem veszek észre valamit, aminek semmi köze nem volt ahhoz, hogy a gyakorlófeladatát végző kém voltam. Kizárólag ahhoz volt köze, hogy volt- barátnő voltam.

DeeDee és Josh túl egyenesen állt, túlságosan igyekeztek nem egymáshoz érni. Riadt pillantást váltottak, ami szinte üvöltötte, hogy *Elkaptak minket! És, szerinted rájön?*

Nem kellett zseninek lenni ahhoz, ha rájuk néztem, hogy tudjam, Josh és DeeDee többé már nem csak barátok.

A kémeket nem arra képezik ki, hogy mindig tudják, mit gondoljanak, hanem arra, hogy az ilyen pillanatokban ne gondolkodjanak. Hogy kontrollálják a testüket, és azt tegyék, ami a legjobb. A szám mosolygott. A tudóm tovább lélegzett.

Őriztem az álcám még akkor is, amikor meghallottam Mr. Solomon hangját a fülemben.

- Rendben, Ms. Morgan, lássunk egy átadást!

- Mi... vagyis... én... - javította ki magát gyorsan DeeDee. Megpróbálta elrejtetni a tényt, hogy az elmúlt pár hétben elvesztette egyes szám első személyű helyzetét. - Benne vagyok a Tavaszi Zsongás bizottságban... ez egy táncmulatság... és tudod... elég nagy dolog... - fecsegett és feszengett, ami gyakori, ha az ember először jár titkos küldetésben. - És Josh segít olyan boltokat találni, amik adományoznának tomboladíjakat meg ilyesmiket. A Zsongásra. Jövő péntek estére. És...

Talán örökké fecsegett volna, és én valószínűleg hagytam volna, de ekkor egy hang visszhangzott a szűk utcán.

- Cammie, hát itt vagy! - mondta Zach, miközben befordult a sarkon. Hirtelen megállt, Joshról DeeDee-re nézett, majd végül rám. - Nem tudtam, hova tűntél! - Aztán a mellettem álló fiúhoz fordult, és kinyújtotta felé a kezét. - Zach vagyok!

DeeDee Zachre pillantott, aztán vissza rám, és úgy mosolygott fogpasztareklám fogaival, mintha ez lett volna a legszórakoztatóbb találkozás a világon!

De Josh nem mosolygott. Azzal az arckifejezéssel járatta köztem és Zach között a tekintetét, mint amikor a kémiaháziját csinálja. Mintha a megoldás ott lenne az orra előtt, de ő nem venné észre.

- Zach - mondtam, mikor beindult a Kultúra és Alkalmazkodás tudásom -, ő itt DeeDee. És Josh. Ők... - kezdtem bele, de fogalmam sem volt, hogy fejezzem be a mondatot.

- Cammie barátai vagyunk - mentett meg DeeDee.

- Zach és én... - kezdtem, de aztán nem találtam a szavakat.

- Egy iskolába járunk - mondta Zach. Egy pillanatra elámultam, milyen könnyedén hazudott, de rájöttem, hogy nem is hazudott.

- Tényleg? - nézett DeeDee zavartan. - Az nem lányiskola?

- Igazából az én sulim csereprogramban van a Gallagherrel ebben a félévben.

Ekkor (esküszöm, hogy nem képzelődtem) Zach a kezembe csúsztatta a kezét!

- Ó! - DeeDee elkerekedett szemmel nézett Zachre, majd rám, végül összefonódott kezünkre. - Ez tényleg klassz!

Ragyogott az arca, és mivel DeeDee az egyik legkémszerűtlenebb lány, akit ismerek, egyáltalán nem kételkedtem benne, hogy örül nekem.

Megpróbáltam úgy látni Zacht, ahogy DeeDee látja. Elég magas volt, a vállalai klassz szélesek. Azt hiszem, ha már bele kell futni a volt barátba és az új barátnőjébe, ennél valószínűleg rosszabb álcák is vannak. (Tudom, mert anya egyszer elmesélt egy történetet Oroszország Privolzhsky tartományáról és egy igen balszerencsés kalapról.) De ez nem változtatott azon, hogy végre megint Joshsal lehettem, de Josh... DeeDeevel volt. Én pedig rossz fiú kezét fogtam.

- Cam - szólalt meg Zach. Először szólított a nevemen, és nem *Gallagher lánynak*. Ez... hát... *máshogy* hangzott. - A kisbusz tízkor indul. - Biccentett Josh és DeeDee felé. - Örülök, hogy találkoztunk!

- Mi is! - felelte DeeDee, de Josh egy szót se szólt, míg a távozó Zach után néztünk. Már befordult a sarkon a tisztítónál, mire feltűnt, hogy a negyeddollárost magával vitte.

Bármennyire is utáltam beismerni, de Zach Goode hivatalosan is *menő*.

- Ó... hát... hagylak titeket tovább tervezni a bulit - indultam.

- El kellene jönnöd! - kiáltott utánam Josh. Megálltam. - Jövő pénteken. Az egész város ott lesz. Eljöhetnél, ha akarsz.

- És hozd Zacht is! - tette hozzá sietve DeeDee.

- Jól hangzik! - feleltem, bár, ha engem kérdezel, egy buli Joshsal, DeeDeevel és Zachkel olyan kínzás, hogy már a Genfi Konvenció is hatályon kívül helyezte. De ezt persze nem

mondtam. Természetesen mosolyognom kellett. És hazudnom. Megint.

ELŐNYEI ÉS HÁTRÁNYAI ANNAK,
HA ÖSSZETÖRT SZÍVŰ KÉM VAGY:

ELŐNY: Bármikor, amikor úgy érzed, behúzhatsz valakinek. Amilyen erősen akarsz. Osztályzatért.

HÁTRÁNY: Az, akinek behúzol, igen valószínű, hogy vissza fog ütni. Erősebben. (Pláne, ha az a személy Bex.)

ELŐNY: A magas kőfalak és a legmodernebb biztonsági rendszer igencsak lecsökkenteti annak esélyét, hogy szörnyen kínos körülmények közt találkozz a volt barátoddal és az új barátnőjével.

HÁTRÁNY: A magas szintű képzés révén a fotografikus memóriád mostanra olyan fejlett, hogy sosem felejtethed el a boldog pár látványát.

ELŐNY: Képes vagy papírtáskába tenni és nagyon- nagyon jól elrejteni az összes szerelmeslevelet és mozijegymaradékot.

HÁTRÁNY: Rájössz, hogy mindennek ellenére képtelen vagy meggyújtani azt a táskát. Egyelőre.

ELŐNY: A tudat, hogy bármi legyen is a feladat, a barátaidra mindig számíthatsz.

- Utáljuk azt a lányt! - jelentette ki aznap este Bex, miközben mi négyen vacsorázni mentünk.

- Nem, lányok, nem *utáljuk* DeeDeet! - szóltam rá.

- Persze, *te* nem utálhatod őt. Az kicsinyes lenne - Liz úgy mondta ezt, mint aki nagyon sokat törte ezen a fejét. - De mi nagyon is utálhatjuk.

Ez elméletben remekül hangzott, kivéve... hát... DeeDeet nem volt könnyű utálni. Mármint, ő aprócska szíveket tesz az i betűkre (tudom, mert találtunk tőle egy üzenetet Josh

szemetesében előző félévben), meg rózsaszín kesztyűt hord, és meghívja a pasija volt barátnőjét bulikra, pedig egyáltalán nem kellene. DeeDee teljesen utálhatatlan volt. (És én ezt vettem meg a legjobban.)

A folyosók üresen kongtak. Isteni illatok szálltak a Nagyterem felől. Macey a főlépcső korlátjára tette a kezét, felém fordult, és így szólt:

- Feltörhetnénk a közlekedésiek rendszerét, és írathatnánk a nevére egy tucat kifizetetlen parkoló cédulát.

- Macey! - kiáltottam.

- Talán attól jobban éreznéd magad. - Aztán ésszerűsített. - Én jobban érezném magam.

De én nem hittem, hogy bármitől jobban éreztem volna magam abban a percben. Főleg, mikor az előtér márványpadlójához érve Bex azt mondta:

- Elmehetnél a partira, és megmutathatnád neki, mit veszít.

Az hiányzott a legkevésbé, hogy elmenjek arra a partira, mert A) tulajdonképpen eskü alatt ígértem meg, hogy többé nem lógok ki a sulis területéről, B) ha elmennék, akkor magammal kellene vinnem Zachet (mintha ez megtörténhetne), és C) semmi nem volt a szekrényemben, ami versenyezhetne a rózsaszín kesztyűkkel az elbűvölőségi listán.

Épp kész voltam ezeket az egyszerű tényeket megjegyezni, amikor végre felfogtam, miről beszélt Bex.

- Várj! Honnan tudsz a buliról?

- Cam - mondta Bex halkán -, lomon voltál.

Te! Jó! Ég!

Mintha nem lett volna elég, hogy átestem ifjú életem legtraumatikusabb és legszívfacsaróbb beszélgetésén, mindeközben végig rajtam volt a komm-egység!

Az osztálytársaim mindent hallottak... Mr. Solomon is hallott mindent... *Dr. Steve* is hallott mindent!

Esélyem lett volna visszaszerezni a jó hírem a Csipkebokor fiúk előtt, én meg leblokkoltam. Engem, Cammie-t, a Kaméleont meglátott valaki... A volt barátom... és az új barátnője... és én leblokkoltam.

Három szobatársamnak együtt kellett berángatnia a Nagyterembe vacsorára. Alig bírtam ki a desszertig, mielőtt kislisszoltam. (Komolyan, nincs az az ok, hogy az ember veszni hagyja az isteni csokikrémet.)

Aztán azon kaptam magam, hogy ritkán használt poros folyosókon bolyongok. A titkos járatok ajtaja előtt küzdöttem a kísértéssel, hogy belépjek rajtuk, mígnem egy hosszú, üres folyosón megálltam, és a Gallagher családfás faliszőnyeget bámultam. Arra vágytam, hogy bebújjak mögé, bemásszam a legkedvesebb titkos járatomba, és eltűnjek.

Talán így is tettem volna, ha nem hallok meg egy hangot a hátam mögött.

- Nem hiszem, hogy valaha megkapom a maradék körbevezetést.

Zach. Zach állt mögöttem. Zach állt a folyosó közepén, és engem nézett. Nem tudtam, mi az ijesztőbb, hogy elég laza voltam ahhoz, hogy nem hallottam meg, vagy hogy ő volt elég jó ahhoz, hogy ne halljam meg.

- Szóval, mit mondasz, Gallagher lány? - felém sétált. Egyik ujját az ősrégi falikép mögé dugta, és belesett. - Most kapom meg a „Cammie Morgan-féle nincs túl titkos átjáró vagy túl magas fal” túrát?

- Honnan tudsz a...

Magára mutatott.

- Kém.

Zach félrehajtotta a fejét, és egyik vállát nekivetette a hideg kőfalnak. Egyszerre felfogtam, hogy mi...

Egyedül voltunk.

- Szóval - mondta ő volt Jimmy?

- Josh - javítottam ki.

- Tök mindegy - hessegette el Zach a közbevetést. - Aranyos.

És... hát... Josh aranyos, de igen csak kétlem, hogy Zach komolyan gondolta, így csak forgattam a szemeimet.

- Mit akarsz, Zach? Ha szórakozni akarsz, csak rajta! - kínálkoztam fel (már amennyire ezt egy lány a kormány által elfogadott egyenruhában csak teheti). - Gúnyolódj csak!

Hosszan tanulmányozta az arcom, próbált elfojtani egy mosolyt, mielőtt megszólalt.

- Anyám! Tudod, szerettem volna... de elvetted a kedvem.

- Bocs!

Gyorsan arrébb léptem, de Zach elállta az utam.

- Hé! - suttogta. - Miért fagytaal le ma odakint? - Hirtelen már nem az a fiú volt, aki rám mosolygott D. C.-ben, és arra a sráca se hasonlított, aki a pavilon lépcsőjén napozott. Már három arcát láttam Zachary Goode-nak, és abban a pillanatban nem tudtam biztosan, melyik a valóság és melyik a rege.

- Jól vagyok - mondtam. - Túl vagyok rajta.

- Nem, nem vagy, Gallagher lány. De majd leszel!

Vasárnap este anya irodája felé sétálva, akaratlanul is azon tűnődtem, mikor lesz ez könnyebb. Josh már nem is a barátom többé, az életem mégis tele volt fiú- drámával. Nem azzal töltöttem a téli szünetem nagy részét, hogy ezeket magam mögött hagyjam? Bár az még azelőtt volt, hogy tudtam volna, megbukom a megfigyelés-elhárításon, és hogy a dráma követni fog, bárhová is megyek.

Pár perccel később anya megjelent az ajtóban.

- Hogy vagy, kölyök?

- Jól!

Az egyik hátránya annak, ha csúcs kormányügynök az anyád, hogy legtöbbször tudja, mikor hazudsz. Még ha magadnak is.

- Nem - közölte anya. Hallottam, ahogy az ajtó a helyére kattan. - Nem vagy jól!

Mondhattam volna, hogy semmiség. Mondhattam volna, hogy jól vagyok, amennyire lehet, tekintve, hogy Eva Alvarez becsörtetett a szobánkba reggel hatkor (vasárnap!), hogy kölcsönkérje Macey hajsütő vasát. De anya úgyis tudta az igazat, így csak odasétáltam a bőrkanapéhoz, besüllyedtem a puha párnák közé, és azt mondtam:

- Láttam Josht.

Erre anya:

- Tudom.

Persze tudtam, hogy tudja, mert, nos, ő kém és az igazgatónőm, és valahol kazettányi felvétel volt a gyakorlatról. (Jegyzet magamnak: Találd meg és semmisítsd meg azt a kazettát!) De akkor és ott, Rachel Morgan nem kém volt, hanem anya. Talán ezért kellett félrenézniem.

Mellém huppant a kanapéra.

- Tudom, nem úgy tűnik, de ez jó, Cam. Hogy találkozta veled, az jó.

De én nem *éreztem*, hogy ez jó lenne.

- A tea, amit Joshnak adtunk, egész hatásos, de néha, valamilyen okból, az emberek emlékeznek arra, amit el kellene felejteniük. Josh látott téged. Beszélt veled. Tudjuk, hogy arra nem emlékszik, hogy követett téged a TitMűv vizsgára. Arról sincsenek emlékei, hogy visszajött ide, és kikérdeztük. Számára a Gallagher Akadémia nem több, mint elit bentlakásos iskola - mesélte anya. - Josh többé már nem biztonsági kockázat.

Szóval most már tudtuk, hogy Josh sosem fogja megtudni az igazságot.

Ütöttek meg már keményen ezelőtt is, sokszor, olyanok, akik tudják, mit csinálnak, de valahogy anya szavaitól elállt a lélegzetem. Tudom, örültség volt azt hinnem, hogy talán egy nap Josh dobja Elbűvölő DeeDeet, és hirtelen eszébe jut az igazság és

szeretni fog. Tudom, hogy örült álom volt. De az én álmom volt. És egy darab belőlem utálta nézni, ahogy szétfoszlik.

- Tudom, hogy ez nehéz, kölyök - mondta még egyszer utoljára anya. - Ezért gondoltam, hogy talán örülnél valaminek, ami elvonja a figyelmed.

Anya az asztala mögé nyúlt, és nagy fehér dobozt húzott elő, gyönyörű, kék szalaggal átkötve.

Hát persze, eddig is kaptam már anyától ajándékot. Jó ajándékokat (a *Kémek kézikönyve a moszkvai alvilághoz* dedikált első kiadása nem nő minden bokorban, csak hogy tudd), de valahogy azt éreztem, hogy ez az ajándék más. Éreztem, hogy ezt nem véletlenül kapom.

- Gyerünk! - kérte anya. - Szerintem pont jó.

Kioldottam a masnit, hagytam, hogy a földre hulljon, levettem a doboz tetejét, és lehámoztam a selyempapírt.

- Ez egy ruha - közöltem a nyilvánvalót, kivéve, hogy ez nem *csak* egy ruha volt. Piros volt... és földig érő... és pánt nélküli! A normál anyák valószínűleg rendszeresen vesznek pánt nélküli ruhákat a lányuknak, táncokhoz és bálókhoz, csellóhangversenyekre és hasonlók, de amikor anya utoljára ilyen ruhát tartott a kezében, egy középkeleti drogkereskedő hajóján készült szilveszterezni, úgyhogy valami ebben a ruhában... más volt.

- Gyönyörű! - mondtam.

Anya a mikrohoz sétált, hogy bedobjon pár fagyasztott burritót.

- Örülök, hogy tetszik. Úgy gondoltam, jól fog állni neked.

Elárulom, ebben kételkedtem, de úgy éreztem, nem ez a megfelelő idő, hogy ezt közöljem. - Ööö, anya...

- ...és hogy jól fog jönni, úgy egy héten belül.

Ültem, bámultam a dobozt. Bármi is jön, az nagy dolog lesz. És fontos. És megköveteli az elegáns viseletet.

Tizenötödik fejezet

A Gallagher Akadémia sok mindenre alaposan felkészített, de azok közül semmi nem volt piros. Vagy pánt nélküli.

Talán anya elfelejtette, hogy én vagyok az a lány, akit senki nem vesz észre – a Kaméleon –, és a kaméleonok nem sétálgatnak elegáns ruhákban, mell alatti derékkal és áttetsző szoknyával, ami szinte folyik, ha forogsz. Mintha anya elfelejtette volna, hogy ez a ruha olyanak való, aki mindenképpen látszani akar.

– Mi a baj, Gallagher lány? – kérdezte Zach másnap reggel, miután otthagytuk a VO- t és elindultunk a K&A felé. – Olyan... idegesnek tűnsz.

Hát, ő is ideges lett volna, ha hallotta volna Bex elméletét arról, hogy egy terroristacsoport akar megtámadni egy bált, nekünk pedig titkos ügynöki eszközökkel kell megállítanunk őket. De ezt persze nem mondhattam el. Pár perccel azután, hogy helyet foglaltunk a Kultúra és Alkalmazkodás terem Chippendale székeiben, *senki* nem mondott *semmit*.

– Az összesítő vizsga... – kezdte izgatottan Madame Dabney a terem közepén állva. Körülötte ragyogtak a korai nap lágy sugarai, a hangja valahogy álomszerű lett, már- már azt vártam, hogy mindjárt megszólalnak a hárfák, miközben átsuhogott a parkettán. – Ó, hölgyeim – kezdte, majd sietve hozzátette: – és uraim! A sok tanítással töltött év alatt ebben a finom intézményben, még sosem volt lehetőségem megrendezni egy ennyire izgalmas rendezvényt.

Liz elcsendesedett, Eva és Tina pedig elszakította a pillantását Grant izmos karjairól.

– Most pénteken minden diákot, nyolcadiktól negyedikig, ünnepélyes vizsgára hívunk. – Madame Dabney várt, mintha kábé álló ovációra számítana. – Egy bálra, hölgyeim és uraim! –

magyarázta, mikor továbbra sem tapsolt senki. – Rendezünk egy bált!

Tina levegő után kapkodott, Liz szeme úgy kerekedett el, ahogy azt csak a vizsga és a magas sarkú együttes említése okozhatja, Jonas nagyokat nyelt, és éppolyan vörös lett, mint a szekrényemben lógó ruha. A ruha, amit azért kell viselnem, hogy... jegyet kapjak!

Itt valami hiba van, gondoltam. Azt a ruhát biztos Bexnek kellett volna kapnia, nekem pedig inkább arra vonatkozó utasításokat, hogy hogyan jussak be az orosz nagykövetség poros, mocskos, egérlepte csatornahálózatába, vagy hasonlók.

Az egerekkel elbánok. A pánt nélküli melltartókkal? Hát, mondjuk azt, hogy én olyan lány vagyok, aki szereti, ha mindent megfelelően rögzíthet.

– Holnap ilyenkor mindegyikükről méretet vesznek az estélyikhez – ragyogott a lányokra. – És szmokingokhoz – fordult a fiúkhöz. – Arra kérjük önöket, hogy péntek este vegyenek részt az összesítő vizsgán. Ez az éjszaka magába foglal mindent, amit eddig tanultak. És elvárjuk, hogy táncoljanak.

Biztos vagyok benne, hogy abban a pillanatban minden lány csak annyit hallott: „tánc”.

De nekem eszembe jutottak Bexnek a Keleti Szárnyban mondott szavai, és én személy szerint azt hallottam: „visszavágó”.

Van jó oldala, hogy Joe Solomon beköti a szemed, és elrepülsz D. C.-be. Szupertitkos küldetésekben nem a sokk vagy a félelem vagy a helikopter turbulenciája a legnehezebb. A nehéz rész... a várakozás. És tudom, hogy nem én voltam az egyetlen Gallagher lány, aki így érzett, mert a héten, miután bejelentették a bált, annyi pletyka keringett a terveinkben, hogy még én is alig bírtam velük.

Például:

Összefoglaló vizsga helyett, ahogy nekünk mondták, valójában be kell szivárognunk egy bálra, amit elfoglaltak a terroristák. HAMIS.

Mostanra minden nyolcadikos lány utálta Macey McHenryt, mert valamennyi nyolcadikos fiú szerelmes volt belé. IGAZ.

Louis konyhafőnök mérgezett előételeket fog felszolgálni, így majd ellenanyagot kell kotyvasztanunk. Vagy meghalunk. HAMIS.

A keddi V&T óra olyan védekező pozíció körül forgott, ami új értelmet adott „az élére vasalt” kifejezésnek. IGAZ.

A szórtelenítés, mint kínzó/kihallgatási technika alkalmazása törvénytelen a nemzetközi jog szerint. HAMIS. (De ha az üvöltés, ami Tina Walters fürdőszobájából jött, erre utalt, akkor nagyon is annak kellene lennie.)

Péntek reggel nem sétálhattam az előtérben anélkül, hogy ne hallottam volna legalább egy tucat beszélgetést a hullámcsatokról (és *nem* a szokásos lakatnyitó és/vagy önvédelmi szövegkörnyezetben). A lelkem egyik fele kissé aggódott a testvériségünk állapota miatt, de a másik fele azt is tudta, hogy egy küldetés sikere félig már eldőlt, mielőtt maga a küldetés megkezdődne. Az előkészítő munka a lényeg. És mint kiderült, ez kétszeresen is igaz azokra az akciókra, amikhez elegáns öltözékre van szükség.

- Nyugton maradnál? - követelte Macey. Megragadta az állkapcsom, és egy helyben tartotta a fejem. (Mindenki tudja, hogy a szemceruza néhány kézben halálos lehet). De hogy ülhettem volna nyugodtan, mintha a szemfesték lenne a legfontosabb a világon? Már kevesebb, mint egy óránk volt a bál kezdetéig. Ez alatt az idő alatt átnézhettem volna a kémiakönyvemet vagy a TitMűv jegyzeteimet. A legjobb barátaim nem tudják, hogy ez egy *összesítő* vizsga? Vagyis minden tantárgy szóba jöhet, és hogy ez az én nagy esélyem a visszavágásra?

De nem. Egyáltalán nem tudtam tanulni, mert Liz pokoli fájdalmas csavargatást művelt a hajammal, Macey pedig háromperces előadást tartott nekem a pórusaim állapotáról. Eközben Bex szorgalmasan varrta dr. Fibs egyik golyóálló csészéjét a melltartójába a szivacs izék helyére, amik hozzá jártak. Nem tehetek róla, de úgy éreztem, a kémkedés nehéz. És kétlem, hogy bármi nehezebb, mint a kémkedés lányként.

Bele sem akartam gondolni, a fiúk mit csinálnak épp, mert... helló... láttam a szmokingokat a K&A teremben. Mind fekete volt. Ahogy a cipőik is. Meg a nyakkendők is. És egyik Csipkebokor intézetes fiúnak sem volt hosszabb a haja tüsinél, így komolyan kételkedtem benne, hogy ők átmennek ezen. Az életben semmi... a kémkedés meg főleg... nem fair.

Majdnem hét óra volt. A szobánk parfüm és túl sokáig bekapcsolt hajsütő vas szagát árasztotta. Hallottam, hogy lenn az előtérben Anna Fetterman felkiált:

- Ebben kövérnek látszom?

Pedig csak ötvenegy kiló. Nem szokásos este volt a Gallagher Akadémián. Nem csak egy újabb vizsga. Én pedig nem készültem még fel. Több értelemben sem.

- Valaki felhúzná a cipzáram? - óbégatott Eva, és olyan gyorsan rohant be a szobába, amennyire csak egy százötvenhét centi magas lány nyolc centis sarkakon képes. Tina tűnt fel, és megkérdezte, van-e ragasztószalagunk (igen erős volt a gyanúm, hogy nagyon nem hagyományos használatra kellett neki).

Minden fényesebbnek és hangosabbnak tűnt. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy fel kell készülnünk: sokféleképpen fognak tesztelni minket. Felhúztam a piros ruhám. Tudtam, hogy itt az idő befejezni a bujkálást. Még a saját ruhámban is. Kizártam az agyamból a ténytet, hogy péntek este van. És három kilométerre innen egy másik iskola nagyon más bulira készül.

Az ajtóhoz indultam.

- Idő van.

Sosem gondoltam arra igazán, mennyire uniformizált minket az egyenruhánk, míg a Főlépcső tetején állva le nem néztem az előtérbe. Mindenféle méretű, alakú és színű lány viselt csillogó szárit és elegáns estélyi ruhát. Most először értettem meg, amit mindig is tudtam: nincs a világnak olyan sarka, ahol ne tudnánk elbújni.

- Csodásan néznek ki, hölgyeim! - állt meg előttünk Madame Dabney, majd Buckingham tanárnőhöz fordult. - Ó, Patrícia, hát nem csodásak? Bárcsak elhoztam volna a fényképezőgépem... Talán vissza kellene mennem... Várjanak! - Megállt, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. - Van egy ebben a melltűben! - Összeterelte Bexet és Macey-t, és készített egy képet a kitűzővel, amely áttetsző selyemsálat rögzített a nyaka köré.

Mindenki mosolygott. És azt hiszem, tényleg csodásan néztünk ki. Bex ruhája hosszú volt és fekete, pántos háta megmutatta az izmait. Liz, mint a fogtündér (de jó értelemben), halvány rózsaszín ruhájában, bő szoknyával. Macey pedig természetesen szupermodellnek tűnt egyszerű zöld estélyijében és lófarokba kötött hajával. (Tudom, lófarok. Hihetetlen.)

Kinyíltak az ajtók, és bejött néhány pasas a karbantartóktól, talán, hogy javítsanak egy kicsit a férfi-nő arányon. (Hadd áruljam el, hogy a Gallagher Akadémia karbantartóinak egyenruhája korántsem volt olyan elegáns, mint a szmoking.)

Három nyolcadikos fiú lecsapott Macey-re, könyörögtek neki, hogy vegye fel őket a táncrendjébe. Aztán meghallottam egy erős, mély hangot a hátam mögött.

- Nocsak - mondta Zach lassan, és mindent végigpásztázott, a cipőmtől kezdve, amiben nem tudtam járni, egész a hajamig, amihez Bex és Macey ragaszkodott. Aztán a korlátnak dőlt, és keresztbe fonta a karját. - Nem vagy visszataszító.

Biztosra vettem, hogy ezt bóknak szánta, de még mindig elég döcögős volt a fiú-dialektus tudásom, Macey pedig nem volt sehol, így nekem kellett visszavágnom.

- Dettó.

Te jó ég, gondoltam. Mosolyog? Nevet? Lehetséges, hogy Zach Goode és én épp most éltünk át egy elegáns ruhás, titkos küldetés előtti pillanatot?

Talán így volt, de sosem fogom megtudni, mert a sarkam beakadt a ruhám szegélyébe, és minden csepp méltóságomra szükségem volt, hogy hasra ne essem, és ki ne buggyanjak a ruhámból (tudod... a *pánt nélküliből*).

- Nyugi, Gallagher lány! - Zach úgy fogta meg a könyököm, ahogy Madame Dabney tanította a fiúknak előző nap.

Elhúztam a karom.

- Tökéletesen le tudok sétálni a lépcsőn egyedül is. - Biztos azt is elfelejtette, hogy akár le is dobhatom őt a lépcsőről, de ekkor mellénk úszott Madame Dabney.

- Egy hölgy mindig kecsesen elfogadja egy úriember karját, ha az felajánlja, Cammie, drágám!

Szóval, láthatod, egyáltalán nem volt választásom. Úgy nem, hogy Madame Dabney ott állt, és az ékszerével fényképezett minket.

Elfogadtam Zach karját, és lesétáltunk a lépcsőn a legnagyobb (és... hát... lelegegásabb) teszt felé. De Zach ideges volt? Nem.

Csak mosolygott ugyanazzal az „én tudok valamit, amit te nem” mosolyával, amivel először nézett rám a liftben D. C.-ben.

- Hagyd abba!

- Mit? - kérdezte ártatlanul, pedig - ebben biztos voltam - pontosan tudta, mire gondolok.

- Túlságosan élvezted ezt! Vigyorogsz!

Leértünk az előtérbe, és a Nagyterem felé fordultunk.

- Van egy hírem, Gallagher lány. Ha te ezt nem élvezted, rossz szakmát választottál.

Talán igaza is volt. Hiszen még sosem láttam olyannak a Nagytermet, mint akkor. Kis, kerek asztalok sorakoztak a terem szélén, tele orchideákkal, liliomokkal és rózsákkal. A

vonósnégyes Beethovent játszott. A pincérek olyan kajákat hordoztak, amik túl szépek voltak ahhoz, hogy megegyük őket. A terem egyáltalán nem hasonlított iskolára, sokkal inkább egy kastélyra. Tökéletes volt és elegáns. Kezdtem magam úgy érezni, mintha ez tényleg parti lenne, mintha az, hogy felveszek egy piros ruhát és táncolok egy bálon, akár szórakoztató is lehetne.

De ez még azelőtt volt, hogy megláttam Joe Solomont sétálni felénk, egy köteg aktával a hóna alatt, zord arckifejezéssel, emlékeztetőjeként annak, hogy ez az egész csak üzlet. Ez azelőtt volt, hogy a TitMűv tanárom azt mondta:

- Helló, hölgyeim és uraim! Mindannyian nagyon jól néznek ki, de attól tartok, még korántsem végeztek a felkészüléssel.

Meg kell mondanom, tényleg klassz, hogy Mr. Solomon különleges képességű ügynök, mert abban a percben igazán aggódhatott volna a testi épsége miatt. Hiszen ezt nem kellene mondani egy csapat lánynak, akik most tépkedtek, szórtelenítettek, zseléztek, spréztek és sminkeltek.

- Attól tartok, nem említettük, hogy a mai este egyfajta *álarcosbál*- közölte. Ezzel kezdődött a pánik.

- De nincsenek maszkok vagy... álruhák, vagy... - kezdte Courtney, mielőtt Joe Solomon a szavába vágott.

- Ezek az álruhák, Ms. Bauer. - Maszkok helyett mappákat nyújtott nekünk. - Fedőtörténetek, hölgyeim és uraim. Három percük van, hogy megjegyezzék a bennük szereplő összes információt!

Liz keze azonnal kilőtt a levegőbe.

Solomon mosolygott.

- Még akkor is, ha nincsenek TitMűv szakirányon, Ms. Sutton. A kémeink a legjobb színészek, hölgyeim és uraim. Ez a munkánk szíve-lelke. Tehát, a mai küldetésük egyszerű: valaki mássá kell válniuk.

Ez többé nem tűnt kiöltözős dinek.

Elindult, de aztán megállt.

- Ez vizsga, emberek! Kultúra, nyelvek, megfigyelés... Az igazi vizsgának ezekben a tárgyokban semmi köze sincs a szavakhoz egy darab papíron. A mai este nem arról szól, hogy ismerik a válaszokat, hölgyeim és uraim. Hanem, hogy éljék meg őket!

Kihúztam a mappát a nevemmel a kupacból, és találtam egy jogsit, egy tb-kártyát meg egy személyit is a külügyminisztériumból. Mindegyiken rajta volt a fényképem, és valaki másnak a neve.

Azzal kezdtem a félévet, hogy ígéretet tettem magamnak, de már tudtam, hogy nem én megyek piros ruhában a bálba. Hanem Tiffany St. James, a belügyminiszter- helyettes asszisztense.

És talán ez volt a legmegnyugtatóbb dolog, amit aznap hallottam.

Tizenhatodik fejezet

Talán már hallottál komplex vizsgáról ezelőtt is. De... ez komplex éjszaka volt. Minden általunk valaha tanult nyelven egyszerre beszéltek a Nagyteremben. Bárhova néztem, mindenki azt játszotta, hogy egy olyan országból érkezett, amiről Mr. Smith tanított. Az akcentusok és a csörömpölő porcelán kórusa csilingelt. Kezdtém rájönni, sokkal könnyebb tartani magad a regédhez, ha olyanokkal vagy, akik nem tudják az igazat.

Mármint Tiffany St. James a belügyminiszter- helyettes asszisztense elvileg kitűnő táncos, de amint megpróbálkoztam a foxtrottal, úgy éreztem, az egész iskola engem bámul. Persze valószínűleg az sem segített, hogy a jelenlegi fiú- lány arány miatt dr. Steve-vel kellett táncolnom.

- Ms. Morgan, egyszerűen csodaszép! - ami kedves, meg minden, de tudtam, hogy azt kell mondanom:

- Sajnálom. Biztosan összetéveszt valakivel. A nevem Tiffany St. James.

Dr. Steve nevetett.

- Kitűnő, Ms. Morgan... úgy értem, Ms. St. James! - Meglepve csóválta a fejét. - Egyszerűen kitűnő!

És mintha nem lett volna elég baj, hogy az egyetlen, aki felkért engem - vagyis Tiffanyt - táncolni, az dr. Steve volt, Zach arra keringőzött nevetve, és rám pillantott Liz válla felett, aki közben a regéje minden egyes részletét eldarálta.

- És a nagymamám után neveztek el... És Ikrek vagyok... És vegetáriánus... és...

Zach újra nevetett, és megpörgette Lizt.

Ebben a pillanatban Josh és DeeDee valószínűleg a szalagokkal borított tornateremben táncolt. Én meg egy kastély Nagytermében. Fogadok, hogy a roseville-i Tavaszi Zsongáson volt DJ - talán egy helyi banda -, de én Mozartot hallgattam a

New Yorki Filharmonikusok négy tagjának előadásában (mert ez a fedősztorijuk, meg minden). Azon tűnődtem, mikor kezdem majd Tiffany St. Jamesnek érezni magam, a belügyminiszter-helyettes asszisztensének, és nem egy lánynak a ruhában, amit nem vehet le. (Abban is nagyon reménykedtem, hogy dr. Steve nem kér fel tangózni.)

Courtney Bauer a regéje szerint egy kis európai ország hercegnője. Ófelsége pár percenként ragaszkodott hozzá, hogy Granttel táncoljon, aki hírhedt playboyt alakított. A fedősztorija szerint rengeteg pénzzel tartozott az orosz maffiának, ezért bujkált Kim Lee elől, aki elvileg egy orosz maffiatag törvénytelen lánya volt. (Elég nagy pech volt Kimnek, mert biztosan tudom, egész héten arra várt, hogy táncolhasson Granttel.)

Azon töprengtem, hogy vajon minden tánc ennyi drámát rejt-e. Hogy mindig ennyi teperés van- e azért, hogy ki kivel táncoljon.

A parkettán Bex azzal a biztonsági őrrrel tangózott, akinek a szája mindig tele volt rágógumival. Egy nyolcadikos fiú Macey kerülgette a puncsos tálnál, és próbált nagyon felnőttnek látszani.

- Szóval, nem akarsz eljönni egy kicsit intimebb helyre?

- Attól függ, a puncsot is hozod- e - válaszolta Macey.

Mr. Solomon pár percenként megállt valaki mellett, és ilyesmikre szólította fel:

- Négy férfinál van a teremben zsebkendő. Nevezze meg őket!

Tehát lábujjhegyen maradtam, figyeltem és füleltem. Ezért vettem észre akaratlanul is, hogy Zach mindenkivel táncolt. Sokat. *Még anyáival is* (aki álcája szerint Franciaország first ladyje volt).

Úgy éreztem, egyre inkább a parti árnyai közé süllyedek, míg meg nem hallottam, hogy valaki ezt kiáltja:

- Tiffany, hát itt van! - Egy másik tanárunk, Mr. Mosckowitz sietett felém. De Mr. M. még meglehetősen új ebben az egész

titkos küldetésesdiben, így hozzám hajolt, és azt mondta: – Cammie, elvileg én vagyok a főnöke. Én vagyok a helyettese az...

– Igen, miniszterhelyettes úr! – mondtam, mielőtt mindkettőnket bajba sodort volna.

Madame Dabney sétált arra egy jegyzetömbbel.

– A belügyminiszter helyettesét miniszterhelyettesnek szólítja – pipa.

Ellenálltam a csábításnak, hogy eláruljam a tanár úrnak, az álbajusza kitűnő választás volt. Mr. Mosckowitz mosolygott. Eszembe jutott, hogy noha az egész életét a NSA alagsorába zárva töltötte, kódokat tört fel, még talán ő is, a világ legtekintélyesebb kódtörője is szeret néha más bőrébe bújni.

– Tiffany, megkapta az emlékeztetőket, amiket küldtem? – kérdezte, és próbált nagyon főnökös lenni, ami talán sikerülhetett volna, ha nem ragad egy kis kaviár a bajuszába.

– Igen, miniszterhelyettes úr! – Éreztem, hogy Tiffany St. Jamesszé változom, ami abban a pillanatban sokkal jobb volt, mint önmagamnak lenni, főleg, amikor ő megkérdezte: – És mondja, Tiffany, élvezi a partit?

– Tiffany a parti *lelke!* – szólalt meg egy másik hang.

Ez nem volt igaz – egyáltalán nem, de ezt nem mondhattam, mert Zach közeledett felénk, mindkét kezében egy-egy pohárral.

– Elnézést, miniszterhelyettes úr! – nyújtott felé egy poharat Zach. – De azt hiszem, ez az ital az öné.

Mr. Mosckowitz addig csavargatta álbajuszát, míg az le nem jött, aztán gyorsan visszanyomta.

– Igen! Az! – Elvette a poharat, és hozzám hajolt. – Ez az én italom, ugye?

– Igen – suttogtam vissza.

– Köszönöm, jóember! – mondta Mr. Mosckowitz Zach-nek, és muszáj volt észrevennem, hogy a miniszterhelyettes önkéntelenül britté változott. – Remek előadás!

A parti pislákoló fényeim át láttam, hogy anya a távolabbi falnál áll. Mosolyogni és integetni akartam, de Tiffany St. James nem ismerte azt a gyönyörű nőt. Valami arra készítetett, hogy egyenesebben álljak, még jobban hallgatózzam, és azt kívánjam, bár vettük volna már a szájról olvasást TitMüvön... Annak ellenére, hogy tucatnyi táncoló pár választott el minket, a lány és kém is tudta bennem, hogy anyát aggasztja valami.

- Nem igaz, Tiffany? - kérdezte Mr. Mosckowitz. Fél másodpercbe került, hogy rájőjjenek, hozzám beszél.

- Azon tűnődtem, miniszterhelyettes úr - mondta neki Zach -, bánná-e, ha egy pillanatra kölcsönkérném Tiffanyt.

- Egyáltalán nem! - felelte Mr. Mosckowitz, de Tiffany... vagyis én... nagyon is bánta volna.

- A mi dalunkat játsszák.

Zach letette a poharát egy elsuhanó tálcára, gyengéden megfogta a karom, és a parkettre húzott.

Az a rossz a titkos személyiségben, hogy azt kell szeretned, amit a regéd szeret, azt kell enned, amit ő. Mivel Tiffany St. James tényleg szeretett táncolni, nem volt helye vitának. Táncolnom *kell* Zach Goode-dal (végül is egy Gallagher lánynak mindig készen kell állnia, hogy feláldozza magát a hazájáért).

Mivel (nagyon kényelmetlen) magas sarkúban voltam, a szemeim kábé Zach nyakára szegeződtek. A kezét szélesnek éreztem a hátamon, és az illata, hát, más volt, mint dr. Steve-é. (De nagyon jó értelemben.)

- Tudja, a miniszterhelyettes - Mr. Mosckowitz Anna Fettermannak magyarázott tánc közben - tényleg a miniszter... *helyettese*. Szóval, tényleg olyan vagyok, mint a miniszter, csak...

- A helyettese? - próbálkozott Anna, de szerintem Mr. Mosckowitz nem értette, mert mosolygott.

- És mondja, Tiffany St. James - szólalt meg Zach. - Mit csinál egy magafajta lány, ha szórakozik?

- Nem mondtam, hogy Tiffany St. Jamesnek hívnak - reméltem, hogy hibán kapom. - Honnan tudja?

- Ó - vonta fel a szemöldökét. Pont úgy, ahogyan annak a sármos és kedélyes nemzetközi műkincstolvajnak kellett, aki volt. - Mindig igyekszem tudni a nevét a - most erősebben tartott - szép nőknek.

Akkor hátradöntött. Igen, igazi *előntés*. És kacsintott. Igen, igazi *kacsintás*.

- Gyerünk, Gallagher lány! - Kipörgetett, és finoman vissza. - Lazíts egy kicsit!

A terem szélén Madame Dabney mosolygott, és tett egy jelet a füzetébe.

De abban a pillanatban bármire képes lettem volna, csak lazítani nem...

- Hé! - Abbahagytuk a táncot, és Zach kicsit megrázott. A hangja másmilyen volt. A szeme is. Nem a szerepe kérdezte meg: - Gallagher lány? Minden rendben?

Igazából szinte semmi nem volt rendben...

Mert a melltartóm - tudod, a *pánt nélküli* - kikapcsolódott.

És a dolgok lassan csúszni kezdtek.

Még pár órával azelőtt is azt hittem, hogy az a világon a legmegalázóbb, ha találkozom a volt barátommal és az új barátnőjével... Aztán hogy egy Csipkebokor fiú ment meg... Aztán, hogy ezt az egész második TitMűv osztály és két tanár végighallgatta.

De tévedtem.

A világon az a legmegalázóbb, ha ez mind megtörténik, és aztán titokzatos módon kinyílik a melltartód, miközben a fent említett Csipkebokor fiúval táncolsz!

Jó egy pörgetésnyire voltam a katasztrófától. Zach még fogta a derekam, még mindig a szemembe nézett.

- Mennem kell! - böktem ki, és elfordultam.

- Ms. Morgan! - figyelmeztetett Madame Dabney, miközben elsétált mellettünk.

- Azaz - néztem vissza Zachhez -, ha megbocsátana egy pillanatra.

Zach nem úgy nézett ki, mintha meg akarna bocsátani - úgy nézett, mint aki őszintén tudni akarja, mi a baj -, de én csak el akartam tűnni, és magammal vinni engedetlen fehéreneműmet.

Elindultam, de Zach megragadta a kezem.

- Nagyon köszönöm a táncot! - mondtam, és elhúzódtam.

Éreztem, hogy a melltartó az ajtó felé tett minden lépéssel hangyányit lejjebb csúszik. (A ruha, hála égnek, ott maradt, ahol kellett.)

Liz jött felém, és azt mondta:

- Helló! Azt hiszem, még nem találkoztunk. A nevem Maggie McBrayer. Vegetáriánus vagyok, és...

- Ne most, Liz! - suttogtam, és gyorsítottam.

Az ajtó mellett egy csapat nyolcadikos villámló szemekkel bámult Macey-re, akit Madame Dabney arra kényszerített, hogy fuxtrottoljon egy nyolcadikos fiúval.

Mr. Solomon megállított, és megkérdezte, melyik vendég rejtegethet leginkább lőfegyvereket. Örökkévalóságnak tűnt, mire végre kisurranhattam az előtérbe, és kilőhettem felfelé a lépcsőn.

- Segíthetek, Ms. Morgan? - jelent meg Buckingham tanárnő a másodikon.

- Csak fel kell mennem a szobámba egy percre, tanárnő - igyekeztem kikerülni.

De ő, rossz csípője és reumás ujjai ellenére még mindig gyorsabb volt, mint egy lány, aki attól tartott, hogy a melltartója bármilyen hirtelen mozdulattól kicsúszhat a ruhája alól.

- Ó, attól tartok, azt nem engedhetem meg, Ms. Morgan! - állta el az utamat. - Az igazgatónő azt mondta, hogy minden diáknak odalent kell maradnia a vizsga ideje alatt.

- De...

- Nincs kivétel, Ms. Morgan! - figyelmeztetett Buckingham. Valahogy olyan érzésem volt, hogy Patrícia Buckingham ügynöknek sosem állta volna útját egy melltartóvészhelyzet.

A B terv a könyvtár melletti mosdó volt, de félúton láttam, hogy kinyílik egy ajtó, és dr. Steve sétál felém.

- Ó, kitűnő, Ms. Morgan... vagy mondjam inkább, hogy Ms. St. James... - tette hozzá, és kacsintott. - Azt reméltem...

De nem volt időm egy remek csevejre dr. Steve-vel - egyáltalán nem mert éreztem, hogy a melltartóm elindult a derekam felé. A Nagyterem ajtaja nyitva állt. Bármelyik pillanatban kijöhetett valaki, így gyorsan annyit mondtam:

- Bocsánat, dr. Steve, nekem mennem kell, hogy elintézzek... valamit.

Azt tettem, amihez a leginkább értettem: eltűntem. Végigmentem egy folyosón, amit szinte senki nem használt, és besétáltam a kastély legrégebbi részének szívébe.

A parti zaja tovatűnt, ahogy futottam. Beethoven átadta helyét a lépteim zajának. Végigsiettem a régi kőfolyosón, hallgatóztam, figyeltem, míg a bál teljesen beleveszett a vastag kőfalakba, a szikrázó fényekbe, és én végre egyedül voltam... Egyedül *kellett volna* lennem. De Zach állt a falnak támaszkodva. Egy percig mindketten csak álltunk, és egymásra meredtünk. Furcsa kifejezés suhant át az arcán.

- Szia, Gallagher lány, gondoltam, hogy itt talállak.

Ami nagy baj, mert A) csak kicsit tűnt meglepettnek, hogy itt bukkant rám, ami azt jelenti, hogy kiszámítható vagyok, és hidd el nekem, azoknál, akik a titkosszolgálatoknál dolgoznak, a kiszámíthatóság nagyon rossz dolog. És B) teljesen biztos voltam benne, hogy a melltartó már csak egy hajszálon függött. Szó szerint! Szerintem fennakadt a harisnyám derekán, vagy ilyesmi, mert éreztem, hogy a combjaim körül fityeg. (Jegyzet magamnak: derítsd ki, miért képes a Gallagher Akadémia ejtőernyőként is

használható esőkabátot gyártani, de olyan pánt nélküli melltartót nem, ami kibír egy küldetéses estét!)

- Mit csinálsz te itt? - suttogtam.

- Téged kerestelek.

- Miért? - kérdeztem. Aliban majdnem biztos voltam, hogy azt nem tudja, valójában azért jöttem ide, hogy levegyem a melltartóm, és behajítsam a Gallagher családfás falikép mögé. De azért úgy éreztem, nem árt ellenőrizni.

- Mert ide jöttél a múltkor is.

- Ó!

- Úgy gondoltam, talán idejössz... ha dühös vagy.

Közelebb lépett, zsebre tette a kezét, ami a testbeszéd 1 x 1 szerint azt jelzi, szeretné, ha a másik ellazulna, de Zach Goode-tól minden csak még feszültebbé tett.

Jóképű volt. Erős. És még akkor is, ha tudtam, hogy Josh volt az a fiú, aki „meglátott”, Zach ismerte a kedvenc folyosóimat. Zach tudta, hogy aszfaltzsonglőr vagyok. Zach tudta, hol ülök az osztályteremben, mit eszem a Nagyteremben, és hogy kik voltak a legjobb barátnőim. Zach „ismert” engem. Vagy legalábbis azt a verziómat, amit Josh sosem láthatott.

És talán ez volt a legijesztőbb. Annyira ijesztő, hogy még azt is elfelejtettem, hogy nem egyszerűen csak csípőre tett kézzel álldogálok - hogy a kezem igazából egész más célt szolgált -, így mikor Zach megdöntötte a fejét, és azt kérdezte:

- Szóval, mi történt, Gallagher lány? - kinyúltam, hogy megérintsem a hideg kőfalat.

A melltartó a lábfejemen landolt.

De nem volt időm bepánikolni, vagy azon aggódni, hogyan fogok ugyanezen a helyen állni egész félévben (vagy legalábbis addig, míg Zach elsétál), mert sziréna hangja hasított a levegőbe.

Egy gép ismételte a FEKETE KÓD FEKETE KÓD FEKETE KÓD szavakat.

Ekkor pedig kialudtak a fények.

Tizenhetedik fejezet

A szirénák harsogtak, hasogatták a fülünket, a szavak FEKETE KÓD FEKETE KÓD FEKETE KÓD visszhangoztak és egymásba folytak a hosszú kőfolyosón visszaverődve.

Mellettem a Gallagher családfa faliképe megmozdult, lassan becsusszant egy lyukba a kövek közé, aztán bezárta saját magát, mintha soha nem is lett volna ott.

A folyosónak a tejüveg ablakokon beáramló holdfény világított, de még az is eltűnt, ahogy vastag acélajtók ereszkedtek eléjük.

Bár a normális protokoll szerint Fekete Kód idején a diákoknak a közös helyiségükbe kell menniük, azon az éjszakán semmi nem volt normális, így megragadtam Zach kezét, és olyan gyorsan kezdtem futni a Nagyterem felé, amennyire a magas sarkúm engedte.

A kukák mellett, a folyosó végén, egy konténer ÉGETÉS – CSAK TITKOS ANYAGOK felirattal lángra kapott.

Az automaták, amelyek egyben a laboratóriumok titkos bejáratai is voltak, belesüllyedtek a padlóba, és olyan kövek borították őket, mint a folyosót.

Aztán a folyosó mentén szinte észrevétlenül lógó egyik lámpás a másik után gyulladt fel, sápadt sárga ragyogásuk betöltötte a sötétséget.

- Azt hittem, azok csak dekorációk - üvöltötte túl Zach a pulzáló szirénát.

- Ha minden rendben, akkor igen.

- Akkor ez azt jelenti...

Elegánsan öltözött férfiak és nők, karbantartók és biztonságiak rohantak el mellettünk, de nem álltak meg.

- Valami nagyon nincs rendben.

Könyvszekrények csúsztak a falba, ajtók záródtak be, lakatok kattantak, én pedig próbáltam túlkiabálni a szirénákat.

- Ez a biztonsági protokoll! Valószínűleg behatolás történt. Az egész rendszer bezáródik. Semmi nem jut be.

Mintha csak bizonyítani akarná, amit mondtam, acél ajtók ereszkedtek le a felső szegélylécekről, és lezárták mögöttünk a folyosót.

- És semmi nem jut ki.

Elfutottunk a könyvtár előtt: mozgást vettem észre az üvegtáblákon át, láttam, hogy a könyvespolcok, a kanapék - *az egész helyiség* - forogtak, süllyedtek, kígyóztak bele a padlóba, majd eltűntek a szemem elől.

- Gyakran történik ilyesmi? - kérdezte Zach, és talán a válasz volt a legijesztőbb.

- Nem!

Amikor az előtérbe értünk, láttam, hogy a bejárati ajtókat az űrhajókhoz és nukleáris rakétákhoz használt fém borítja. Vészfények világítottak a tetőgerendákon, kísérteties, vörös fénybe vonták a helyet, amit jól ismertem, most mégis alig tűnt ismerősnek.

A Nagyterem ajtaja felé siettem, de ekkor elhallgattak a szirénák. Olyan csend töltötte meg az iskolát, mint egy sírboltban.

Hirtelen kivágódott az ajtó; száz szempár és legalább egy tucat nagyon erős zseblámpa szegeződött rám. Hunyorogtam és eltakartam az arcom a fényár elől. Ekkor vettem észre, hogy Zach már nem fogja a kezem. Hátrapillantottam, de eltűnt.

- Ms. Morgan! - kiáltotta Buckingham, amikor észrevette, hogy egyedül állok a néptelen előtérben. - Pontosan *merre* járt? Itt vizsga folyik, Ms. Morgan, nem is beszélve a négyes szintű biztonsági kihágásról. Tehát, *miért* nem volt a Nagyteremben az osztálytársaival?

Mielőtt válaszolhattam volna, hívó hangot hallottam.

- Cameron! - felnéztem az erkélyre a fejem felett. Anya nézett le rám. - Gyere fel! Most!

A Gallagher Akadémiát sok minden védi. A falaink. A regéink. És néhány igen lenyűgöző elektromos kütyü, ami blokkol minden elektromos frekvenciát, ami behatolna a légterünkbe. De aznap éjjel valami - vagy valaki - megpróbált bejutni. Vagy kijutni. Tehát nem csoda, hogy felfelé haladva a lépcsőn kicsit bizonytalannak éreztem a lábaimat.

Dabney tanárnő a lépcső tetején állt, zseblámpával világította meg a második emelet padlóját. Egy pillantás a szigorú arckifejezésére elég volt ahhoz, hogy tudjam, ez nem gyakorlat. Befordultam a Történelem termébe, ahol a vitrinek forogtak és az idegenek kedvéért álcázták magukat. De aznap éjjel nem voltak elrejtve, megerősített acélajtók mögé záródtak, a falak egész polcokat nyeltek el, Gillian Gallagher kardja pedig besüllyedt egy trezorba, így legértékesebb kincsünk biztonságosan védve volt. Az iskolának ezt az arcát eddig még nem ismertem. Azt mindig is tudtam, hogy a Vörös Kód megvéd minket az idegenektől, a Fekete Kód pedig az ellenségeinktől, de eddig még sosem láttam ekkorának a különbséget.

- Cameron! - szólt anya az irodaajtóból.

Nem Cam vagy Cammie, nem édesem, nem drágám vagy kicsim vagy... Szóval érted. A teljes név területén jártunk, és személy szerint én azt kívántam, bárcsak a nagy, tülkölő szirénák visszatérnének.

- Anya, nem csináltam semmit!

De ahelyett, hogy kis anyai támogatást mutatott volna, csak arrébb lépett.

- Gyere be!

A könyvespolcait titánium spaletták védték, az aktatartók eltűntek a padlóban, a sarokban pedig füstölgött a titokládikája. Nem tudtam levenni a tekintetem az anyámról, mert

az arckifejezése nem csalódás volt vagy düh, hanem valami, amit egy lány se akarna látni a szuperkém anyja arcán: félelem. Az íróasztala mögött ült, most inkább igazgatónő volt, mint szülő.

- Mi történt? - hallottam a rémületet a saját hangomból. - Mi folyik itt? - kérdeztem.

- Elhagyta ma este a Nagytermet?

A hangra a hátam mögött felugrottam, megfordultam, és láttam Mr. Solomont, ahogy a könyvespolcnak dőlve, összefont karral állt, ahogy már százszor láttam az órán. De valahogy éreztem, hogy most egészen másmilyen előadást fogok hallani.

- Nem csináltam semmit! - mondtam újra, és bár én is jócskán kivettem a részem a Gallagher Akadémia biztonsági intézkedéseinek megszegésében, sosem léptem túl a 2- es szintet. (Tudom, Liz meghekkelte a személyi aktámat, és elmondta.)

- Cammie - szólt anya kimerően -, tudnom kell, miért hagyta el a Nagytermet ma este.

Oké, az egy dolog, ha az anyádnak mesélsz fehérnemű vészhelyzetekről, de az igencsak más, ha azt a tanároddal is meg kell osztanod. Főleg olyannal, mint Joe Solomon, így zavartan annyit mondtam:

- Én... izé... volt egy kis ruha... problémám.

- Ó! - bólintott anya.

- És elhagyta a Nagytermet? - Mr. Solomon nem állt meg megkérdezni, *melyik* ruhadarabomról van szó. - Hová ment? Kit látott?

- Anya! - könyörögtem, és a tekintetét kerestem az irodát betöltő vészfények ragyogásán keresztül. - Mi ez az egész?

De anya nem válaszolt.

- Megpróbálta elhagyni a kastélyt ma este, Ms. Morgan? - követelt választ Mr. Solomon.

- Nem - feleltem.

- Cam - szólalt meg anya -, nem kerülsz bajba, de tudnunk kell az igazat.

- Nem! - kiáltottam újra. - Nem hagytam el. Valami történt a ruhámmal, egy pillanatra kimentem, és aztán... - de a szirénáról és a fényekről már úgyis tudtak, és valamiért nem tudtam rávenni magam, hogy erre emlékeztessem őket. - Mi folyik itt? - kérdeztem utoljára.

Anya és Mr. Solomon egymásra néztek, aztán anya felkelt, és a bőrkanapéra ült, lehúzott maga mellé, és azt kérdezte:

- Cammie, tudod, mi minden van ebben a kastélyban?

Egy pillanatig azt hittem, ez beugratós kérdés, de aztán eszembe jutott, mi van a kastélyban... A kísérletek, a prototípusok, a küldetési jelentések, és legfőképp... minden valaha itt élt Gallagher lány neve és adatai.

- Van fogalmad róla, mi történne, ha az átlag lakosság - vagy ami még rosszabb, az ellenségeink - hozzáférne ahhoz, ami ezeken a falakon belül van? - kérdezte anya.

Még csak bele se akartam gondolni. Igazság szerint nem tudtam a választ. Senki nem tudta. És a legfontosabb, hogy mi éppen így akartuk.

- Ms. Morgan, maga a folyosón volt ma este a biztonsági kihágás előtt - jelentette ki Mr. Solomon. - Árulja el *pontosan*, hogy mit látott és hallott!

Megkérdezhettem volna, mi folyik itt - kit gyanúsítanak és miért -, de ha az egész életed „tudnom kell” alapon éled, egy idő után már nem teszel fel olyan kérdéseket, amikről tudod, hogy úgyse válaszol rájuk senki.

Így csak ültem a bőrkanapén anya irodájában, tudatában annak, hogy több múlik a memóriámon, mint bármelyik eddigi dolgozatnál. Behunytam a szemem, és végigmeséltem a történetet - Zach táncától a kivágódó ajtóig -; nem hagytam ki semmit.

- Látta Zachet?- kérdezte Mr. Solomon.

- Igen. Rám várt. Őt is meg kellene kérdezni, hogy látott vagy hallott-e valamit - mondtam, de anya tekintete nem hagyta el Mr. Solomonét. - Anya... - kezdtem, de elcsuklott a hangom.

- Minden rendben, édesem, ne aggódj! - rám mosolygott, és megsimogatta a hátam. Talán Rachel Morgan a legjobb kém, akit valaha ismertem, tehát amikor felállt, és kinyitotta az ajtót, majd azt mondta: - A kastély biztonságos, valószínűleg csak hamis riasztás volt - megpróbáltam hinni neki. Amikor megölelt, és jó éjszakát kívánt, megpróbáltam kiverni az aggodalmat az agyamból.

De ahogy megkockáztattam egy hátravetett pillantást a tanáromra, aki levette a zakóját és meglazította a nyakkendőjét, önkéntelenül is éreztem: a bál hivatalosan is véget ért.

Miután elhagytam anya irodáját, átvágtam a vészfények vörös ragyogásán. A folyosók üresek voltak. Az ablakok befedve. Rohangáló lányokra, kihallgatásokra és ezernyi örült elméletre számítottam, de a folyosón teljes csend visszhangzott. Lassan nyitottam ki a hálószobám ajtaját.

Egy örökkévalóság telt el, mire Bex megszólalt.

- Mit akart az anyád?

Persze mindannyian flanelpizsamára cserélték a báli ruháikat, de egyetlen pillantás is elég volt, hogy tudjam, nem érzik magukat túl kényelmesen.

- Azt akarta tudni, hol voltam, és mit láttam.

Lerúgtam a szűk cipőmet, és éreztem, hogy a lábfejem azonnal a normál méretének duplájára dagadt.

- És... - kezdte Bex lassan. - Hol voltál?

Akkor elmeséltem a történetet. Az egészet. Újra. Amikor befejeztem, két dolog világos volt. A) Holnap reggel annak kell lennie az első dolgomnak, hogy felszedem azt a melltartót a földről, és B) a szobatársaim teljesen más történetre számítottak.

Liz kihúzta magát ültében az ágyán.

- Tehát nem lógtál ki, hogy találkozz Joshsal a Tavasz Zsongáson?

- Nem! - tiltakoztam. - Nem én voltam! Csajok, tudjátok, hogy nem szegném meg a biztonsági előírásokat így!

- Persze, hogy nem te voltál - dühöngött Bex. - Téged nem *kaptak volna el!*

Oké, nem épp ilyen bizalomszavazást reméltem, de kezdetnek nem volt rossz.

- Ráadásul te sose lépnél le vizsga közben - tette hozzá Liz. - Tehát nem vagy bajban?

- Nem.

- És Zach egyszerűen eltűnt? - kérdezte Macey. - Nem is ment veled anyád irodájába?

- Nem.

- Cam - kezdte Liz, és aznap este először vettem észre félelmet a hangjában -, szerinted mi történt?

Minden képzés, tapasztalat és ösztön ellenére csak annyit tehettem, hogy bemásztam az ágyba, magam köré csavartam a takarót, és beismertem:

- Nem tudom.

Ekkor felkapcsolódtak a lámpák.

Tizennyolcadik fejezet

Volt már néhány nagyon nehéz napom, mióta a Gallagher Akadémiára járok (például az írászatvizsga épp arra a napra esett, amikor a nem domináns kezünket kellett használnunk), de a bál utáni nap volt eddig a legnehezebb. Sok okból:

- Szombat dacára senki sem aludt, vagyis lányok masíroztak fel-le az ajtónk előtt hajnali hétkor.
- Még ha nem is lett volna zaj, valószínűleg akkor se tudtam volna aludni.
- A konyhai személyzet olyan különleges munkát végzett előző este, hogy reggelire csak zabpelyhet választhattunk.
- A teljes körű báli előkészületek az előző héten azt jelentették, hogy mindenki lemaradt a házi feladataival.
- Az én bonyolult, felcsavart hajkoronám az előző estéről nehezzé és fájdalmassá tette a hajmosást és a kiegyenesítést.
- Bár a tanárok bőszen terjesztették a hivatalos verziót arról, hogy a Fekete Kód csak téves riadó volt a rossz bedrótozásnak köszönhetően, a nem hivatalos történet nem szólt másról, mint... rólam.

Égtek a lámpák. Az acél relaxák eltűntek, és minden ott volt a kastélyban, ahol lenni szokott. Mégis, amint beléptem a könyvtárba, tudtam, hogy minden megváltozott. Nem az volt a furcsa, hogy tizenöt tinilány volt ott szombat reggel kilenckor. Hanem az, hogy amint beléptem, mindenki elhallgatott.

Még Tina Walters is elejtette a könyvét, és rám meredt, amikor elmentem a kandalló előtt, útban a könyvtár nemzetközi pénznemeknek szentelt részéhez (házidogát kellett írunk Mr.

Smithnek). Végighúztam a kezem a könyvek gerincén, és hallottam, hogy sutyorgás szűrődik át a polcokon.

- Hát persze, hogy azt mondják, hogy hamis riadó volt - közölte egy hang, akit nem ismertem fel.

Lemerevedtem.

- Az anyja nyilvánvalóan fedezi.

Ekkor megállt a szívem.

És nem is most először történt.

Ahhoz már hozzászóltam, hogy az emberek beszélnek rólam... úgy, ahogy. Mármin az igazgató nő lánya voltam. A kaméleonságom szinte legendás, a titkos barátom követett a TitMűv záróvizsgámra, és átvezetett egy targoncát a falon. Úgyhogy azt is mondhatnánk, mindig is rajta voltam a radaron. De ezek egyikét sem követték lüktető szirénák, forgó könyvespolcok és a teljes kastélyt átfogó zárlat, ami háromszor biztonságosabb volt, mint a Fehér Ház nukleáris háború esetén.

Ebédidőre már csak arra voltam képes, hogy bátor, ártatlan arccal üljek a Nagyteremben, és közben teljesen kaméleontalannak éreztem magam.

Nem tudtam igazán hibáztatni őket. Végül is a volt barátom *tényleg* meghívott egy buliba Roseville-be. Alkalmanként megszegtem az iskola biztonsági szabályait, hogy lássam azt a bizonyos barátot. Tehát nem volt okom nagyon meglepődni, hogy aznap, miközben a Nagyteremben ültem, és ettem a lasagnémet, az egész iskola bámult... engem.

- Hogy történhetett ez? - suttogtam a barátaimnak.

- Hát, azt mindenki tudja, hogy ki szoktál surranni, hogy találkozz Joshsal, és tudják azt is, hogy meghívott - magyarázta Liz. Nem igazán értette, hogy ez költői kérdés volt. (Liz túlságosan szerette a kérdéseket ahhoz, hogy ne válaszolja meg őket.) - Aztán meg ott volt az a biztonsági behatolás, és a következő, amit tudunk, hogy ott álltál, és úgy néztél ki, mint akinek...

- Bűntudata van - foglalta össze az estét szépen Bex.

- Cam - hajolt közelebb Liz. - Nem olyan rossz a helyzet. Senki nem hiszi, hogy szándékosan tetted.

Bex vállat vont.

- De mindenki azt hiszi, hogy te voltál.

Voltak már árulók a Gallagher lányok közt, de sosem beszélünk róluk. Nagyon kevesen tudják akár a nevüket is. De akkor és ott, úgy éreztem, egy vagyok közülük. Vagy legalábbis az emberek azt gondolták, hogy egy vagyok közülük.

- Szóval, Cammie - ült le mellém Tina- , igaz, hogy nem lógtál ki, hogy találkozz Joshsal...

- Igaz, Tina, nem tettem - szinte megkönnyebbültem, hogy többé nem nyomja a szívem. De úgy tűnt, Tina meg se hallott, mert mondta tovább.

- Mert a forrásaim szerint ahelyett, hogy arra a bulira mentél volna a városba, igazából egy vörös küldetésen vettél részt a CIA-val.

- Tina! Dehogyan vettem!

- Tényleg?

- Nem, Tina! Nem lógtam ki, sem azért, hogy elmenjek Roseville- be, sem azért, mert a CIA-nak szüksége volt rám. *Nem lógtam ki!*

Tina a szemét forgatta.

- Tina, komolyan mondom! - csattantam fel. - Kérdezd meg az anyám! - ajánlottam, de nem tűnt úgy, hogy meggyőztem volna. - Kérdezd meg Zachet!

Ez felkeltette a figyelmét.

- Zachkel voltál? - suttogta. - Zachkel voltál! - kiáltotta Tina, aztán elrohant a hosszú asztal végéhez, ahol a fiúk ültek.

Megpróbáltam úgy tenni, mintha nem figyelném, mintha nem érdekelne. Pedig figyeltem. És érdekelt.

- Szóval, Zach - hajolt hozzá Tina, miközben evett. -, igaz, hogy Cammie-vel voltál tegnap este a Fekete Kód alatt?

- Cammie-vel? - kérdezte Zach zavartan. - Morgannal? - kérdezte újra, aztán nevetett. - Miért lettem volna én *vele*

Azt hittem, bedagad a torkom. Úgy éreztem, felrobban a fejem a dühtől és a megaláztatástól, ami az arcomba kergette a vért. De nem ez volt a legrosszabb. A legrosszabb az volt, hogy Tina hitt neki. Zachre nézett, aztán rám, és úgy tűnt, arra gondol, hogy egy olyan fiú, mint Zach, nem lenne olyan lánnyal, mint én.

- Igen, persze, láttam a partin - folytatta Zach. Aztán újra a szokásos fél- nevetése következett. - De nem voltam.

Kém énem valami nagyon törvénytelen kihallgatási technikát akart bevetni (talán a teljes test szőrtelenítését), és kényszeríteni, hogy vallja be az igazat. Kamaszlány énem... hát... ő csak ült, túlságosan döbönt és zavart volt, hogy bármit is tegyen.

- Zach - kezdtem, de ő csak felállt, és otthagyta az asztalt.

- Később találkozunk - vetette oda, mintha alig látna. Éreztem, hogy minden szem felém fordult, és abban a pillanatban én voltam a legkevésbé láthatatlan lány a teremben.

Sok mindent szerettem a V&T pajtában. Például azt, ahogy a fény átszűrődik a tetőn, és hogy néha télen madarak fészkelnek a gerendákon, és hallani a csiripelésüket meg az éneklésüket a morgások és rúgások közt. (Nem feltétlenül kedvelem a madárkakiba érkezés részt, de ez csak újabb ösztönző erő, hogy talpon maradj.) De aznap azt szerettem a legjobban a V&T pajtában, hogy megengedik - sőt el is várják -, hogy *megüss valakit*.

- Te hazug! - üvöltöttem, miközben besétáltam a pajtába. Az öreg deszkák fürödtek a fényben; úgy tűnt, az egész hely ragyog.

Zach egy percre se hagyta abba a súlyos zsák püfölését, és annyit mondott, „Kém”, mintha az mindent helyrehozna. Pedig, hadd áruljam el, nem így volt.

Először is hazudott a testvériség egyik tagjának, és bár tulajdonképpen nem testvér, ez akkor sem járja. Ráadásul teljesen megalázott az egész iskola előtt.

Aztán ott volt a gondolat, ami nem hagyott nyugodni a Nagyteremtől a V&T pajtáig. Zach vagy nem akarta, hogy tudják, egyedül volt velem, vagy többet tudott a tegnapi estéről, mint amennyit beismerne. Abban a percben nem tudtam, melyik válasz tetszene jobban, csak azt, bárhogy is van, Zachary Goode-nak rejtegetnivalója van. Az ökle biztosan és határozottan püfölte a zsákot. Apró izzadságcsöppek szaladtak le az arcáról a mellettünk lévő matraca.

- Zach! - kiáltottam, mert mintha csak elfelejtette volna, hogy itt vagyok. - Tudod, hogy nem szegtem meg a biztonsági előírásokat tegnap este. Tudod, hogy nem én okoztam a Fekete Kódot.

Rám nézett, és így szólt.

- Ó, azt hittem, hamis riasztás volt - ezt úgy mondta, mint aki egyáltalán nem hiszi, hogy hamis riasztás volt.

Teljes erőből megütöttem a zsákot, mire Zach felvonta a szemöldökét.

- Nem rossz! - körbesétált, hogy megfogja a zsákot. - Most a válladat is vidd bele!

- Tudom, hogy kell csinálni! - reccsentem rá.

- Tényleg? - kérdezte szokásos gúnyolódó, kacsintós mosolyával. Nem tudom, hogy az idegeim, a menstruációm vagy csak a dühös nő haragja miatt, de elhúzódtam, és belerúgtam a zsákba - keményen -, az pedig visszarepült, és hasba vágta. Egy pillanatig összegörnyedve kapkodott levegő után. - Szép volt, Gallagher lány!

- Ne hívj...

- Figyelj! - állított le, miközben megkerülte a zsákot, és a vállamra tette a kezét. - Tényleg azt akarod, hogy mindenki megtudja, hogy együtt voltunk? - Szünetet tartott. - Nem

gondolod, hogy ahhoz, ami tegnap este történt, Tina Waltersnek semmi köze nincs?

Őszintén szólva huszonnégy órával azelőtt utáltam volna a gondolatot, hogy Tina Walters azt hiszi, hogy Zach és én leléptünk valahova, de minden máshogy néz ki, miután láttad elfeketedni a világot.

- Ezenkívül - mosolygott Zach, és letörölte az izzadságot a felső ajkáról a kézfejével - azt hittem, szereted a kis közjátékaidat titokban tartani. A barátod magánügy.

- Nekünk nem volt *közjátékunk*. És *nem* vagy a barátom.

- Aha. - Keményebben ütötte meg a zsákot. - Azt észrevettem.

- Ez meg mit akar jelenteni?

Zach megállt. A zsák ütemesen ide-oda ingott, miközben a fejét rázta.

- Te vagy a Gallagher lány. Majd rájössz.

Fiúk! Mindig ilyen lehetetlenül viselkednek? Mindig kódoltan, megfejthetetlenül beszélnek? (Jegyzet magamnak: dolgozz együtt Lizzel, hogy a fiú- angol szótárát kissé mobilabbá tegyétek! Talán egy órába vagy nyakláncba.)

- Ezenkívül - folytatta Zach - a sulimban megtanulunk titkot tartani.

- Igen, tudom. Olyan suliba járok, mint te.

Rám nézett.

- Tényleg?

Sok titkos járatot találtam, mióta itt vagyok a Gallagher Akadémián. Hetedikben szinte állandóan poros voltam, tele pókhálókcal, mert emelőkarokat húzogattam és köveket tologattam, míg csak fel nem fedeztem az iskolámnak azt a képét, amit talán senki nem ismert azóta, hogy Gilly belakta a termeket. De amikor megtaláltam a keskeny alagutat, ami egy titkos szobához vezetett anya irodája mellett, tettem magamnak

egy kimondatlan ígéretet, hogy soha nem fogom használni. Hogy sosem fogok hallgatózni. De úgy éreztem, az az este kivétel.

Az alagútban vastagon állt a por. A vállam ösöreg köveket és durva fagerendákat horzsol. A réseken fény tört be a kövek közt, ahogy szélesedett a járat. Hamarosan anyát kerestem a hasadékokon át. De Mr. Solomont láttam meg.

- A Csipkebokorról? - kérdezte anya, és Mr. Solomon bólintott.

- Nem. De ha bármelyikük tudná az igazságot, akkor mindegyikük tudná.

Mr. Solomon felnevetett.

- Valószínűleg igazad van. - Kiegyenesedett a kanapén. - Még mindig azt hiszed, hogy ez jó ötlet?

Anya az íróasztalához sétált.

- Ezt kell tennünk - megfordult, és a távolba meredt. - Mindenki érdekében.

Úton a szobánk felé elkerültem a zsúfolt lépcsőházakat és folyosókat. Nem a bámulás és a suttogás miatt, hanem mert gondolkodni akartam azon, milyen volt Zach a Fekete Kód alatt. Vissza akartam emlékezni a hosszú, csendes kocsiútra D. C.-ből, és anya aggódó arcára. És mindennél jobban fel akartam tenni magamnak a kérdést, ami már azóta motoszkált a fejemben, hogy először találkoztam Zachkel D. C.-ben: kik ezek a fiúk valójában?

Mindössze egy képünk volt Mr. Solomonról egy pólóban, és anya szavai arról, hogy barátságot kell kovácsolnunk a jövőre nézve. Ez nem változtatott azon, hogy a Gallagher Akadémián nem volt Fekete Kód a hidegháború vége óta. Addig, míg ők meg nem jelentek. Ez nem változtatott azon, hogy Zach Tina szemébe nézett, és hazudott.

Huszonegy órával azelőtt azon a hideg, üres folyosón azt gondoltam, Zach ismer engem. De én nem ismertem őt. Egyiküket sem ismertem. Egyáltalán nem.

Benyomtam a szobánk ajtaját, és bejelentettem a lakótársaimnak:

- Dolgunk van.

Tizenkilencedik fejezet

Tudom, mire gondolsz! Normális esetben én is így gondoltam volna. Mármintha nem mintha túl sok szabadidőnk lett volna, és külön feladatokat sem kerestünk magunknak. Nem mintha élvezném, hogy beidéznek D. C.-be és kikérdez a CIA. Nem kerestem szándékosan a bajt, mégsem tudtam megszabadulni az érzéstől, hogy a baj talált meg minket. Mintha besétált volna a nagykapunkon, és beköltözött volna a Keleti Szárnyba. Úgyhogy, bár millió oka lett volna, hogy elfelejtsük a történeteket... nem tettük. Ehelyett vártunk, figyeltünk, és egy hét múlva készen álltunk. Úgy, ahogy.

- Mondjátok el újra, hogy ez miért *nem* szörnyen rossz ötlet! - morogtam a sötét folyosón. Minden porcikámról pókháló lógott. Túl szoros volt az övtáskám, Liz pedig állandóan a sarkamra lépett, és magas hangon fel- felnyikkant (mindenki tudja, hogy fél a pókoktól).

- Szerintem pedig egyszerűen zseniális! - válaszolta Bex. Aha, zseniálisan kockázatos is, és tudtam, hogy részben ezért tetszett annyira Bexnek.

Én nem akartam, hogy így legyen! Komolyan! Úgy gondoltam, esetleg megnézzük a születési anyakönyvi kivonatukat vagy más, kevésbé tolakodó információkat keresünk. De a Keleti Szárnyhoz vezető titkos folyosón állva, nem tehettem róla, elég tolakodónak éreztem magam.

- Csajok, talán az, hogy tucatnyi szabályt megszegünk, nem a legjobb módja... tudjátok... hogy bebizonyítsam, én nem szegtem szabályt.

Bex csak mosolygott a homályos, poros fényen át.

- De az, ha nem kapnak el minket. - Átlépett az egyik vékony mozgásérzékelő lézersugáron, amit a biztonságiak valószínűleg a

téli szünetben üzemeltek be. – És én nem tervezem, hogy elkapjanak.

Megálltam a folyosón. Liz és Bex nekem ütköztek, ahogy próbáltam meghallani valamit – bármit – , ami jó indok lett volna arra, hogy visszaforduljunk.

– De mi van, ha mégsem mentek el? – kérdeztem.

– De elmentek! – vágta rá Bex.

– De nem kellene várnunk? Csak egy hetünk volt az előkészítő munkára. Még nem is ismerjük a viselkedésmintájukat. Nem...

– Cam, megmondtam – szólalt meg Liz. – , dr. Steve valami csapatépítő tréningre ment a srácokkal. Ma *kell* végrehajtani!

Igaza volt, mint mindig. De ettől nem éreztem jobban magam.

Megfigyelési jelentés

A munkatársak magas kockázatú akciót hajtottak végre, ami válaszokat... vagy kicsapást jelenthet... vagy mindkettőt.

– Ne aggódj, Cam! – suttozta Bex. – Ez nem sokban különbözik attól, mint amikor betörtél Josh házába.

Lehajoltam a fiúk szobájához vezető szellőzőnyíláshoz, elővettem azt a kis flakon hajspray- t, amit vészhelyzet esetére tartogattam (és nem a hajamra), és befújtam a rostély körüli területet. Egy nyaláb apró mozgásérzékelő csillámlott a gázfelhőben.

– Aha – suttoztam. – Pont, mint Joshhoz.

Liz beiktatott egy kütyüt a lézer áramkörébe, mire a vörös sávok a szemem láttára tűntek el. Akkor már semmi sem állt köztünk és a tiltott szárny között. Köztünk és a lehetséges válaszok közt.

De valamit érdemes tudnod a fekete zsákos melókról. 1) Igazából nem kell hozzá fekete zsák, hogy betörj valahová, és titkos információkat szerezz (bár esetleg jól jöhet). És 2) nem

számít, mennyire világosak a céljaid, sosem lehetsz száz százalékgig biztos abban, mit is keresel. Hiszen klassz lett volna találni egy mappát SZUPER TITKOS TERV A GALLAGHER AKADÉMIÁRA VALÓ BEHATOLÁSHOZ ÉS AZ ISKOLA MEGSEMISÍTÉSÉHEZ felirattal, de nekem már néhány fogódzó is elég lett volna a fiúkról, akikkel egy osztályba járunk. Boldog lettem volna egy pillanatképpel is, ami megmutatja az igazi Zach Goode-ot.

Átcsúsztunk a szellőzőn és a közös helyiség padlóján landoltunk. Bex így szólt:

- Oké, Liz, állj neki a számítógépeknek! Cam, mi ketten...

De aztán elhallgatott. Megállt és bámult. Mi hárman visszavonhatatlanul is ott voltunk, ahol soha még Gallagher lány azelőtt; nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy a képzésünk egyetlen részlete se készített fel minket... erre.

Csak pár hét telt el azóta, hogy utoljára itt jártunk, de most minden kisebbnek tűnt. Meg zöldebbnek (bár talán csak mert éjjellátót viseltünk). És...

- Te! Jó! Ég! - Most először nem hibáztattam Bexet, hogy ennyire drámai.

Holdfény sütött be az ablakokon. Valaki felkapcsolva felejtett egy asztali lámpát a szoba sarkában. Levettem a szemüveget, hagytam, hogy a szemem hozzászokjon a halvány fényhez, miközben körülnéztem. Liznek félre kellett tennie azt a reményét, hogy tudományosan analizálja a tinédzser fiúk viselkedését, mert egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy lássuk, ők nem *tipikus* fiúk.

- Minden fiú ilyen... - kezdte Liz, de úgy tűnt, nem találta a szavakat, hogy befejezze.

- Tiszta? - javasolta Bex. Úgy hangzott, nagyon fel van háborodva, mert (és ezt olyannak, aki négy éve lakik veled, elhíheted) Rebecca Baxternél senki nem értékeli jobban a „belakottság”-ot.

A nyolc szobában frissen kifényesített cipőket és kórházi mintára vetett ágyakat találtunk. A könyvek és füzetek rendezett oszlopokban feküdtek az íróasztalokon. Nem voltak zoknik a padlón, se csajos naptárak, se a *Sports Illustrated* régebbi számai. Inkább látszottak katonai barakknak, mint kamaszszobának, és azonnal megbántam, hogy Maceyt kint hagytuk örködni, mert ha valamikor szükségünk volt a Gallagher Akadémia állandó fiúszakértőjére, hát, akkor most.

Minden ideiglenesnek tűnt. És sterilnek. És minden lépéssel egyre inkább azt éreztem, hogy a Csipkebokor fiúk csak átutazóban vannak. Ami kicsit megnyugtató és nagyon zavaró volt egyszerre. Miért vannak itt?

Liz leült az első számítógéphez, amit meglátott, kivett egy lemezt a zsebéből, és nekiállt feltölteni a kémfájlt, amit az NSA már évek óta próbál megvenni tőle.

- 116 bites kódolás? - kérdezte döbbenten és kicsit csalódottan, amikor elérte a tűzfalat.

- Legközelebb talán nagyobb kihívás elé állítanak majd, édesem - szólt Bex, miközben beszaladt az első fürdőszobába, kivett néhány csipeszt az övtáskájából, és némi sörtét tépett ki a fogkefékből DNS- elemzésre (ha a fiúk esetleg tényleg biológiailag létrehozott kémgépek, vagy ilyesmi).

Én az üres falakat és csupasz asztalokat bámultam, kutattam családi fényképek, vagy otthonról jött levelek után. Bármi után, ami elárulná, kik ezek a fiúk, beszédesebben, mint az ujjlenyomat vagy a DNS.

Ahogy benéztem az első szekrénybe, valami lecsapott rám.

- Ezek a nadrágok vadonatújak. A cipők is. - A saját szekrényemre gondoltam. Az iskolai ingeim felének pecsétes volt a gallérja. A pulcsijaim kényelmesek és el- nyűttek. Bexhez fordultam. - Mi az esélye annak, hogy tizenöt fiú - mind különböző korú - egyszerre kapja az egyenruháját?

Vállat vont és beletúrt a táskájába pár nagyon apró drótért, ami kicsi üveggömbhöz volt erősítve, pont olyan méretben és formában, mint a műanyag golyók a Gallagher Akadémia füstérzékelőjén.

- Bex! - kiáltottam. - Nem kamerázhatjuk be a szobájukat!

- De egy kép többet ér ezer szónál - adta az ártatlant.

- Csak poloskákat! - figyelmeztettem, mert bár lehet,

hogy nagyon kíváncsi kormányügynök leszek egyszer, az én ügyemben nem akartam ilyen messzire menni. Még.

- Jó! - sóhajtott, visszarakta a kamerákat, helyette előszedte az icipici mikrofonokat, amire ötös alát kaptam az elsőéves záróvizsgámon. (Most a belbiztonságiak használják.)

Poloskát elhelyezni valóságos művészet. Sajnos Mr. Solomonnál még csak az egyszerűbb technikákat vettük, mint nyomkövetőt rakni a cipőbe, ecsetet használni az ujjlenyomatokhoz. Tudod, ezek az alapok. Még dr. Steve szobája - vagy a cipője - se úszta meg a ténykedésünket. (Jegyzet magamnak: soha többé ne jelentkezz önként dr. Steve fehérneműs fiókjának átvizsgálására!) Tíz perccel később azt hittem, már majdnem végeztünk. Végigsétáltam a folyosón, Bex pedig drótokat dugdosott ki nekem a konnektoron keresztül.

Visszafordultam a hosszú, poros folyosón. Zsinórok kígyóztak utánam, miközben az új megfigyelőhelyünk felé tartottam (vagyis a titkos terembe, amit a tavaszi szünetben fedeztem fel még az első évben). Már azon járt az agyam, hogy most még észrevétlenül lefújhatnánk az egészet... aztán meghallottam.

- O, Ms. McHenry, ez kitűnő ötlet, egyszerűen kitűnő!

Dr. Steve. A fűtéscsöveken keresztül hallottam a hangját, vagyis odakint van, épp előttünk a folyosón, ami a fiúk szobájához vezetett. A szobákhoz, ahol Bex és Liz még mindig bent volt!

- Mennünk kell, csajok! - szóltam. - Tűnés!

Aztán eszembe jutottak a hatalmas blokkolók, amelyek minden jelet blokkolnak a Gallagher területén. Hogy nincsen rajtunk komm-egység, és hogy Bex és Liz nem hallanak engem. Fogalmuk se volt, mi történik, hacsak meg nem hallották ők is dr. Steve-et és Maceyt a folyosón.

- De dr. Steve! - Macey gyakorlatilag üvöltött. - Azt hittem, beszélhetünk pár percet!

- Ne most, Ms. McHenry! - mondta a férfi. - Attól tartok csak egy pillanatra tudok beugrani az irodámba, mielőtt visszamegyek a fiúkhoz.

Nekidőltem a könyvespolcnak, ami a járat egyik bejárataként szolgált, és láttam, hogy dr. Steve az ajtó felé nyúl, miközben Macey megpróbálja útját állni.

- De csak egy perc! - nyávogta, mint az az elkényeztetett liba, akinek az emberek hitték.

- Talán holnap beszélhetünk, Ms. McHenry - veregette vállon dr. Steve.

Az ajtó felé lépett. Közeledett.

Nem kockáztathattam, így ott, ahol voltam, elhajítottam az övtáskám, nekidőltem a könyvespolcnak, és kiléptem a folyosóra a tanárom mögött.

- Üdv, dr. Steve! - köszöntem. Amikor megfordult, Macey azonnal abbahagyta a nyávogást, és „Tiszta a terep?” pillantást küldött felém. De persze nem volt az.

- Ó, jó! - mondtam Macey-nek. - Megtaláltad.

Úgy tűnt, ez felkeltette a férfi figyelmét.

- Hölgyeim, maguk kerestek engem?

- Igazából én kerestem magát.

- Igen - kapott ezen Macey. - Cammie-nek tényleg beszélnie kellett valakivel.

- Szóval, ez valamiféle vészhelyzet? - Dr. Steve úgy bólintott, mintha ez a fordulat egybevágna valamilyen alapos, sötét pszichológiai jellemzéssel, amit valahol olvasott rólam. (Jegyzet

magamnak: derítsd ki, van- e valamilyen alapos, sötét pszichológiai jellemzés rólam!) - Értem - mondta olyan modorban, mint az a férfi, aki egyáltalán nem ért semmit.

A munkatársnak sikerült semlegesítenie az akciót fenyegető azonnali vészhelyzetet számos mentális betegséget színelve, ami könnyebb volt, mint hitte, mert egyszerre érezte magát stresszesnek és idegbetegnek.

Sajnos a fizika (és a kémkedés) egyik alaptörvénye, hogy minden akciót egy egyenlő és ellentétes irányú hatás követ. Túlságosan későn vettem észre, hogy dr. Steve valamiféle vészhelyzetre számít. És hogy szolgáltatnom kell neki egyet.

- Szóval - próbáltam annyira Bexszerűnek és drámainak hangzani, amennyire lehetett -, azt hiszem, tud róla, hogy összetörték a szívem.

Igen, így van. Ezt mondtam. Fogd az idegekre, vagy a nem elegendő felkészülési időre, de valamilyen okból lelkemnek ezt a darabját választottam, hogy feltárjam egy férfi előtt, aki ragaszkodott hozzá, hogy „dr. Steve-nek” szólítsuk.

- Nos, az összetört szív meglehetősen gyakori a maga korában, Ms. Morgan. Semmi ok az aggodalomra, abban biztos vagyok.

Újabb mozdulatot tett az ajtó felé, és én a fejemben végigfutottam az összes módszeren, hogy megállítsam (tizenkilenc van), mígnem Macey megragadta a karom.

- Én is ezt mondtam neki, dr. Steve. - Macey ellépett az ajtótól. - Köszönjük!

Tiltakozni kezdtem, hogy visszamehessek, és nyerjek még egy kis időt, de Macey megmarkolta a vállam és megfordított, hogy láthassam Bexet. Meg Litz. Mindketten mosolyogtak.

Huszedik fejezet

Megfigyelési jelentés

Munkatársak: Cameron Morgan, Elizabeth Sutton, Rebecca Baxter és Macey McHenry.

Hogy kiderítsék a négyes szintű biztonsági behatolás mibenlétét, ami a Fekete Kódhoz vezetett, a munkatársak rutinfelderítést végeztek, amely során mélyen idegen területre kerültek (más néven a Keleti Szárnyba) Az akció során a következőket figyelték meg:

A Csipkebokor Intézet diákjai (a továbbiakban a Célszemélyek) szálláshelyüket a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiáján rendezték be.

Bár semmi terhelőt nem találtunk, a Célszemélyek igen kétséges képességekkel bírnak a szabadidős tevékenységek terén, mert szálláshelyük átvizsgálása közben NEM láttunk televíziókat, csak túl sok cipőfényesítő eszközt.

A DNS- vizsgálat kimutatta, hogy a Célszemélyek valóban hímmeműek, és nem klónozási kísérlet termékei.

Az ujjlenyomat- analízis szerint azonban olyan hímmeműekről van szó, akikről egyetlen kormányzati adatbázisban sincsenek információk. Még a NAGYON szuper titkosokban sem. (Persze rólunk sincs.)

Ismert társak: A Célszemélyek feltételezhetően egymás társai, valamint dr. Steven Sandersé (más néven „Dr. Steve”), PHD.

Ha a kém üzletág befuccsolna, a Csipkebokor Intézet diákjaira biztosan szép jövő várna a háztartási iparban.

A szobából elhozott szemét átvizsgálása kimutatta, hogy a Célszemélyek túl sok fogselymet használnak tizenöt tinédzser fiúhoz képest. (Esetleg titkos célból, mint például nagyon

vékony, szinte láthatatlan hegymászó kötél?) Valamint, hogy egyáltalán nem hasznosítják újra a hulladékot.

Nem vagyok benne száz százalékgig biztos, de azt hiszem, sok lány álmodik arról, hogy léggé változik egy fiú szobájának a falán. Hát, hadd áruljam el, hogy ezt az álmot komolyan túlértékelik. Ennek bizonyítéka 272 órányi megfigyelési hanganyag.

Azon kívül, hogy hallottuk, hogy az egyik nyolcadikos fiú azzal hancegett, hogy Macey megcsókolta a Fekete Kód alatt (ezt a hazugságot mélyen megbánta V&T órán), csak annyit tehattünk, hogy várunk. És figyelünk. És emlékezünk arra, hogy a tulajdonságok közül, amire a jó kémnek szüksége van, a legfontosabb a türelem.

Végül is könnyű fenntartani az érdeklődést valaki iránt, ha nukleáris fegyvereket akar beszerezni a feketepiacról. Ha a fogorvoshoz megy, már nem annyira. Úgyhogy hallgattuk, ahogy a fiúk baseballjátékosokról és különböző szendvicsekről vitatkoznak; jártunk az óráinkra és vártunk. Miután majdnem két hetet töltöttünk a hangszalagok hallgatásával és DNS-elemzéssel, ugyanott voltunk, ahonnan elindultunk. Csak annyit tudtunk, hogy a fiúk olyanok, akár a szellemek, a fantomok. Mint a füst.

Nem tehattünk mást, mint követtük őket TitMüvre. Zach, Grant és Jonas kábé öt méterrel előttünk sétáltak, amikor elhagytuk Madame Dabney termét, és elindultunk lefelé. Liz hunyorgott párat, és azt suttogetta: – Igaziak, ugye? Nem csak álmodtam őket?

– Ó, igen! – mondta Bex. – Mind hús és vér – tette hozzá, kihangsúlyozva a *bús* szót.

– Csak azért, mert Grant a Brit Bombázónak hív...

– Liz! – figyelmeztettem. – Ssssh!

Lehalkította a hangját.

– Miért nem tudunk róluk kideríteni semmit?

Ez Liznek abban a pillanatban nem csak nemzetbiztonsági kérdés volt. Hanem büszkeségi kérdés is. Liz zseni, aki olyan problémával találkozott, amit nem tud megoldani.

És az igazat megvallva, én sem értettem. Végül is Liz bármilyen kódot képes feltörni, Bex bárkit bármire rádumál, én pedig azóta rejtőzködtem, amióta csak járni tudtam. Szóval megvoltak a módszereink!

Miközben Bexszel az Első Alszint liftje előtt álltunk, Liz pedig elindult az alagsor felé, önkéntelenül azon tűnődtem, hogyan működhet egy fiú kémiskola olyan titokban, hogy még egy csapat kémlány sem tudja megtalálni.

- Többet kell tennünk! - suttogta Bex, amikor a lift kinyílt odalent. - Mélyebbre kell ásnunk!

Mielőtt egy szót is szólhattam volna, Mr. Solomon lépett a terembe.

- Befektetés - feltúrta az ingujját, és a táblához sétált. - Definiálja a fogalmat, Ms. Alvarez!

- A befektetés olyan egyén, akit egy ügynök toboroz és szerel fel titkos információ szerzése céljából - darálta Eva.

A tanárunk úgy tett, mintha nem is hallotta volna. Lehalkította a hangját.

- Hallgassanak és figyeljenek! - mondta, mintha lett volna a teremben bárki is, aki nem rá figyel. - A legfontosabb, amit bármelyikük valaha is tehet, elérni, hogy *az emberek megbízzanak magukban*. Azzá válnak, akik nem maguk, azért, hogy összebarátkozzanak valakivel, akit gyűlölnék.

Alaposan végignézett rajtunk.

- Befektetünk, hölgyeim és uraim! Megkeressük azokat az embereket, akik olyan információt birtokolnak, amire szükségünk van, aztán elveszük - folytatta. - Vagy meggyőzzük őket, hogy adják nekünk. Megtaláljuk az árulókat. - Elhallgatott, és ránk meredt. - Hazudunk.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy azért émeltygett a gyomrom, mert arra szerződtem, hogy egy életem át hazudjak és csaljak. De egyik se volt olyan ijesztő, mint Bex arckifejezése, amikor hozzám fordult, és ezt tátogetta: *Második fázis*.

Aznap éjjel a titkos szoba régi, elhagyatott helyből modern megfigyelőponttá változott. A falakat párapapír borította. A fiúk hangja betöltötte a levegőt: a szobatársaimmal a Keleti Szárny poloskáit hallgattuk. Listát írtunk a fiúkról, órákról és lehetőségekről, hogy „kézenfekvő helyzetet teremtsünk kapcsolatteremtésre” ez elég alapvető kémfogás. És talán elég alapvető lányfogás is. Úgyhogy rendben lettünk volna – jó lett volna –, ha nem lett volna egy *Zach* feliratú vonal épp a *Cammie* feliratú nyíl mellett.

– Bexnek kellene csinálnia! Ő jobb színésznő! – fordultam Bexhez. – Sokkal jobb vagy a regékben, mint én... és a flörtölésben... és...

– Csinálni is fogom! – felelte. – Az enyém Grant – mutatott a táblázatra. – És az a hullámos hajú végzős. És...

– De Zach a fő gyanúsítottunk! – kiáltottam fel. – Miért nekem kell közel kerülni hozzá?

Három barátnőm elnémult körülöttem. Úgy tűnt, sem Bex, sem Liz nem tudta, mit mondjon. De Macey megvonta a vállát.

– Mert száz lány és tizenöt fiú jár ebbe az iskolába, és valamilyen okból az az egy *hozzád* jön mindig vissza. – Felvonta a szemöldökét. – Te vagy a zseni, Cam. Gondold csak meg!

Visszaemlékeztem a liftezésre D. C.-ben. Meg arra, ahogy Zach engem választott kísérőjének, és végül, ahogy rám nézett, amikor a folyosón találtam, épp mielőtt elfeketedett a világ.

Zach tényleg mindig visszajött hozzám, és minden jó kém tudja, hogy nincsenek véletlenek... csak tervek, küldetések és hazugságok.

- Szóval - folytatta Bex. - , vagy vörös ügynök, aki valamilyen titkos célra akar felhasználni. Vagy...

Liz a szavába vágott.

- Kedvel téged!

Erre azonnal reménykedni kezdtem, hogy Zach érdeklődése tényleg vörös ügynökökről és titkos küldetésekről szól, mert, hát... a titkos küldetéseket tudtam kezelni.

A munkatárs kivárta a megfelelő időt (miután elhagyta a teaszobát), hogy megközelítse a Célszemélyt.

- Szia, Gallagher lány! - mondta Zach, és rám villantotta védjegyét, a „tudok valamit, amit te nem” mosolyt. - Mit tehetek érted?

Mélyen magamba néztem. Mozgósítottam a bennem rejlő superkémet.

- Mr. Smith azt mondja, hogy a félévközi dolgozatnak közös munkának kell lennie. Anyám pedig azt, hogy meg kellene próbálnom „magamévá tenni ennek a cserekapcsolatnak az együttműködésből adódó hasznát” - daráltam, mintha idézném, és nem ott találtam volna ki az egészet.

Zach felvonta a szemöldökét.

- És te engem akarsz magadévá tenni?

- Csak tudományos értelemben. Nézd, meg akarod csinálni ezt a projektet vagy nem?

Éreztem, hogy a lányok bámulnak, miközben elhaladnak mellettünk. Az egyik legszörnyűbb abban, ha kém vagy: ha az emberek figyelnek, és a hátad mögött beszélnek rólad, téged meg arra képeztek ki, hogy észrevedd.

- Szóval? - nyertem vissza az önuralmam.

- Persze, Gallagher lány. - Elindult a folyosón, megvárta, míg közénk került a fél nyolcadikos osztály, mielőtt így kiáltott:

- Ez randi!

Huszonegyedik fejezet

Randim volt! (Kábé.) Egy ellenséges ügynökkel! Kamaszlány énem izgatott volt és rémült, de a bennem élő kém tudta, hogy ez az eddigi legnagyobb titkos feladatam.

Volt idő, nem is olyan rég, amikor azt hittem, a hazudozás a világ legédesebb, legcukibb, legkedvesebb fiújának már felkészített a tettetéssel és hazugsággal teli életre, de most már tudtam, tévedtem. Hatalmasat és tökéletesen tévedtem. Mert kiderült, hogy az igazi kémekek nem olyan életet élnek, mint amikor az édes fiúknak hazudnak. Nem. Az igazi hazudozás a másik fajtával van.

- Szexinek kell lennie - mondta Liz másnap éjjel, amikor mi négyen összegyűltünk a szobánkban, hogy felkészüljek a küldetésre. Vagy randira?

Te jó ég! Ez randi? - tűnődtem.

- Ez *tényleg* randi? - kérdeztem hangosan.

Macey vállat vont.

- Nehéz kérdés. Lesz kaja vagy szórakozás? - Megráztam a fejem. - Nyer majd neked plüssállatot, hogy levegyen a lábadról? - Újabb fejrázás. - Akkor valószínűleg nem.

Ahogy észrevettem, Liz *mindent* leírt.

- De mi lesz, ha csókolózásra kerül a sor? - kérdezte.

- Liz, nem lesz csókolózás. Se kézfogdosás. Se tánc. Kivéve, ha K&A- t tanulunk, és akkor... NEM lesz csókolózás!

Liz kissé zavartan nézett, ezért Macey elmagyarázta:

- Randizhatsz csókolózás nélkül, de csókolózni randi nélkül, az teljesen más.

Macey az ágyhoz sétált, válogatni kezdett a kilencmillió top között, amit már kizártunk azzal, hogy „túl sikkes” vagy „túl sima” vagy „túl dekoltázsfüggő” (mivel nekem nem igazán van).

- Kész van! - kiáltotta Bex, és körbeforgatott.

Hát, én nem éreztem, hogy kész lennék. Joshsal mindig ideges voltam, Zachkel is, csak *nagyon* máshogyan. Nem is néztem ki késznek, nem olyan késznek, mint Josh-al. Akkor volt szájfény, meg szoknya meg olyan cipő, ami nem feltétlenül segíti a 6 kilométer futást a sötétben. Most csak úgy néztem ki, mint... én.

- Nem! - mondtam. - Ez nem fog menni. Ó kém. Rá fog jönni, hogy én... kémkedek.

- Tökéletes, és nem fog - közölte Macey. Szájába vette az ajakkefét és kifestett, aztán tanulmányozta, amit lát.

- De nem kellene... jobban kinézniem?

- Cam, már látott V&T-n - mondta Bex, és nyilván arra utalt, hogy mondjuk úgy, hajlamos voltam az izzadás kihívásával küszködni.

- És már látott kiöltözve is - tette hozzá Liz.

- Amit nem látott - állított Macey a tükör elé -, az az átlagos Cammie.

Úgy éreztem magam, mint Barbie közel sem tökéletes barátnője.

- Ma este mindennek normálisnak kell látszania, Cam - figyelmeztetett Bex. Nem érzékelte annak iróniáját, hogy mennyi erőfeszítésünkbe került úgy kinézniem, mintha semmi erőfeszítés nem lett volna.

- Igaza van - mondta Macey. - A fiúk olyanok, mint a kutyák. Mindig tudják, mikor akarsz valamit.

- Csak az álcád ne feledd!- nyújtotta felém a hátizsákomat Liz.

- És hagyd, hogy ő irányítsa a beszélgetést! Nézd meg, mit ad neked, mielőtt tudnád, hogy mit kell elvenned. - idézte Bex Mr. Solomon egyik legjobb előadását.

- Jó! - mondtam, és emlékeztettem magam, hogy csak a könyvtárban leszünk. Milyen szörnyűségek történhetnek egy könyvtárban, ami miatt hangosan kiabálnom kellene?

- És, Cam! - kiáltott utánam Macey. - Légy önmagad!

Mindegy, bármerre mentem ebben a félévben, ezektől a szavaktól nem tudtam szabadulni: *Légy önmagad!* De sosem lehettem teljesen önmagam, főleg akkor nem, mert húsz százaléknyi részem igazságszérumot akart keverni Zach reggeli narancslevébe, és túlesni az egészen. (Bex ötlete volt, de csak vészhelyzet esetére tartogattuk.)

Lefelé sétálva a Főlépcsőn, emlékeztettem magam, hogy nem kellene idegeskednem. Már azelőtt is randiztam. Igazából és tanulás céljából is. És Zachkel tanulni - nem Joshsal - azt jelentette, még csak nem is kell rejtegetnem, hogy PhD szintű fizikát tanulok tizedikben. De ahogy beléptem a könyvtárba, és Zachet kerestem, nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy „önmagam” valami olyan fedőtörténet, amivé nem igazán tudtam, hogyan válhatnék.

- Helló, Gallagher lány! - Zach a könyvtár hátuljában választott asztalt. A LE Ghátuljában.

18:00 A munkatárs gyanúsan távoli helyszínen találkozott a Célszeméllyel, aki ezzel jelezte, hogy több „randi” és kevesebb „tanulás” járt a fejében.

Az analízist készítette Macey McHenry.

Az asztalt könyvek borították. Az iskolai zakója a szék hátán lógott.

Leültem vele szemben.

- Szóval - éreztem, hogy megbicsaklik a hangom. - Mivel kezdjük?

- Nem tudom - felelte, én mégis azt éreztem, hogy igenis tud.

Sok mindent. Először is, mert tudományos véleményem szerint Zach egyike volt azoknak, akik arra használják az intelligenciájukat, hogy senki ne jöhessen rá, mennyire intelligensek (Macey szerint ez jellemző azokra a fiúkra, akiknek nagyon szexi a karunk).

18:02 A munkatársat letaglózta az asztalnál uralkodó teljes és totális csönd.

- Zach - szólaltam meg, csak hogy lássam, működik-e még a hangom. Felemelte a szemét. - Szóval, arra gondoltam, megnézhetnénk a propaganda hatását a harmadik világ gazdaságára.

- Ezt gondoltad?

- Igen - mondtam, de ő tovább nézett... mármint tényleg engem bámult. Tiffany St. James akartam lenni (még akkor is, ha akkor pánt nélküli ruhát kellene hordanom). Magántanuló akartam lenni egy Suzie nevű macskával. Bárki akartam lenni, csak önmagam nem, mert ott ülve tökéletesen álca nélkülinek éreztem magam.

- Szóval... - kezdtem újra. - Szerintem kivonatolnunk kellene a jelentést, és talán összevetni a jegyzeteinket és...

- Gallagher lány! - Zach nem várta meg, hogy befejezzem a mondatot, aminek nem is volt vége. - Valamit meg akarsz kérdezni tőlem?

- Nem - hazudtam, és mindketten visszatértünk a könyvekhez.

18:14: A munkatárs lassan észreveszi, hogy a tanuló randi talán tényleg tanulásból áll.

Mennyi időbe telik két embernek rátalálni a kényelmes csöndre? Nem tudom. Egyszer egészen Omaháig utaztam Morgan nagypapával és vissza, és alig szólt tíz szót. Apával a vasárnapokat a nappali padlóján töltöttük, cserélgettük az újság oldalait egymás közt, és a lapozáson kívül nem volt más zaj. De ott - Zachkel - más volt.

- Szóval - kezdtem, mielőtt rájöttem, hogy halvány gőzöm nincs, mit mondjak ezután.

Felvonta a szemöldökét, de nem emelte fel a fejét, csak felnézett rám.

- Szóval... - ő hosszabbra nyújtotta a szót, mint én, kitöltve ezzel a borzalmas, üres csendet.

- Szóval, mit gondolsz a Gallagher Akadémiáról?

Nevetni próbált, de aztán úgy tűnt, az utolsó pillanatban meggondolta magát.

- Ó! Pompás hely.

A munkatárs észrevette, hogy a Célszemély használatában a „pompás” melléknév vagy szándékos szarkazmus vagy helyi szleng. Feljegyezte, hogy utána kell néznie a Gallagher Akadémia adatbázisában.

Visszatértem a füzetemhez, de egy szót se tudtam elolvasni. Eddig azt hittem, hogy nehéz átlagos fiúkkal beszélgetni.

Kiderült, hogy semmi ahhoz képest, mint beszélgetni egy magasan képzett kémfiúval, akit lehet, hogy Amerika kormánya nevelt és táplált, de lehet, hogy nem.

Épp ott tartottam, hogy lefújom a küldetést, mikor két nyolcadikos lány kirohant a polcok közül, egy pillanatra megálltak és ránk bámultak. Aztán megfordultak és elszaladtak. A kuncogásuk és sutyorgásuk elért hozzám a folyosóról.

- Egész jól kezelted - mondta Zach, és az általam gerjesztett kezdődő pletyka felé biccentett.

- Hát, van benne egy kis gyakorlatom, azt hiszem. Ezen kívül immúnis vagyok - mondtam, és nem hazudtam. Egy kémnek több kell a fájdalom érzéséhez, mint kuncogás.

Lapoztam a füzetemben, a szemem képtelen volt fókuszálni, hallgattam a csendet, ami Zach mellett valahogy felhangosodott.

- Meg kell mondanom - mondta, kezét hátul a fejére kulcsolva hátradőlt a székében, és két lábán egyensúlyozott - , egy kicsit csalódott vagyok.

- Csalódott! - kiáltottam fel.

Felnevetett.

- Bizony, Gallagher lány! Úgy tudtam, az a hír jár rólad, hogy... előrelátó vagy.

Ezt szépen fogalmazta meg, azt hiszem.

- Aha - mondtam, és azt kívántam, bár ki tudnám, találni, hogyan terelhetném a beszélgetést vissza rá. - Nos, te mit csinálnál, ha mindenki azt hinné, hogy áthatoltál a biztonsági rendszeren?

Mosolygott, és előrehajolt. Hallottam, hogy a szék elülső lábai koppanva landolnak a keményfa padlón.

- Én valószínűleg megpróbálnék kideríteni mindent, amit lehet, azokról, akik... *újak* - mintha a szavak most hulltak volna ki a fejéből - Akiknek nincs alibijük a bál éjszakájára. Sőt még közeledni is próbálnék bárkihez, akit gyanúsítok - mondta, és felém dőlt. - Ha lenne rá esélyem, még a szobájukat is bepoloskálnám.

- Hahahaha! - (Igen, így hangzik, ha egy magasan képzett titkos ügynök erőltetetten felnevet.)

- De te nem tennél semmi ilyesmit - állt fel. - Vagy igen, Gallagher lány?

- Persze, hogy én...

Ekkor Zach a zsebébe nyúlt, és apró drótot húzott elő, amit utoljára akkor láttam, amikor eltűnt egy konnektorban a fiúk szobájában. Az asztalra dobta a poloskát, a fülemhez hajolt, és azt suttogta:

- Nem vagyok minden porcikámban rossz, Gallagher lány. - Lehúzta a zakóját a szék támlájáról, és megfordult, hogy elsétáljon. - Persze minden porcikámban jó sem vagyok.

Ültem, bámultam a poloskát, törtem a fejem, hogy ez mit jelent, amikor Zach visszafordult a sarkon, és így kiáltott:

- Köszönöm a randit!

- Mit akar ez jelenteni? - követelt választ Liz. Nem tudtam, a rettenetes estém melyik részére céloz. Arra, amikor Zach azt mondta, hogy nem minden porcikájában jó vagy rossz, vagy hogy hogyan alkalmazott megfigyelésellenes intézkedéseket (ami a tökéletes alaposág és/vagy a büntudat jele), vagy hogy azt hitte, randiztunk! Az igazat megvallva az összes lehetőségtől ki akartam dobni a taccsot.

A megfigyelési pontunk szűk volt és poros. A padlón ültünk, körülöttünk cukorkapapírok és félig üres mikrós popcorn zacskók, füzetek és táblázatok. És csak az volt világos, hogy nem számít, bármennyire is úgy tűnik, hogy a normál fiúk játszanak agyjátékokat; olyan fiúkkal járni suliba, akiknek órájuk is van ebből a tárgyból, elmondhatatlanul nehezebb.

- Szóval azt hitte, ez *igazi* randi? - kérdezte Liz Macey-től - Mert nem vett neki semmit. Vagy csak tanuló randi volt? Vagy ezt amolyan *sorsszerű* randinak hitte, vagy...

- Sssssh! - szólt rá Bex, egy fülhallgatót a saját füléhez tartva. - Adás van! - mondta csillogó szemmel.

21:08 Az audio megfigyelés rögzített egy beszélgetést, amelyben számos Célszemély egyetértett azzal, hogy Morgan igazgatónő „bódító bige”, habár a munkatársak biztosan tudják, hogy Rachel Morgan elutasítja az ajzószerkezt bármilyen használatát.

- Szóval nem találták meg az összes poloskát? - kérdezte Liz.

- Vagy ő hagyott ott párat - futottam végig az összes lehetséges forgatókönyvön. - Talán azt akarja, hogy továbbra is lehallgassuk őket, és így hamis információkkal etethetnek meg minket. Vagy tényleg nem vett észre néhány poloskát. Vagy hagyott párat a többi fiú szobájában, mert azt akarja, hogy őket gyanúsítsuk. Vagy azok a fiúk tényleg feltörték a biztonsági rendszert, de Zach nem mondhatja el, mert köti valami beteges vérszerződés, testvériség- fogadalom, ami...

- Cam! - csattant fel Macey, visszarángatva ezzel a valóságba. (Teljesen jogos, a vérszerződés kicsit túlzás volt, de a többi lehetőség bármelyike elképzelhető.) - Vagy azért adta neked a poloskát, hogy megmutassa, tudja, miben mesterkedsz, vagy hogy összezavarjon, és... bevált.

A kémkedés taktikai játék, és a randizás is az, azt hiszem. A stratégiáról szól, és arról, hogy kijátszd az erősségeidet. Az emberek azt hiszik, a kémkedés csupa móka és kacagás. Hogy csak valamiféle macska- egér játék. De akkor éjjel megtanultam Joe Solomon addigi legértékesebb TitMűv leckéjét: A való élet a titkosszolgálatoknál nem macskaegér játék. Hanem macska-macska.

Huszonkettedik fejezet

- Hazugságok - mondta másnap reggel Mr. Solomon, amikor besétált a terembe. - Hazudunk a barátainknak. Hazudunk az ellenségeinknek. És végül... hazudunk önmagunknak.

Megfordult, hogy felírjon valamit a táblára.

- A hazugság általában milyen fizikai tünetekkel jár, Ms. Lee? - szólította fel Mr. Solomon.

- Kitágult pupillák, megemelkedett pulzusszám, atipikus viselkedésformák - sorolta Kim, én pedig az agyamban kotorásztam, és megpróbáltam visszaemlékezni, hogy igaz volt-e bármi a Zachkel töltött előző estéből. Hogy igaz volt-e bármi, amit *valaha* mondott.

- A kémeek hazudnak, hölgyeim és uraim, de ma nem erről lesz szó. Ma - folytatta Mr. Solomon - arról lesz szó, hogyan szúrjuk ki, ha ezt teszik. Nos, egy tapasztalt ügynök tudja, hogy kontrollálja a pulzusát és a hangját, és a mai órán erre szükségük is lesz.

Mindannyiunknak adott valamit, ami úgy nézett ki, mint azok a hangulatgyűrűk, amiket Bexszel és Lizzel vettünk Roseville-ben nyolcadikban.

- Dr. Fibs volt olyan kedves, hogy megossza velünk ennek az új, hordozható hang- stressz analízátornak a prototípusát; most ezen dolgozik - magyarázott tovább Solomon. - A benne elrejtett mikrochip megvizsgálja a személy hangját, és ha az hazudik, nagyon finoman vibrálni kezd, ezzel figyelmeztetve viselőjét a hazugságra.

A kezemben lévő műanyag olcsónak látszott - gyakorlatilag értéktelennek - , de mint a legtöbb dolog a Gallagher Akadémián, ez is sokkal többet tudott, mint amennyit láttatni engedett.

- Közel kell lenniük az alanyukhoz - magyarázta Mr. Solomon. Tina Walters asztalához sétált. - A gyűrűt pedig gyakorlással be lehet csapni. Például, tegyen fel nekem egy kérdést, Ms. Walters! Bármilyet.

Tina egy- két pillanatig habozott, mielőtt hangosan megkérdezte:

- Van barátnője?

Az osztály fele felkuncogott, a másik fele csendben és rémülten ült. Joe Solomon visszaparancsolt egy mosolyt, és így szólt:

- Nincs.

Tina szeme a jobb kezén lévő gyűrűre tapadt, miközben megszólalt.

- Semmi. Nem csinált semmit. Tehát igaz?

- Kérdezzen meg újra! - kérte Mr. Solomon.

- Van barátnője?

Ezúttal Mr. Solomon azt felelte:

- Igen. - Egy pillanattal később Tina úgy rázta a kezét, mintha elzsibbadt volna. - Nem romlott el, Ms. Walters - szólt Mr. Solomon sokatmondóan. - Csak nem olyan jó a hazugságok azonosításában, mint én az elmondásukban.

Önkéntelenül Zachre pillantottam, aki rajtakapott, hogy őt figyelem.

- Alkossanak párt a szemben ülővel! - kérte Mr. Solomon. Kényelmetlen érzés telepedett a gyomromra. -

Nézzék a szemét, figyeljenek a hangjára. És meglátjuk, kitalálják- e, ki hazudik.

Tudom, hogy nem én voltam az első lány a történelemben, akinek küldetése volt, de úgy éreztem, még sosem múlt rajta ennyi.

- Ó! - Zach gyorsan felvonta a szemöldökét - Ez biztos jó móka lesz.

Nem volt szükségem a gyűrűre az ujjamon, hogy tudjam, egyáltalán nem hazudik.

Kezdtém gyűjtögetni a kifogásokat, hogy milyen indokkal mehetnék ki az óráról, de senki nem robbantott plutóniumot az 1990-as évek közepe óta, úgyhogy ott ragadtam... Zachkel. És a füllentési képességem keményebb teszt alá került, mint eddig valaha.

- Mi a neved? - kérdeztem visszaemlékezve arra a hideg, steril szobára a bevásárlóközpont alatt D. C.-ben, és arra, hogy egy profi hogyan kutatott az igazság után.

- Zach - felelte.

- Mi a *teljes* neved?

- Ez elég unalmas kérdés, Gallagher lány.

- Zach!

- Igen, így van. - Magasra emelte a jobb kezem. - Látod, nem hazudok.

- Hol voltál a Fekete Kód alatt?

Zach szélesen elmosolyodott.

- Ez már jobb.

- Válaszolj a...

- Veled voltam - közölte. - Emlékszel? - Aztán közénk hajolt az asztalra. - Én jövök. - Úgy vigyorgott, mint egy idióta. - Jól érezted magad tegnap este?

- Zach, tényleg nem hiszem, hogy Mr. Solomon ezért csináltatja ezt a feladatot.

- Ezt igennek veszem - mondta erre Zach. - Igazán megismételhetnék valamikor.

Néztem a gyűrűt a kezemen, de az nem csinált semmit. Zach az igazat mondta. De azt még mindig nem tudtam, hogy ez mit jelent.

- Honnan jössz? - kérdeztem.

- A Csipkebokor Intézetből - válaszolta éneklős stílusban.

- Mit csinálnak a szüleid? - kérdeztem. Most először nem válaszolt. Nem vigyorgott. Nem viccelődött.

Csak kiegyenesítette a füzetet a padján, és azt kérdezte:

- Szerinted, mit csinálnak?

Hallottam, hogy Tina Walters azt kérdezi Granttól:

- Milyen számodra az ideális randi?

A terem végében Courtney azt akarta tudni, mit gondol Eva igazából az új frizurájáról. Abban a pillanatban egyik kérdés sem tűnt viccesnek, érdekesnek vagy lazának.

Ha a Gallagher Akadémia a feketepiacon árulna igazsággyűrűket, az amerikai lányok sorban állnának érte, de nekem nem volt szükségem gyűrűre az ujjamon, hogy tudjam, Zach nem játszott vagy hazudott, és nem egy regét élt meg épp. Ez a történet sokkal többről szólt.

- A CIA-nál voltak? - suttogtam.

- Régen.

Nem kérdeztem a részletekről, tudtam, hogy azok titkosítottak. Azt is tudtam, hogy szomorúak. És ami a legfontosabb, most már tudtam, hogy Zach Goode kicsit olyan, mint én.

Huszonharmadik fejezet

Bele kellett volna írnom a jelentésekbe. El kellett volna mondanom a barátnőimnek. Hetekig kutattunk bármilyen nyom, bármilyen jel után, hogy ezeknek a fiúknak van múltjuk és történetük. Hogy egyáltalán léteznek. Egyetlen rövid pillanatra megláttam az igazi Zachet. Álcák nélkül, regék nélkül, hazugságok nélkül.

Mégis, miközben vasárnap végigsétáltam a homályos, csendes folyosókon, magammal vittem Zach titkát. Nem tudtam elengedni.

- Szia, kölyök! - köszönt anya, amikor meghallotta, hogy belépek az irodába

Füst és gőz röppent fel egy kicsi elektromos serpenyőből az asztala mögül, és duruzsolt a mikró. Amikor megölelt, láttam, hogy vastag gyapjú zoknit visel, ami túl nagy rá. Apa zokniját. Egy régi, rojtos pulcsi volt rajta, feltúrt ujjakkal. Apa pulcsija. És bár már mindenben láttam az anyámat a báli ruhától a kosztümgig, nem hiszem, hogy láttam valaha ennél szebbnek.

- Ma este - jelentette be boldogan anya - taco este lesz!

El kellett gondolkodnom rajta, hogy vajon ő ugyanaz a nő-e, aki ugyanebben a szobában ült, miközben a körülöttünk feketébe borult világ árnyékba és vörös vészfénybe borított minket. Tudtam, hogy sosem fogom ismerni anyám minden regéjét.

- Hogy megy a sulis? - kérdezte, mintha nem tudná.

- Jól.

- Hogy vannak a lányok? - kérdezte, mintha sosem látta volna őket.

- Remekül! Macey felpattant elsőbe tudományos tárgyakból.

- Tudom - mosolygott anya.

Minden normális volt. Minden jó. Még a taco is félig-meddig ehetőnek látszott, én mégis a körömöt babráltam, és

csúszkáltam a kanapén. Néztam anyát, aki bebugyolálta magát apa utolsó emlékeibe, és megkérdeztem:

- Hogy találkoztál apával?

Anya abbahagyta annak a valaminek a kavargatását, amit kivett a mikróból. Magára erőltetett egy mosolyt.

- Ez hogy jutott eszedbe?

Azt hiszem, ez jó kérdés volt. Végül is a normális lányok valószínűleg ismerik a szüleik történetét, de ez a kémlányokra nem feltétlenül volt igaz. A kémlányok korán megtanulják, hogy a szüleikről a legtöbb történet titkosított.

Mégsem tudtam abbahagyni.

- Küldetés volt? Akkor találkoztatok, amikor mindketten Langley-ben dolgoztatok, vagy azelőtt? - Éreztem, hogy kifutok a levegőből. - Akkor is volt csereprogramja a Gallagher Akadémiának a Csipkebokorral?

Anya félredöntötte a fejét, és egy ideig úgy nézett, mintha rajtakaptam volna valamin.

- Miből gondolod, hogy apád a Csipkebokorba járt?

A képre gondoltam, de hazudtam.

- Nem tudom. Azt hiszem, csak... feltételeztem. Már mint oda járt, ugye?

Anya a tálra nézett, és tovább kavargatott.

- Nem, édesem. Barátai voltak, akik oda jártak. Néha vendégtanított ott. De apád Nebraskában nőtt fel. Te is tudod.

Tényleg tudtam, de valahogy az elmúlt hónapokban kezdtem megkérdőjelezni mindent, amit valaha igaznak hittem.

- Szóval, hogy találkoztatok? - kérdeztem újra. - Hogy tudtál... - kezdtem, és elharaptam azt a kérdést, amire igazán kerestem a választ, de nem kérdezhettem meg: *Hogy tudtál bízni benne?*

Korgott a gyomrom, de nem voltam éhes.

- Egy nap elmesélem a történetet, kölyök - mosolygott anya, és a kezembe nyomott egy tányért. - Amint meglesz a hozzáférési engedély.

Aznap este sokáig ültem a titkos szobában/megfigyelőhelyen, és a kazettákat hallgattam. Valami apró nyom után kutattam.

Már jóval elmúlt éjfél, amikor kiléptem a folyosóra, és átléptem a kialudt tűz hamuján. Kisurrantam a kőkandalló nyílásán (a folyosóra nyíló számos bejárat egyikén), csendre és sötétre számítottam. Mindenre, csak arra nem, hogy Zach Goode- t hallom megszólalni:

- Vége a túrának?

Kémképzés ide- vagy oda, túl gyorsan egyenesedtem fel, és bevágtam a fejem a kandallópárkányba.

- Au! - üvöltöttem a fejemet dörzsölgetve. - Mit csinálsz *te* itt?

- Gyere ide! - Figyelmen kívül hagyta a kérdésem, és finoman hozzáért a fejemhez, ahol egy púp indult fejlődésnek.

Megpróbáltam elhúzódni, de erre keményebben nyomta a púpot. Oké, tudtam, hogy ő a Célszemély meg minden, de nehéz nem bizsergést érezni a gerinceden, ha egy aranyos fiú centikre van tőled, a keze meg a hajadban.

- Túléled!

- Kedves vagy!- mondtam őszintén megdöbbenve.

- Ne mondd el senkinek! - Összefonta a karját, és a kőfal felé biccentett, ahonnan titokzatos módon előtűntem. Mosoly terült szét az ajkán, amikor megszólalt:

- És... hallottak a poloskáid valami érdekeset?

00:30³ A Célszemély elismerte, hogy otthagya a munkatárs néhány lehallgató eszközét a Keleti Szárnyban. Vagy csak

³ Az eredetiben 21.00 szerepel, de ez időrendbeli ellentmondás (a fordító megjegyzése).

megpróbálta becsapni a munkatársat, hogy az bevallja, hogy vannak ilyen eszközök... Vagy a Célszemély csak fedőcsevegést folytatott. Vagy...

00:31 A munkatársnak akaratlanul eszébe jutott, mennyivel könnyebb átlagos fiúkkal beszélni.

- Mi az, Gallagher lány? - kérdezte, és a zsebébe csúsztatta a kezét. - Semmi csipkelődés? A nem létező Suzie nevű cica elvitte a nyelved?

- Honnan tudsz Suzie-ről?

Újra magára mutatott, és azt mondta:

- Kém.

Holdfény hullott be ránk az ablakon. Nem voltak nyikorgó padlódeszkák, se kuncogó lányok. Semmi nem jutott eszembe, amit mondhatnék. Fuldokoltam a csendben, levegő után kapkodtam, miközben a fejem lüktetett,

Zach pedig közelebb hajolt. És még közelebb. A keze az arcom felé nyúlt, és abban a félévben már másodszor dermedtem meg.

Az ujjá kisimított egy hajtincset a szemem előtt, aztán visszább húzódott, mintha valamilyen sokkot kapott volna. A keze visszacsusszant a zsebébe. Pillantása a padlóra siklott.

Úgy tűnt, egy örökkévalóságig csak álltunk, mielőtt megszólalt.

- Miért nem kérdezel? Róluk? - Éreztem, hogy elakad a lélegzetem attól, ahogy Zach újra rám nézett. - Elmesélem az én történetem, ha te is a tiedet.

Nem tudom, mi lepett meg jobban, hogy valaki végre apáról kérdezett, vagy hogy Zach kemény pánélja töredezett. Nem sírt vagy remegett, csak nagyon nyugodtan állt, így a felé induló kezem visszahúztam; féltem, hogy megtöröm a transzot, amibe esett. Eszembe jutott Morgan nagypapa figyelmeztetése, hogy van néhány vad dolog, amihez nem kellene hozzáérnem.

- Küldetés volt.

Nem tudom, miért mondtam. A szavak idegenek voltak, és mégis olyan könnyen csúsztak ki a számon, hogy biztosan mindig is, évek óta formálódva várták az esélyt, hogy kiszabaduljanak.

- Négy évvel ezelőtt apa elment egy küldetésre. Nem jött haza. Senki nem tudja... mi történt.

Zach rám nézett, és kimondta azt, amit mindig tudtam, de nem mertem kimondani.

- Van, aki tudja.

Igaza volt. Valaki, valahol tudta, mi történt az apámmal, de ezt nem mondhattam. Volt valami abban, ahogy Zach állt, és engem nézett. Kitágult köztünk a csend, és bár csak centikre voltunk egymástól, én több ezer kilométernek éreztem.

- Tessék? - kérdeztem. - Mit mondasz?

- Azt, hogy van, aki tudja. - Zach nem csattant fel, de a hangja élesebb lett, erősebb. - Azt mondom, hogy nem kellene úgy tenned, mintha nem lennének válaszok, csak mert nem szántál időt rá, hogy megkeresd őket.

- Mit kéne tennem, Zach? Én csak...

- Egy lány vagy? - szegezte nekem a kérdést. Aztán vállat vont, és sóhajtott. - Azt hittem, Gallagher lány vagy.

Zach elsétált. Sokáig álltam ott. Azon tűnődtem, hogy el kellene-e mennem anyához vagy a barátnőimhez. De ehelyett a már hónapok óta nem használt folyosókra csusszantam be. Áthatoltam a pókhálókon és a sötétségen, megpróbáltam elmenekülni az arcomat égető könnyek elől, mert talán nem akartam beismerni a gyengeséget. Talán a magányomban és fájdalmamban akartam gázolni.

Vagy a sírás is olyan, mint bármi más, amit teszünk. Akkor a legjobb, ha nem bukunk le.

Huszonnegyedik fejezet

A következő két hét komolyan az egyik legfurább volt egész életemben. Nem amiatt, ami történt, hanem amiatt, ami nem történt.

Zach nem zaklatott. Nem ugratott. Nem is hívott Gallagher lánynak, és nem küldte felém beképzelt mosolyát.

Egész életemben én voltam a lány, akit senki sem lát, most mégis valami új módon váltam láthatatlanná.

És egyik nap, amikor kifelé mentem a Nagyteremből, egyszerre valaki nekem ütközött. Hallottam, hogy Zach azt mondja:

- Bocsánat!

Aztán mentünk tovább az ellenkező irányba. Ő fel a Főlépcsőn, én pedig kifelé.

Nem is vettem észre a cetlit a zsebemben, csak mikor már kint álltam a csendes esőben, ami úgy tűnt, sosem akar elállni.

Nem lepődtem meg, hogy most hajtotta végre a legjobb csaliadogatást, amit valaha láttam. Nem futottam a pajta menedékébe.

Ehelyett álltam a nehéz, párás levegőben, és a párapapírra firkantott nevemet néztem. Kinyitottam a cetlit, és átfutottam. Szinte alig fogtam fel a szavakat, mielőtt a papír szétmállott az esőben.

(A másolat Cameron Morgan tulajdona.)

Szóval, azt hallottam, hogy most hétvégén bemegyünk a városba. Nem akarsz megnézni egy filmet, vagy ilyesmi?

- Z

UI: Persze csak ha Jimmy nem bánja.

Fordítás: Ez a hétvége jó esélyt szolgáltat arra, hogy mi ketten az iskolán kívül találkozzunk társadalmi keretek közt, mindenfajta versengéstől mentesen. A többi fiút nem tekintem fenyegetésnek, és élvezem, hogy jelentéktelennek tüntetem fel őket azzal, hogy más néven szólítom őket.

(A fordítást készítette: Macey McHenry)

- Te jó ég! - kiáltott fel Liz. - Randira hívott!

- Mit jelent ez? - fordultam Maceyhez, aki lehuppant az ágyára, és lehúzta kilencszáz dolláros cipőjét, ami V&T- n volt rajta, és most belepte a sár.

- Úgy érted, az egyértelmű „elhívott moziba” részen kívül?

- Aha, azon kívül - mondtam. Ennyire nem lehetett egyszerű. A kémeek sosem cselekszenek motiváció nélkül, ok nélkül, és nekem fogalmam sem volt, hogy mi lehetett Zach hátsó szándéka. Nem tudtam, miért egy cetlin, és nem személyesen hívott el. Gőzöm sem volt, mi a jelentősége annak, hogy nem a teljes nevét írta alá. Már majdnem egy tanév telt el azzal, hogy fiúkat tanulmányoztunk, és mégsem éreztem, hogy valaha megértem azt a szubkultúrát, ahol sértegetnek, majd ugratnak, hetekig hanyagolnak, aztán meg moziba hívnak.

- Biztos tervez valamit - közöltem végül. De a szobatársaim úgy néztek össze, mintha lenne más magyarázat is. - Szerintetek nem tervez valamit?

Erősebben esett odakint, süvített a szél. Végül Bex felállt, és elindult felém.

- Igen. Biztosan tervez valamit.

Lizre néztem megerősítésért, de ő Zach szavait gépelte szorgalmasan a Fiú - Angol fordítógépbe, ami végre eljutott a prototípus fázisba.

- Éppen ezért - mosolygott Macey - el kell menned.

Persze, ha Gallagher lány vagy, és minden napot reggeltől estig a Gallagher területén töltesz, akkor a gondolat, hogy elmehetsz a városba – bármelyikbe – , elég csábítónak tűnik. És egy olyan fiúval menni, mint Zach Goode még csábítóbbnak.

De akkor nem, ha Gallagher lányként lehet, hogy belekeveredtél egy titkos mézes bődön akcióba... Nem az, ha a legjobb barátaid úgy gondolják, ez lesz a tökéletes alkalom arra, hogy A) kipróbáld Macey legújabb szemkörnyékápolóját, amit csak Svájcban engedélyeztek, és B) gyakorold a klasszikus három-ügyenkös megfigyelést...

És főleg nem az, ha olyan Gallagher lány vagy, akinek a volt barátja az adott városban él.

Szombat reggel napos égboltra ébredtünk. Valahogy eltűnt a tél, elolvadt a hó, és most sápadt napfény szűrődött be az ablakon. Nekem pedig eszembe jutott, miben egyeztünk meg.

– Ezt nem tehetem – közöltem. Nem voltam benne biztos, hogy most Zachról beszélek, vagy arról a push-up melltartóról, aminek viseléséhez Bex ragaszkodott, hogy hordanom kell (mert a push-up melltartót a mézesbődön helyzetekre találták föl). – Mi van, ha elszólom magam, hogy rájuk szálltunk? Vagy mi van, ha bedrogoz, és arra használ, hogy hozzáférjen a labor lezárt részéhez? Vagy mi van, ha... – elhallgattam, mert a kérdést, amire gondoltam, nem tudtam feltenni: *Mi van, ha jól érzem magam?*

Ehelyett kimondtam a másikat, ami napok óta üldözött:

– Mi van, ha találkozom Joshsal?

Hónapokat töltöttem a falaink védelmében, tudva, hogy amíg nem megyek ki, addig nem kell látnom Josht sem. Ez a luxus átlagos lányoknak, akik kerülnék a volt barátjukat, nem jár.

– Nyugi, Cam! – mondta Bex. – Követni fogunk ma komon. Lesz erősítésed. Egyébként is, mi az esélye annak, hogy találkozol Joshsal egyáltalán?

– Száznyolcvanhét az egyhez – válaszolta Liz automatikusan. Valószínűleg úgy nézhettem rá, mintha kicsit örült lenne (az is, jó

értelemben), de ő csak vállat vont. – Mi az? – védekezett. – Ha számításba veszed a gyalogos útvonalakat, a lakosságszámot és a viselkedésmintákat, akkor a válasz száznyolcvanhét az egyhez.

De volt azért valami, amit még ő sem volt képes számszerűsíteni: a sorsot. És tudtam, hogy én megkísértem. Megint.

Kavargott a gyomrom. Bizseregtek az ujjaim. Minden idegszál megfeszült a testemben. Olyan feszültség lüktetett bennük, ami egyáltalán nem hasonlított ahhoz, amiket randikon éreztem. És ahhoz sem, amiket küldetésen. Semmihez nem hasonlított, amit eddig éreztem.

Liz megcsinálta a hajam. Macey csodát tett a sminkemmel. Bex pedig szorgalmasan egy gombkamerát varrt a kabátomra. Volt egy tervünk. Éveket edzettünk erre a pillanatra, de amikor az osztálytársaim elindultak lefelé, én megnéztem magam a tükörben...

– Nem baj, ha tetszik – állt meg Macey az ajtónyílásban. Mögötte fokozatosan elcsendesedett a folyosó, ahogy a lányok hosszú sétára indultak a város felé.

A titkos műveletek alapszabályaira gondoltam. Ne kerülj érzelmi kapcsolatba a célszeméllyel; sose veszítsd el a rálátást, vagy a kontrollt! Nálam jobb kémek is fittyet hánytak ezekre a szabályokra, és összetörték a szívüket... vagy még rosszabb. Az ablakból a pajtára néztem, ahol megtanuljuk leárnyékolni a szemünket és megvédeni a veséinket. Kikerülünk ütések, és rúgásokat védünk ki.

De még a Gallagher Akadémia se talált módot arra, hogy segítsen megvédeni a szívünket.

– Nálam a szemgolyó – hallottam Bexet a kommunikációs egységemben egy órával később. Megnyugtató hang volt. Eddig se Zach, se én nem beszéltünk túl sokat, mert A) a földszinten, nagy tömeg várt arra, hogy elsétálhasson a városba; közül az

egyik Tina Walters volt. B) Fújt a szél, így fura szögben kellett tartanom a fejem, hogy távol tartsam a hajam az arcomtól, és C) bár már voltam néhány randin és küldetésen, még sosem csináltam a kettőt egyszerre.

És végül, elég nehéz csevegni, ha három kilométert gyalogolsz csak azért, hogy a virginiai Roseville *Alapítók napi parádéján* találj magad. Igen, parádét mondtam.

Kém és lány énem is tudta, hogy *mondanom* kellene valamit. *Csinálnom* kellett volna valamit. De amint befordultunk a Főutcára, meghallottam a *Roseville büszkesége* katonazenekar trombitáinak harsogását. Láttam, hogy a templomi hölgyek sütit és tombolát árulnak, amivel kézi készítésű paplant lehetett nyerni. Úgy tűnt, egész Roseville az utcán menetel, vagy a téren gyülekezik.

- Jól néz ki, Cam... vagyis Kaméleon - javította ki a hibáját gyorsan Liz. Végignéztem a zsúfolt utcán, de sehol sem láttam a szobatársaimat, mégis megnyugtató a tudat, hogy ott voltak. - Köhögj, ha szerinted jól néz ki.

10:41 A munkatárs akaratlanul is észrevette, hogy a Célszemély NAGYON jól néz ki, és jó illatú.

Zach tényleg jól nézett ki. Nem egyenruhában volt. Valamit rakott a hajára, így az ott állt el, ahol kellett. Én pedig folyton arra gondoltam, hogy kell itt lennie valami aljasságnak. Kizárt, hogy ez a fiú igazi randin van velem.

- Hé, Kaméleon, tudod, hogy lehet beszélni - szólt Macey a komm-egységbe. - Megengedett.

De ez nem volt valami könnyű, mert Zachkel voltam ... Randin. Mézesbödön küldetésen! Komm-egység volt a fülemben, leheletfrissítő cukor a zsebemben, és 1:187 volt az esélye, hogy találkozom a volt barátommal és új barátnőjével... Elég sok mindennel kellett megbirkóznom!

- Akarsz csinálni valamit? - kérdeztem zavartan, bár gyakorlatilag épp csináltunk valamit.

- Elmehetnénk moziba - felelte Zach. - Vagy ehetnénk valamit.

- Oké.

- Vagy csak... sétálhatnánk - javasolta, és akkor először azon tűnődtem, vajon ő is ideges- e.

- Oké - mondtam újra.

- Vagy megkérhetnénk ott azt a bohócot, hogy fesse ki az arcunkat, aztán kirabolhatnánk egy bankot - ajánlotta, mintha ellenőrizné, hogy mennyire figyeltem oda. De nem ugratott be.

- Kizárt. Tavaly októberben egy Stockholm 360-at szereltek be. Legalább negyvenöt percbe telne feltörnünk.

- Jó tudni! - nevetett.

Hirtelen meg akartam állni, ott az utca közepén, hogy megkérdezzem Zachet, miért hívott el. Azt akartam, ismerje be, hogy nekem is mézesbödönt kínáltak. De Zach mozdulata, ahogy a kezem után nyúlt, és átkísért a zsúfolt járdán, nem tűnt küldetésen lévő ügynök mozdulatának. Abban a pillanatban mindennél jobban vágytam arra, hogy ne halljam Macey szavait, *nem baj, ha kedveled...* Mert néha könnyebb nem kedvelni valakit.

Egy piros dzsekis, középkorú férfi őgyelgett a tér közepén. Veterán autók sorjáztak az utcán, amiket nagy hasú férfiak nézegettek, miközben limonádét szopogattak. Csak három kilométerre voltunk az iskolától, de Roseville főtere egészen más világnak tűnt. A legveszedelmesebb, amit láttam, egy csapat csillogó tornadressesz kislány volt, akik a járdán furakodtak előre. Zach a sarkon túl egy csendes mellékutcaiba húzott.

- És, ültetted néhány jó poloskát mostanában? - kérdezte.

Szikra villant a szemében, de nem tudtam nevetni, még csak megszólalni se. A csend úgy lüktetett köztünk, mint a vonuló zenekar ütései.

- Csak hogy tudd, Gallagher lány - suttogta halkán - , most meg foglak csókolni.

Hónapok óta először nem gondoltam a küldetésemre vagy az álcámra vagy a barátaimra.

Nem gondolkodtam.

A keze meleg volt a tarkómon, az ujjai a hajamban kószáltak, félredöntötte a fejét és közelebb hajolt. Becsuktam a szemem.

Ekkor meghallottam:

- Te jó ég! Cammie, te vagy az?

Zach nagyon csúnya szót mondott, miközben elhúzódott tőlem. (De kétlem, hogy DeeDee megértette, mert a csúnya szó fársziul volt.) A zaj a tér felől hangosabb volt, mint akár csak pár másodperce, és tudtam, bármilyen transzba is kerültem, a varázs megtört. A pillanat elillant.

Zach majdnem megcsókolta. *Majdnem hagytam, hogy Zach megcsókoljon!*

- Szia, Cammie! - köszönt DeeDee. Megölelt, és Zachre mosolygott. - Annyira örülök, hogy ti ketten itt vagytok!

Josh másfél méterrel arrébb állt, engem bámult, de nem köszönt. Elég ütést kiosztottam már, hogy tudjam, mikor fáj valakinek valami.

Elléptem Zachtól, mintha ezzel elfeledtethetném Joshsal, amit az imént látott. Aztán megláttam a tükörképet a mögöttem lévő kirakatban - Josh tükörképét - , és tudtam, hogy Zachnek látnia kellett. Azonnal ezernyi kérdés cikázott az agyamban. Ezért akart Zach megcsókolni? Miért nézett Josh annyira szomorúan?

Legalább húsz kérdést kellett volna feltennem Macey Henrynek! Pásztáztam a tömeget, kerestem a barátaimat, de helyettük egy férfit láttam az út túloldalán.

Egy átlagos férfit. Sütit vett, és benézett egy T- modell motorháztetője alá.

Senki nem beszélt hozzá az utcán, és a cipője túl puccos volt egy felvonuláshoz. Eszembe jutott, apám mit szokott mondani a

megfigyelés- elhárításról: *Egyszer idegen, kétszer véletlen, háromszor követés.*

És ez már a harmadik volt.

Elindultunk négyen a járdán. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy teljesen új okból van szükségem erősítésre. Josh és DeeDee pár lépéssel előttünk sétált, így suttogva beszéltem Zachhez.

- Hé, azt fogod hinni, hogy őrült vagyok.

- Ehhez már kicsit késő van, Gallagher lány.

A Gallagher szóra két nő felénk fordult a járdán, és kaptunk tőlük egy Gallagher- bámulást, de nem volt időm az iskolám jó híre miatt aggódni.

- Nem vetted észre, hogy valaki követ minket, ugye? - kérdeztem. Zach felnevetett.

- Úgy érted, a szobatársaidon kívül?

- Igen. Rajtuk kívül - forgattam a szemem.

- Nem, nem tűnt fel, hogy bárki követne. Miért?

- A pasi. A kék dzsekiben. - DeeDee hátrapillantott ránk, így változtattam a szavaimon. - Nem gondolod, hogy *melege van* abban a vastag kabátban? - Kém szleng. Olyan ügynökre vonatkozik, akit mindjárt elkapnak. De DeeDee ezt nem tudta.

Szerencsére Zach igen. Megfordult, közönyösen megfigyelt mindent, az Alapító Atyák Napi Hercegnőt és a kíséretét szállító nyitott tetejű autótól addig, hogy DeeDee szinte mindenkinek köszönt, aki elment mellette.

- Mi van a pasival? - kérdezte Zach.

- A dzseki kifordítható. Tíz perce fordítva hordta. Szerinted sok átlagos pasi szán időt Roseville-ben arra, hogy kifordítsa a dzsekijét?

Megálltunk, hogy megnézzük egy kirakat hullámos tükörképét.

- Nézd azt a palit, Gallagher lány! - suttogta Zach. A férfi vett egy mini hot dogot. - Készülődő mustár- vészhelyzetnek néz ki. Fogadok bármibe, hogy egy nagy paca van a másik oldalon.

Jó gondolatnak tűnt. Jó ötletnek éreztem, de aztán Zach fölnevetett, és valami... furcsa volt. Tudtam, hogy nem vagyok paranoiás. Tudtam, hogy ez a megézés nagyobb nálam, nagyobb Roseville-nél és nagyobb bármilyen paradénál.

- Ti meg miről cseverésztok? - csipkelődött DeeDee.

- Ó, Cammie megpróbált meggyőzni, hogy ismerős a kék kabátos fickó. - Zach rám nézett, a szavait nekem szánta - nem DeeDeenek - , ahogy azt mondta: - De még életemben nem láttam.

Ez lett volna a jó hír. Megnyugodhattam volna. De ekkor ránéztem a gyűrűre, amit hordtam, finom vibrálást éreztem, és tudtam, hogy hazudik.

Huszonötödik fejezet

Nem igazán vagyok büszke arra, ami ezután történt, de Mr. Solomon maga mondta, hogy a kémek tesznek rossz dolgokat jó okból. Mosolyogtam, megragadtam DeeDee karját, és a gyanútlan lányt álcaként használva bejelentettem:

- Ki kell mennem a mosdóba.

- Jövök veled - kezdte Zach, de nem hagytam, hogy befejezze.

- Nem! - DeeDee- re mosolyogtam. - Ez női dolog.

Távolodtunk a fiúktól, DeeDee kuncogott, és az enyémbe fonta vékony karját. Neki ez valószínűleg mókás volt - két lány egyedül sétál a zsúfolt járdán. De én másfajta kalandban vettem részt; a tömeget pásztázva, barátokat és ellenségeket kerestem a zsibongó téren.

- Bemehetünk a gyógyszertárba! - kiabálta túl a felvonulás végén haladó pomponlányokkal teli tűzoltóautó szirénáját.

- Tessék? - kérdeztem.

- A gyógyszertárnak van mosdója - ismételte, és én bólintottam.

- Oké, akkor megyünk a *gyógyszertárba* - mondtam hangosan. Reméltem, hogy a barátnőim meghallják.

Valami nem stimmel. Zach hazudott, és egy férfi, akit eddig sose láttam, Gallagher lányok után koslatott Roseville-ben. Ez olyasmi, ami sose történt, mielőtt a Csipkebokor fiúk idejöttek, és magukkal hozták a Fekete Kódot.

- Szóval, Cammie, nagyon örülök, hogy összefutottunk! - mondta DeeDee, mintha eljött volna a női csevej ideje. - Azon tűnődtem, hogy a ... tudod... komoly? Te és Zach? Boldognak tűntök.

Mindennek ellenére megálltam, és felé fordultam. Boldog voltam Zachkel? Lehetnék valaha boldog vele? Két perccel

azelőtt talán mást válaszoltam volna erre a kérdésre, de egy kém életében két perc elég, hogy az egész világ megváltozzon.

- Cammie! - Bex integetve sietett felém. - Ó! - vetett egy gyors pillantást DeeDee-re. - Szia! - Aztán a szemét forgatva nézett rám. - Épp most hívtak mobilon - hazudta. - Vissza kell mennünk a suliba.

Csalódottnak hangzott. Bosszúsnak. Hangjában nyoma sem volt a pániknak, amit én éreztem.

Visszanéztem DeeDee-re.

- Sajnálom! - mondtam, és már indultam is. - Mennem...

- Oké! - felelte DeeDee, de szokásos, széles mosolya halványnak tűnt. - Cammie! - kiáltott utánam, amikor megfordultam. - Tényleg remélem, hogy Zachkel boldogok vagytok!

Bármelyik más napon órákig gondolkodtam volna ezen a mondaton, végigelemeztem volna Macey-vel, rejtett jelentést kerestem volna a szavak mögött. DeeDee így akarta elmondani, hogy ő és Josh nem boldog? Fenyégetést jelentettem látszólag tökéletes harmóniájukra? Vagy DeeDee egyszerűen csak azt akarja, hogy mindenki olyan boldog legyen, mint ő?

Ha átlagos lány lettem volna, akkor annak a napnak valószínűleg minden másodpercét újrajátszottam volna. A majdnem csókot, Josh meghántott arcát. De nem voltam átlagos lány. Ahogy maga Zach emlékeztetett rá időről időre... én Gallagher lány voltam.

- Rajtunk is volt két pasi - mondta Bex, miközben felvette lépteim ritmusát. Megálltam az utcán és hátrapillantottam, hogy ellenőrizzem, de ő csak a szemét forgatta. - Azt mondtam, *volt*. - Megcsóválta a fejét. - Tudtam, hogy nem bízhatunk meg olyan fiúkban, akik ennyire nagy rendet tartanak a szobájukban. Ez *nem* természetes!

Liz fél lépéssel mögötte volt, és már nem kapott levegőt. Körbenéztem.

- Macey hol van?

- Annyi lánynak mesél a követőkről, ahányat csak talál - válaszolta Bex.

- Várj! Cammie - zihált Liz -, nem mehetsz el a randi közepén! Mi lesz, ha Zach aggódni kezd miattad? Mi van, ha azt hiszi, elraboltak? - Aztán elakadt a lélegzete. - Mi van, ha azt hiszi, nem kedveled?

- Liz! - csattantam fel. - A protokoll szerint minden gyanús aktivitást azonnal jelentenünk kell a biztonságiaknak! Követtek minket Roseville-ben! - Súlyos szavak voltak ezek. - És Zach észrevette az egyiküket. - Mély lélegzetet vettem, mielőtt befejeztem. - És hazudott nekem róla.

Emlékeztem anya arckifejezésére, mikor a vörös vészfényben ültünk a Fekete Kód alatt. Valaki vagy valami egyszer már fenyegette az iskolánkat ebben a félévben. Most nem aggódtam Zach érzései miatt, vagy hogy mit szólna Madame Dabney ahhoz, hogy egy randevú közepén távozom. Nem kérdeztem meg a barátaimat, hogy tudják-e, miért akarhat egy fiú megcsókolni egy lányt, és azokat az okokat se, amiért ezt a lány hagyná.

Követtek minket Roseville-ben. Csak ez számított. A lábaim kopogását hallottam visszhangozni az aszfalton. A kastélyt elérve, végre megfordultam: szinte az egész második osztály mögöttem futott a sétányon.

- Igazatok volt! - mondta Courtney, miközben nagyokat nyelt, és levegő után kapkodott. - Minket is követtek!

Bármennyire is reméltem, hogy tévedek - hogy az egész csak valami bizarr félreértés -, azt most elfújta a szél.

Kinyitottuk a kastély ajtaját. Azonnal megérintett a csend, ami általában az órák kezdete előtt, vagy az órák után jellemző,

amikor én vagyok az egyetlen folyosókon kószáló Gallagher lány.

- Anya! - kiáltottam, de a hangom csak az ürességben visszhangzott.

Courtney és Eva bement a Nagyterembe. Mick és Tina a könyvtárba indult. Én a Történelem Terme felé tartottam.

- Anya! - kiáltottam újra, de a hangomat elnyomták a visító szirénák, amikor kialudtak a fények, és a FEKETE KÓD FEKETE KÓD FEKETE KÓD szavak megtöltötték a levegőt.

Gilly kardja eltűnt az áttörhetetlen tárolóban, a könyvespolcok páncélszekrényre váltak, és fémreluxák borították az ablakokat.

- Cammie! - kiabálta túl Bex a szirénák zaját és zakatoló gondolataimat. - Cammie, gyere!

Legjobb barátnőm megfogta a kezem, és anya irodája felé húzott, de ő nem volt ott. Senki nem mondta, hogy „Szia, kölyök!”, és senki nem mondta, hogy minden rendben lesz.

Megfordultunk, és leszaladtunk a Főlépcsőn, miközben a kastély kriptává változott.

- Cam, hol az anyukád? - kérdezte Liz, mintha én tudnám, csak nem mondanám el.

- Hol vannak a tanárok? - kérdezte Bex körbefordulva.

Tina és Eva futva jött a folyosón. Mick, Kim és Courtney a Nagyteremből rohant. Hamarosan szinte az egész másodikos osztály a visszhangos előtérben állt, de tanárok sehol. Se örök. Úgy tűnt, az egész iskola odakint van, és élvezzi a szabadságot Roseville-ben. Úgy tűnt, teljesen egyedül maradtunk.

Aztán árnyalakot láttam mozogni a folyosón, botladozott, a falnak támaszkodott.

- Mr. Mosckowitz! - kiáltotta Liz, és Bexszel előresietett.

Tanárunk a karjukba omlott. Az arcát vér borította, a hangja pedig gyenge volt, ahogy a padlón feküdt. így szólt:

- A férfi elvitte.

- Mit vitt el? - kérdeztem a szirénák zúgásán át.

- A listát. Egy lemezt a tanulók listájával. - Felült, és megragadta a vállam. - Nála van. És most... odakint van.

Mr. Mosckowitz elvesztette az eszméletét.

A Gallagher kastély magas kőfalait és a borostyánnal borított homlokzatát nézve bárki könnyen elképzeli, milyen kincseket rejthet... Még azok is, akik tudták az igazságot arról, hogy kik vagyunk és mit csinálunk, úgy gondolnak a laborjainkra, hogy itt születtek a világ legnagyobb találmányai. A könyvtárunkat utólérhetetlennek tartják. Mégis, a legnagyobb értékeink nem a falaink mögött vannak. Hanem odakint, a világban. Álcázva. A Gallagher lányok igazi öröksége nem kő és üveg mögött rejtőzik, hanem hús és bőr mögött. A többi lehet az enyészeté.

Egy párnás székhez vittük Mosckowitzot, és ellenőriztük a pulzusát. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy az egész testvériség sorsa a mi vállunkon nyugszik.

A nap utolsó sugara is eltűnt a kastélyból. Tina kihúzott egy fáklyát a falból, és meggyújtott egy gyufát.

- Elmondaná valaki, hogy mi folyik itt? - követelte idegesen.

- A fiúk - mondtam. Még a sötétben is éreztem, hogy a barátaim rám néznek, és isszák minden szavam. - Zach hazudott arról, hogy követőt lát a városban. Követőket, akik valószínűleg azért voltak ott, hogy ne érjünk vissza túl hamar.

- És Mr. Mosckowitz azt mondta, egy férfi elvitte a lemezt - tette hozzá Bex.

- Melyik fiú lehetett? - kérdezte Mick. - Hogy találhatnánk meg?

Ez nagyon jó kérdésnek tűnt, míg meg nem hallottam Lizt a sziréna sikítésén keresztül.

- Hát, lehet, hogy az könnyebb, mint hinnéd!

Kinyújtotta a karját, és akkor vettem észre, hogy nem hagyományos órát visel. Hanem az egyik saját tervezésű szerkezetét. A számlapon apró piros pöttyök villogtak

jelzőfényként a sötétben. Visszagondoltam az akciónkra a Keleti Szárnyban. Az ujljenyomatok, a DNS, és végül... Bex győzedelmesen vigyorgott.

- Nyomkövetők.

Mindenki azonnal megfordult. Elindultunk kifelé, de ugyanolyan gyorsan meg is álltunk. Minden ablakot acél borított. Ugyanazok a biztonsági intézkedések, amelyeknek a betolakodókat kellett kint tartania, minket most bent tartottak.

- Nem tudunk kijutni - nyögte csalódottan Tina.

A remény halványodni látszott. A pötty Liz képernyőjén - a jel a nyomkövetőkből, amiket hetekkel azelőtt raktunk a fiúk cipőjébe - egyre távolodott. Eszembe jutott anya tanácsa, és tudtam, hogy jobban, mint eddig bármikor, önmagamnak kell lennem.

A barátaimra néztem.

- De igen!

Azt mondogattam magamnak, hogy egész életemben valami ilyesmire képeztek ki, hogy nem vagyunk annyira gyámoltalanok, mint ahogy éreztem, és azon az éjszakán először, a szívem nem zakatolt. Vettem egy mély, tisztító lélegzetet. Liz átnyújtotta nekem az óráját, én pedig a pöttyökre pillantottam. Mick elment a TitMűv alapfelszerelést összeszedni. Öt perccel később pókhálón verekedtük át magukat, és kedvenc titkos járatom poros levegőjét szívtuk.

Zseblámpáink fénye átvágott a sötétségen, a távolból a szirénák bekapcsolva felejtett magnóként nyüszítettek.

Ismertem ezeket az árnyékos tereket. Sötétben is végig tudok rajtuk menni. Akár bekötött szemmel. Magas sarkúban. De ezúttal nem tudhattam, mi vár az alagút végén.

A folyosó elágazott, elkanyarodott, és egyre távolabb vitt minket a kastélytól. Az óra képernyője azt mutatta, hogy a legtöbb pötty a kastély és a város között van. Épp ott, ahol a

fiúknak lenniük kellett. De egy magányos pont távolodott, ezért ezt a jelet – fiút – követtük.

Az alagútból kilépve elsőként az elhagyatott főutat láttam meg, ami két irányba kígyózott. A villogó pötty egyre messzebbre került, miközben mi álltunk, és nem tudtuk utolérni.

– Most mi lesz? – kérdezte Liz.

– Anna, fuss körbe, míg el nem éred az őrházat! Hozz segítséget!

Egy szempillantás alatt eltűnt.

– Bex – fordultam legjobb barátnőmhöz, de ekkor elakadt a szavam, mert csikorgó kerekék zaját hallottam, és fényszórók tűntek fel. Az egyik kisbuszunk közeledett, aztán farolva megállt. Úgy éreztem, napok óta először veszek levegőt; elöntött a megkönnyebbülés. Itt a segítség, gondoltam.

Talán anya az.

Vagy Mr. Solomon.

De ekkor kivágódtak az ajtók, és hallottam, ahogy Macey így kiált:

– Szálljatok be!

– Elloptál egy Gallagher Akadémia mikrobuszt!– szóltam kicsit megdöbbenve.

Macey megvonta a vállát.

– Lefoglaltam, Cam. Amikor nem tudtam bejutni a kastélyba, és meghallottam a Fekete Kódos szirénákat, *lefoglaltam egy buszt*. És igen – folytatta, mintha olvasott volna a gondolataimban – , ez olyasmi, amit a bajkeverő első bálozók még az előtt megtanulnak, *mielőtt* kémsuliba mennek.

Fényszóróink átvágták a sötétséget. Leszállt a köd. Meleg, nyirkos emlékeztetője annak, hogy messze jutottunk a téltől.

Belefúródtunk az éjszakába. Nem éreztem azt az adrenalinlöketet, ami általában a titkos akciókkal jár. Izgalom helyett furcsa félelem öntött el amiatt, hogy kettős ügynök van

közöttünk. így nem gondolkodtam a fiún, akit hagytam, hogy majdnem megcsókoljon. Nem mertem mérlegelni, hogy valaha is hagyni fogom-e még, hogy így érezzek.

A csuklómon lévő monitor hangja felé fordultam, a halk bip-bip betöltötte a buszt, gyorsabban, mint eddig; tudtam, hogy közeledünk.

- Itt fordulj be! - adtam ki az utasítást, és a főút eltűnt. Fövenyen és kátyúkon vágtunk át. - Kapcsold le a lámpákat!

Centinként haladtunk a sötétben.

A bippelés gyorsult, állandóvá vált.

- Ez lesz az - mondta Bex.

A felhők szétváltak, a holdfény egy ipari komplexumra hullott. Hatalmas fémépületek álltak ott összenőve. A talaj feletti hatalomért gyom harcolt a kavicssal és a törött aszfaltdarabokkal.

- Mi ez a hely? - kérdezte Macey.

- Elhagyatott gyártelep - magyarázta Liz. - De most a sulié.

- Nem úgy néz ki, mintha lenne biztonsági rendszere - közölte Macey.

Erre minden lány egyszerre felelte:

- Nézd meg még egyszer!

Körben lánckerítés. A talajba rejtve kábé egymillió dollár értékű mozgásérzékelők. Romhalmaznak álcázott erőd volt, és cseppet sem kételkedtem benne, hogy bárki is jött ide, azt okkal tette.

- Szóval bárki is van odabent, megkeressük és visszaszerezzenek a lemezt? - kérdezte Macey, mintha gyakorlatilag nem nyolcadikos lett volna, kétévnyire az Első Alszint-től.

- Aha - mondtam.

- Szóval, ez olyan... - kezdte Bex, de elhallgatott. - Pont, mint ősszel?

Tudományos szempontból igaza volt. Olyan volt, mint az őszi záróvizsga. Ugyanaz a terep, mi még mindig diákok voltunk... De ahogy Mick komm-egységeket és nyugtató nikotintapaszokat kezdett osztogatni, hiányozni kezdett Mr. Solomon, meg a rejtélyes buzdító beszédei, a világos küldetések, ahol egyértelmű a határ a bukás és az ötös között.

Nem tudtam nem arra gondolni, hogy ez már nem az iskoláról szól.

Huszonhatodik fejezet

Elképesztő, hogy ismétli magát az élet, és milyen automatikusan működnek a kiképzésen csiszolt ösztöneid.

Bex egy pillanat alatt hatástalanította a kisbusz apró belső lámpáját, így nem volt árulkodó ragyogás, amikor kinyitottuk az ajtókat. Mick a kerítést működtető elektronikát intézte el. Egyesével átcsúsztunk a drót alatt, bevetve magunkat az épületegyüttes különböző sarkaiba, beleveszve az árnyékba és sötétségbe, az éj lényei közé.

Ha célszemély felé lopakodsz a sötétben, nem amiatt kell leginkább aggódnod, hogy meglátnak, hanem hogy meghallanak. És sajnos Liznek cseveghetnékje támadt.

- Cam, biztos vagyok benne, hogy Zachnek van jó magyarázata. Egyszerűen tudom, hogy ő nem rosszfiú!

Ez kedves gondolat volt - reménytelen gondolat -, és élveztem volna, ha Liz lábfeje nincs centikre egy szinte láthatatlan aktiváló kábeltől, ami megcsillant a holdfényben.

- Liz! - sziszegtem, és előreszökkenve biztonságba húztam őt.
- Miért nem vársz meg itt?

- De... - dadogta, és csak kicsit tűnt sértődöttnek - ... a titkos műveletek kulcsa a csapatmunka.

- Tudom - suttogtam, amilyen halkán csak tudtam. - De szükségem van valakire, aki itt áll, és figyelni ezt a sarkot - közöltem megkönnyebbülve, mert remek búvóhelyet néztem ki egy esővízzel teli hordó mögött. - Megtennéd? - kérdeztem. - Itt tudnál maradni, és szólni, ha bárki erre jár?

Még a sötétben is láttam a Liz arcán elterülő megkönnyebbülést. Megfigyelni fog. Talán ez volt a legtudományosabb feladat, amit adhattam neki. Visszatért az árnyékba, én pedig egyedül osontam tovább a fémtető eresze

alatt összegyűlt pocsolyák között, miközben kóbor macskákat és törmelékhalmozatot kerülgettem.

Átsurrantam az épületek labirintusán, füleltem minden, a szívdobogásomnál hangosabb zajra. A fejemben zsidongtak a kérdések. Hol vannak? Kik ők? És ami a lényeg, fölkészültünk mi erre?

A Gallagher Akadémia öregdiáklisztája ott volt valamelyik épületben. A világ legjobb kémeinek személyazonossága feketén- fehérén. Életek forogtak veszélyben, évek munkája veszhet kárba. Tudtam, hogy egyedül vagyunk, és azért imádkoztam, hogy Anna találjon segítséget. Hogy ne érkezzen túl későn.

A szél átfújta a létesítményen, süvített az épületek közt. Lenéztem a képernyőre a csuklómon, hogy biztos legyen benne, még mindig a magányosan villogó pont felé haladok- e. De a piros pötty már nem volt egyedül.

Beszélni kezdtem - a barátaimat hívtam - , aztán hirtelen azt éreztem, hogy egy tenyér kulcsolódik a számra. Kar fonódik a derekam köré. És még mielőtt léphettem vagy behúzhattam volna egyet, hallottam a csigákon futó mászókötel zümmögését; a lábam elhagyja a talajt.

A következő, amit felfogtam, az, hogy repülök.

- Cam! - suttogta a hang a fülem mellett, amint földet értünk az épület tetején, a hely mellett, ahol pár pillanattal azelőtt álltam. A környező tetők között drótok húzódtak.

A lábamnál hám és hegymászó-felszerelés hevert. A csuklómon pedig vadul villogott Liz öreg órája.

Gondolkodás nélkül hátraléptem a támadóhoz, megpróbáltam átlendíteni a fejem felett, de ő épp akkor helyezte át a testsúlyát, így megállította a lendületemet.

- Én vagyok. Zach.

Fényszóró pásztázta a komplexumot, átvágott a sötét éjszakán. Zachkel automatikusan levetettük magunkat a tetőre, lelapultunk, ahogy a fény elhasított felettünk.

- Egy jó okot mondj, miért ne dobjalak le a tetőről most azonnal! - mondtam, de nem az volt az örület, hogy így is gondoltam, hanem az, hogy nem akartam így gondolni, hogy hinni akartam Zachben. Kedvelni akartam és bízni benne, és tudni, hogy ismeri az igazi énem, és így is kedvel.

Tökéletesen nyugodtan feküdtem, tenyerem alatt a kavicsos pala durva érintésével.

- Mondj egy jó okot... - kezdtem újra, de Zach felém gördült. Karját a vállamra dobta, teste az enyémnek nyomódott.

- Mindjárt mondok kettőt is! - nyugtatott meg. Két fegyveres őr fordult be a sarkon, pont ott, ahol pár perce álltam.

Húsz másodpercig csendben feküdtünk, figyeltük az elhaló léptek zaját, mielőtt ellöktem magam tőle.

- Mi folyik itt, Zach?

Most először tudtam pontosan, hogy mit mondjak neki, és nem féltem kimondani.

- Ki volt az a férfi a városban? - Éreztem, hogy a dühöm egyre nő. A háta mögé csavartam a karját, és a hasára gördítettem. - Hogy találtad meg ezt a helyet? Kik vannak odalent, és mit fognak csinálni a listával?

- Először is, *aú!* - sziszegte, de nem engedtem a szorításból. - Másodszor, azután jöttem vissza az iskolába, hogy te otthagytál a pácban a városban Jimmyvel...

- Josh! - csattantam fel

- Azután jöttem vissza a suliba, hogy ejtettél, amiért egyébként kösz. Aztán megint Fekete Kód lett, és te az egész osztályoddal eltűntél. Rájöttünk, hogy nyomkövetőt raktatok ránk, ezért megbütyköltük a jelet, így követni tudtuk a ti nyomkövető mechanizmusotokat. És most itt vagyunk.

- Ki az a mi? - kérdeztem, és erősebben szorítottam a karját.

- Komolyan, Gallagher lány, ez fáj, mint a... Á! - Erősebben csavartam meg. - Grant, Jonas, néhány harmadikos. Ők is itt vannak. Ott kint a lányokkal.

Kilestem az épület falán túlra és figyelmeztető jelzést küldtem a fülelmen lévő komm-egységen át, de ez az egy másodpercnyi zavar is túl sok volt. Zach elgördült. Aztán már az én kezem volt leszorítva.

- Cammie - csattant fel - , nézz rám! - Küzdöttem és rúgtam, de ő erősebben tartott. - Gallagher lány - mondta gyengéden, annak a srácnak a szemével, aki majdnem megcsókolt, aki tudta, milyen, ha elveszítesz egy szülőt. Egy egész félétöltöttem azzal, hogy az *igazi* Zachet kerestem, és azon az éjszakán mindennél világosabban tudnom kellett, hogy mi az igazság, és mi a rege.

- Hazudtál. - A hangom halk volt, szinte sebzett. - Tudom, hogy hazudtál a városban, Zach. Tudom, hogy láttad a pasit, aki követett minket.

- Erről van szó? - nevetett fel. - Faképnél hagyta a városban, és hadi bulit rendeztél, csak mert hazudtam arról, hogy ismerem azt a palit?

- Nem, azért rendeztem hadi bulit, mert valaki kiütötte Mr. Mosckowitzot, és ellopta a Gallagher Akadémia öregdiáklisztáját! - sziszegtem.

Láttam, hogy rémület jelenik meg Zach arcán, ahogy felfogta, mi forog kockán. Lazult a nyomás a karomon. Többé már nem szorított le, csak fogott.

Aztán úgy tűnt, valami kattan az agyában. Az arcom elé húzta a jobb kezem.

- Tessék! Nézd! - Már meg is feledkeztem az ujjamon lévő gyűrűről. - Vagy mégis inkább nézz rám! Nézz a szemembe, Cammie! Nem hazudok! - A pupillája nem rezdült, a pulzusa szabályos, az igazsággyűrű pedig tökéletesen mozdulatlan maradt, miközben Zach magyarázott. - Már láttam azt a pasit dr.

Steve-vel korábban, és nem akartam tönkretenni az álcáját. Fogalmam sem volt, hogy fenyegetést jelent. Azt hittem, gyakorló akción van, vagy... nem is tudom... ellenőriz minket, vagy ilyenek. Nem gondoltam, hogy nagy ügy. – Áthelyezte a súlyát, és mellém gurult. – Nem gondoltam, hogy megéri elmagyarázni... – elhallgatott, és én fejeztem be.

– Josh és DeeDee előtt – Ráztam a fejem, és próbáltam felfogni.

– Nem mi vagyunk a rosszfiúk, Gallagher lány! – mondta gyengéden.

Mindennél jobban akartam hinni neki.

– Akkor kik azok?

Zach elengedte a csuklóm, és a sötétségbe mutatott.

– Ő az.

A velünk szemközti épület egyik ajtaja kinyílt. Négy fegyverest láttam kísétálni, és abban a röpke pillanatban, mielőtt becsukódott volna az ajtó, hallottam egy tompa „Kitűnő!” – t, és megláttam dr. Steve arcát.

– Kaméleon! – szólalt meg Bex a fülemben. – Láttad? Láttad, ki van abban a nagy épületben? Ő...

– Dr. Steve – fejeztem be helyette. Még mielőtt mást is mondhattam volna, hallottam Eva kiáltását. – Kaméleon! A fiúk... itt vannak!

– Tudom, Csajszi! – használtam Eva kódnevét. – Zach velem van.

– Igen? – Ez Liz volt. Szédültnek tűnt.

– Ez akkor azt jelenti, hogy Tinának nem kell tovább Granten ülnie? – kérdezte Eva.

– Nem, Tinának le kell szállnia Grantról! – (Úgy hallottam, Tina ennek nem nagyon örült.) – És hozzátok fel az északnyugati sarokban lévő épület tetejére! – A mellettem lévő fiút figyeltem. – Tartoznak egy kis magyarázattal.

A következő hatvan másodpercben a sötét birtokon lopakodó osztálytársaim neszezését figyeltem. Suttogtak egymásnak a

komm-egységen keresztül, miközben sarkot tisztáztak és igyekeztek kikerülni az örök látóköréből. Jöttek a Gallagher lányok, de valamiért, ott a holdfényben, miközben a testvériség sorsa attól függött, mit tettem vagy mondtam, azon kaptam magam, hogy Zachet nézem. Pár hete arra figyelmeztetett, hogy ne akarjak az iskolájában lakni. Most, félévnyi kódolt üzenet és titkos utalás után itt kötöttünk ki.

- Mi folyik itt, Cam? - kérdezte Bex, amikor az osztálytársaim mellém értek. Zachre nézett. - Akarod, hogy ledobjam a tetőről?

- Csak ha nem mondja el, mi az a Csipkebokor Intézet, és miért akarja az egyik tanárunk tönkretenni a Gallagher lányokat.

- Ezt hogy érted? Tudod, hogy mi az iskolánk - szólalt meg Grant, mintha a válasz egyértelmű lett volna. Pedig nem volt az.

A szobájuk iszonyatosan tiszta volt, sehol nem volt róluk semmi nyom. *Nem* olyanok voltak, mint mi, azt végig tudtam. Végül Zach szólalt meg.

- Nektek is van álcátok. Nekünk is van.

- Mit akar ez... - kezdtem, de Zach a szavamba vágott.

- Ti Gallagher lányok vagytok! - csattant fel, miközben a köd esővé változott. Végigfolyt az arcán, de nem hunyorgott, nem hátrált meg. Csak közelebb lépett, és annyit mondott:

- Mi vagyunk az a mostohagyerek, akiről soha senki nem beszél.

Szobáik katonai precizitására gondoltam, az új egyenruhákra. Arra, ahogy Zach a könyvtárban azt mondta nekem, hogy ő nem minden porcikájában jó és nem minden porcikájában rossz; tudtam, hogy több van emögött.

- Akkor mi... - kezdtem, de rozsdás zsanérok nyikorgása fojtotta belém a szót. Jóval alattunk fény szelte át a sötétséget, és két fegyveres őr hagyta el a szemközti épületet. Cirkálni kezdtek. A kérdés, ami pár pillanattal ezelőtt olyan fontosnak tűnt, most szertefoszlott a fejemben, és helyette annyit mondtam:

- A pasi nem tűnhet el. A lista nem tűnhet el.

- Nem fog - Zach szavai egy másik éjszakába repítettek, amikor a Gallagher lányok ugyanezen a helyen álltak, hogy megmentsenek egy túszt és egy csomagot.

Most magasabb volt a tét.

Zach a tető szélére sétált, hegymászó hámot csatolt egy kábelre, ami az épületek között futott le, aztán a kezemért nyúlt.

- Most mennünk kell, Cam! - A mozdulata... Mintha egy úr táncra kért volna egy hölgyet. Madame Dabney büszke lett volna. - Megbízol bennem? - kérdezte, én pedig rájöttem, hogy a kör bezárult.

Hónapokkal ezelőtt ugyanezen a tetőn álltam egy másik fiúval, és beugrottam a sötétségbe a sorsom felé.

De most nem egyedül ugrottam.

Huszonhetedik fejezet

Zachkel a téglafalak közötti fűsávon landoltunk. Hálás voltam az esőnek, a felhőknek. Hálás természetanya minden apró sötétségéért. Összegörnyedve futottam az épületek közt.

- Mit csinálsz? - sziszegte Zach, de akkor már a fémajtón dörömböltem, ami dr. Steve-t és engem elválasztott.

- Hé, srácok, kijönnétek segíteni? - kérdeztem a legférfiasabb hangon, amire képes voltam.

Zach úgy nézett rám, mintha megőrültem volna, de ekkor az ajtó kinyílt, és én a gallérjánál fogva kihúztam az egyik őrt. Döbbenetében és kábultságában nem is fogta fel, mi történik, mikor egy horoggal kiütöttem, és egy nikotintapaszt nyomtam a homlokára, biztos, ami biztos.

- Szép munka! - mondta Zach. - Ezt V&T-n tanultad?

- Nem, a *Buffy a vámpírok réméből*.

Végignéztam a férfin, aki előttünk feküdt a földön.

Amikor utoljára láttam, egy 1957-es Cadillacnak dőlt, ami Roseville főtere mellett állt. Nem lehetett tudni, hány ügynök segített dr. Steve-nek, nem akartam belegondolni az esélyekbe. Elhúztam a férfit a magas gazba pár méterre onnan, és segítettem Zachnek átkutatni a zsebeit.

- Komok - húztam le egy fejhallgatót és egy mikrofont az alélt emberről. Zach föltette a fejhallgatót, miközben én belestem a poros ablakon.

Dr. Steve a konténerszerű teremben járkált. Ládák sorjázta a hatalmas épület falai mentén a betonpadlótól egészen a magas plafonig.

- Lányok! - súgtam a komm-egységembe. - Látom a Célszemélyt. - Legalább négy ór állt dr. Steve közelében. Ő minden pár lépés után megtapogatta a zsebét, mintha biztosan

akarná tudni, hogy nem rabolták ki. – Tartsátok a helyzeteteket, míg nem mondjuk, hogy tiszta a levegő!

Zach hozzám hajolt.

– Legalább tizenöten vannak.

– Mit hallasz? – kérdeztem. Zach felemelte az ujját, hogy elcsendesítsen. Sötét árnyék keresztezte az arcát, míg ő az ellenséget hallgatta. – Mi az, Zach? – követelöztem. – Mi folyik...

– Cammie, figyelj rám! – kérte Zach. – Nem tudom, hova megy, vagy mit tervez a listával dr. Steve, de... – Zach elhallgatott. A tekintete lesiklott rólam, és egy pillanatig úgy tűnt, elakad a levegőben, elidőz valami távoli csillagképen. – ... azt hiszem, tudom, hogy jutott ide.

Nyugat felé fordított, ahonnan apró, piros fény villogott és közeledett.

– Csajok – suttogtam a kommba, miközben a repülő leereszkedett a horizonton. – Változott a terv!

Túlerőben és túlméretezettek voltak. Hallottam a landoló gép futóművének morgását, és láttam a férfiak sziluettjét, akik elhagyták az épületet. Ez nem az óvatos támadás ideje volt.

Bex leugrott a tetőről, letaglózott egy őrt, aztán elgáncsolt egy lábat, és egy másikat is ledöntött egyetlen finom mozdulattal.

– Itt vannak! – kiáltotta a férfi estében, de már késő volt.

Gördülő hegymászócsörlők zaja töltötte meg a levegőt.

Egy pillanatig úgy tűnt, Gallagher lányok potyognak az égből. Körülöttem öklök hadonásztak, rúgások találtak be. Zach megérintette a fejhallgatót, amit a leütött őrtől lopott el, majd odakiáltott Bexnek és Grantnak.

– Hárman jönnek az épület déli oldala felől! Nyomás!

Egy szempillantás alatt elpárologtak.

Liz a targonca vezetőfülkéjében keresett menedéket.

– Cammie, szükségem van egy fegyverre! – kiáltotta nekem.

Leütöttem egy őrt, és épp egy nikotintapasszal küzdöttem, de sikerült válaszolnom.

- Benne ülsz!

- Igaz!

Keresni kezdte a kulcsokat vagy egy indítókart, bármit, amivel mozgásba hozhatja a nagy gépezetet. Valószínűleg feladta, mert amikor legközelebb láttam, kiugrott, és az Évát üldöző őr hátán landolt. A férfi megpördült, el sem tudta képzelni, mi történt. Liz erősebben szorította.

A gép földet ért a kifutópálya végén. Az esőn át a kék kabátos férfit láttam feltűnni.

Elindultam felé, úgy éreztem, ez személyes ügy. Közben a férfi, akit Liz szorongatott, lerázta magáról, erre barátnőm keresztülrepült a levegőn, és egyetlen ütés nélkül leterítette a kék kabátost.

Dr. Steve körül minden őr a földre került. Egyik a másik után. Láttam, hogy tőlem jobbra egy nagy, hórihorgas Liz után ered, de Zach közénk vetette magát, jobbról behúztak neki. Hátratántorodott, aztán elkapta a tekintetem. Egyik kezével az arcát fogta, a másikkal pedig dr. Steve-re mutatott.

- Menj! - kiáltotta, én meg rohantam.

A gép elérte a kifutópálya végét, a propellerek még forogtak, víz- és fényfüggőnyt kavarva. A fiúk tanára - árulónk - mély tócsákon és nedves fűvön gázolt át a lehető legegyszerűbb útvonalon a várakozó légi jármű - a szabadsága - felé.

Nem törődtem fájó lábfejemmel, korgó gyomrommal, nem hallottam a szörnyű gondolatokat a fejemben. Csak tettem egyik lábam a másik elé, és futottam, míg csak centikre nem álltam dr. Steve-től és a várakozó géptől. Le tudtam olvasni az arcáról, hogy abban a percben semmit nem látott „kitűnőnek”.

- Azt hiszem, van magánál valami, ami a miénk! - mondtam... A hangom határozott volt és hűvös. Talán az edzés, talán az idegek, vagy a földön csúszó Bex látványa miatt, aki átmászott a

pályát szegélyező magas fűvön, a gép hátsó kerekének takarásáig. – Nem mehet el a lemezzel! – közöltem, és éreztem, hogy a véremben robogó adrenalin ellenére remegni kezdek.

– Ó! – lehelte dr. Steve. A háta mögött a gép lépcsője ereszkedni kezdett – Azt hiszem, ön egy kicsit... – zihálta – túlságosan... – ismét nagy levegőt vett.

– Elkésett! – De többet dr. Steve nem beszélt – nem tudott – , mert, és ezt olyan mondja, aki már kapott Rebecca Baxter torokszorításából, elég nehéz volt lélegeznie.

Dr. Steve a földre rogyott, Bex ment vele. A lemez kiesett a zsebéből, én meg elkaptam.

– Nem viszi sehova! – Először éreztem, hogy fogy az erőm. – Nem jut fel arra a gépre.

Ekkor egy hang mögöttem megszólalt:

– Így igaz, Ms. Morgan, nem fog.

Tudtam, hogy valami nagyon rendben van. Vagy nagyon nincs. De az biztos volt, hogy semmi sem az, aminek látszott.

Komolyan arra számítottam, hogy Mr. Solomon arra kér, menjek az útból. Mert ideért egy különleges egységgel Langleyből. Azt hittem, megbilincseli dr. Steve-et, de legalábbis fogja a lemezt, és biztonságba helyezi. Ehelyett könnyedén kilépett a gépből, és ezt kérdezte:

– Jól van, dr. Sanders?

– Maga! – Alig ismertem rá a hangomra. – Ez a maga műve?

– Nos – felelte Joe Solomon. – Akadt segítségem.

És ekkor anya is csatlakozott hozzá.

Kettőjükre néztem, ezernyi érzés kavargott bennem, ahogy anya mosolyogva azt mondta:

– Szép munka volt, emberek!

Még dr. Steve-nek is sikerült mosolyognia. Hát... amennyire egy nagyon szenvedő pasi képes.

- Rebecca? - nézett rá anya. Bex lazított a szorításon. (De nem engedte el teljesen.)

Mr. Solomon az órájára pillantott.

- Negyvenkét perc. Nem rossz. - Megfordult, és belekiáltott a sötétbe. - Maga mit gondol, Harvey?

Mr. Mosckowitz a gép nyitott ajtajához lépett. Mr. Mosckowitz, aki álbajuszt viselt. Mr. Mosckowitz, akit az előző félévi vizsgán sikerült rávennem arra, hogy eloldozzon. Mr. Mosckowitz, aki talán az egész Gallagher Akadémia tanári karának legtapasztalatlanabb ügynöke volt terepen, mosolygott. És a rüsztyjén egyensúlyozott.

- Üdv, lányok! - köszönt vidoran. - Milyen voltam?

Te! Jó! Ég!

Az eső alábbhagyott körülöttünk. Lassulni kezdett a szívverésem. A félelmem lassan megszűnt, és átadta helyét egy érzésnek, aminek nem tudtam nevet adni.

- Ez... - dadogtam. - Ez... vizsga volt?

- A mi dolgunk nem az, hogy vizsgákra készítsük fel, Ms. Morgan - javított ki Mr. Solomon. - A mi dolgunk az, hogy felkészítsük az eljövendő életére.

Zseblámpák villogtak, a fakó ég fényesebb és fényesebb lett, míg a fölöttünk kavargó köd hatalmas szivárvánnyá nem változott az épületek, a sötét, üres telek felett. Láttam, ahogy kigyúlnak a fények. És nem csak az égbolton.

- Szóval látni akarták, hogy meg tudjuk-e oldani a valóságban? - kérdezte Tina.

- Nem - felelte anya. - Meg kellett tudnunk, hogy meg tudják-e oldani... - a fiúkra nézett, aztán ránk - együtt.

A tanáraink megfordultak, és elindultak az esőben várakozó kisbuszok felé. Mögöttünk a gép gurulni kezdett a kifutópályán; fényei belevesztek a sötétségbe. Boldognak kellett volna lennem. Hiszen a testvériségem titkai biztonságban voltak, és most csináltam meg a TitMűv vizsgát.

Mr. Solomon hangja ért el hozzánk a sötétből.
- Ó... és üdvözlöm önöket a Második Alszinten!

Huszonnyolcadik fejezet

Vannak vizsgák, amikre még a Gallagher lányok sem tudnak fölkészülni. Nincsenek jegyzetek, nincsenek kártyák, csak kérdések, amire mindennap válaszolni kell, problémák, amiket meg kell oldani. Azt hiszem, ez bárki életére igaz – főleg a kémekére –, de aznap éjjel az ágyamban fekve, és hallgatva a társalgóból szűrődő zizegést, nem tudtam megszabadulni az érzéstől, hogy a tavaszi félév legnagyobb vizsgája még nem ért egészen véget. Nem tehettem róla, de azon tűnődtem, hogy tényleg megvan-e a jegyem.

- Gyere be, kölyök! - szólt anya, amikor odaértem a Történelem Terméhez másnap reggel; még jóval azelőtt, hogy láthatta, hogy jövök, mert... hát... az anyám ennyire eszméletlen.

Az irodája olyan volt, mint mindig. Ragyogó napfény ömlött be az ablakon. A mahagóni könyvespolcok csillogtak. Az anyám pedig egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy nő, aki sokáig volt fent éjjel. Az ablakülésben ült, ölében egy aktával, nem voltak táskák a szeme alatt, sem a tegnapi smink árulkodó nyomai.

- Dühös vagy?

Nem tudom, miért ejtett zavarba ez a kérdés, de ez történt. Bár nem annyira, mint a válaszom.

- Nem.

Nem normális iskolába járok, és én választottam azt, hogy ne legyen normális életem. A hétköznapi dolgozatok nem tanítják meg nekem azokat, amiket tudnom kell, és a nő előttem jobban tudta ezt, mint bárki más.

Anya az ablakülés szélére csusszant, és én mellé huppantam.

- Igaz volt bármi is? - Ellenálltam a kísértésnek, hogy megkérdezzem, amit igazából tudni akartam: Ők igaziak voltak? Zach igazi volt?

Azzal kezdtem a félévet, hogy a toronyszobában ülve azon gondolkodtam, hogy a kémek nem egyszerűen hazugságokat mondanak – hanem megélik azokat – , így nem csoda, hogy aznap azért mentem anya irodájába, hogy némi igazságot találjak. Nem kellett volna meglepődnöm, hogy a kérdés, amit a legrégebben cipeltem magammal, most megtalálta a kiutat.

- Mi történt apával?

Anya keze megállt a hajamban. Úgy tűnt, az akta az ölében csúszott pár centit. Tudtam, hogy megszegtam a Gallagher Akadémia egyik íratlan szabályát: hallani akartam a történetet.

- Tudod, mi történt apával, édesem.

De *nem* tudtam, és ez volt a gond. Adj egy kódot és feltöröm, mondj egy viccet szuahéliul és tudom, mikor nevessek, több millió ténytet tudok több mint egy tucat különböző nyelven... Csak azt ne kérdezd, mikor és hol halt meg az apám!

El akartam mondani mindezt, fel akartam tenni a kérdést, amire választ vártam, de anya kiegyenesedett az ablakülésben. Éreztem, ahogy elhúzódik. Én pedig azon kaptam magam, hogy Zach szavait suttogom.

- Van, aki tudja.

Körülöttünk ébredezett az iskola. Nevetést hallottam a Történelem Termén túlról. Úgyhogy feltettem egy másik kérdést is, amire eddig nem találtam választ.

- Miért idén? – kérdeztem. – Miért most?

- Szerintem erre tudod a választ, édesem.

Azt hiszem tényleg, tudtam, mert azt mondtam:

- Josh.

- Nem tudom, hogy észrevetted-e, Cam, de ami az előző félévben történt... ami közted és Josh között történt... sok embert megijesztett. Sok mindent kellett újragondolnunk.

- A biztonságra gondolsz? – kérdeztem. – Mert megmutathatok egy- két gyenge pontot, amit kihagytak.

- Nem, édesem. Valami nagyobbra. Milliókat költöttünk arra, hogy a világ legjobb tanterve szerint tanítsunk titeket. És mégis nagyon keveset tudtok a világ lakosságának feléről. - Ez igaz volt. - A kurátorok és én úgy gondoltuk, fontos, hogy a Gallagher lányok megtanuljanak kommunikálni azokkal a férfiakkal, akikkel egyszer majd dolgozni fognak, és megtanuljanak bízni bennük.

Bizalom. Az életünket tesszük fel rá, de ezt a tantárgyat még a Gallagher Akadémia se tudja megtanítani. Mikor engeded le a páncéloed? Kit engedsz be?

Abban a pillanatban, az anyám mellett ülve, fürödve a meleg, tavaszi napfényben, világos volt nekem, hogy ezeket a kérdéseket egy jó kém újra és újra felteszi magának.

Anya rám nézett, és megesküdtem volna, hogy átlát rajtam.

- Ha sietsz, még elcsípheted.

- Kit csíphetek el?

- Zachet - mondta anya. - A fiúk... a Csipkebokor vezetősége azt szeretné, hogy az osztálytársaikkal együtt tegyék le a záróvizsgálataikat. - Anya megérezhette az értetlenségem, mert hozzátette: - Elmennek.

- Már összecsomagoltál - mondtam, mikor utolértem Zachet. Komolyan, nem volt más, amit mondhattam volna - vagy túl sok minden -, nem vagyok benne biztos.

Mosolygott.

- Mindenkinek megvan a csomagja.

Csípős, tiszta szellő fúj be a kitárt ajtókon. Várt a reggeli. És az óráim. És a vizsgák. De úgy tűnt az egész iskolában megdermedt a tér és az idő.

A fiúk bőröndöket és hátizsákokat cipeltek, míg a mi világunk készült visszatérni a rendes kerékvágásba. Bármilyen volt is az.

Az arcán lévő zúzódásra mutattam.

- Rosszul néz ki.

De Zach megrázta a fejét.

- Nem az. Ő...

- Úgy üt, mint egy lány? - ugrattam.

De Zach nem mosolygott, nem nevetett. Valami más lebegett köztünk a levegőben, mikor azt mondta:

- Nem úgy, mint azok a lányok, akiket ismerek.

Arra a fiúra gondoltam, akivel D. C.-ben találkoztam - a srácra, aki egész félévben ugratott - , és megpróbáltam azokat a képeket összepasszítani azzal a fiúval, aki előttem állt.

Zach még mindig pimasz volt és még mindig makacs. De egyszer csokit kínált nekem, amikor éhes voltam, és nem tehettem róla, de az jutott eszembe, hogy ettől valahogy lovagszerű lett. Hogy talán nem az ő hibája, hogy a páncélja kicsit megfakult.

Eltelt a félév. Nem engedtem meg magamnak, hogy azon fantáziáljak, mi történhetett volna, ha más a helyzet. Végül is a bizalom bármelyik lánynak nehéz ügy - pláne egy Gallagher lánynak -, és én ezt az életet választottam. Ezek a kérdések és kételyek valószínűleg egész életemben végigkísérnek majd.

Lassan megfordultam, és elindultam a barátaim és a jövőm felé, bármit is hozzon ezután.

- Ó, és, Cammie! - A hangjára megperdültem, azt vártam, hogy elsüt egy viccet, vagy *Gallagher lánynak* nevez. Az volt az *utolsó*, amire számítottam, hogy körém fonja a karját, hogy azt érzem, a feje tetejére áll a világ, hogy Zach hozzám hajol az előtér kellős közepén, és az enyémre szorítja az ajkát.

Aztán azzal a mosollyal vigyorgott, amit már jól ismertem.

- Mindig befejezem, amit elkezdek.

A nyitott ajtó és ezzel a meleg tavaszi nap felé lépett, ami csak arra várt, hogy kitörjön a nyár; egy új évszak. Új tiszta lap.

- Szóval ez a búcsú?- kérdeztem.

- Ugyan, Gallagher lány! - fordult felém Zach. Kacsintott. - Annak mekkora esélye lenne?

Kisétált, beszállt a teherautóba, és amennyire lestem, nem nézett vissza...

Mert én se tettem.

Nem gondolkodtam a szabályokon, amiket felrúgtunk, vagy az időn, amit elvesztegettünk. Nem időztem a kérdéseknél, amelyek egykor olyan fontosnak tűntek, és most elillantak, mint egy esőben szétmállott üzenet.

A világom tele van titkokkal. Egymáshoz érnek, mint a dominók, és a sor tavaly szeptemberben dőlni kezdett. Csak azért, mert köszöntem egy fiúnak. Most elbúcsúztam egy másiktól. De most, legalábbis Zach esetében, végre tudtam az igazat. Vagy... a nagy részét.

És ez szabaddá tett.

Előttünk volt az egész nyár. Idő, hogy pihenjünk, hogy várjunk. És ha eljön a jövő – bármit hozzon is – , okosabb leszek. Erősebb leszek. Készen leszek.